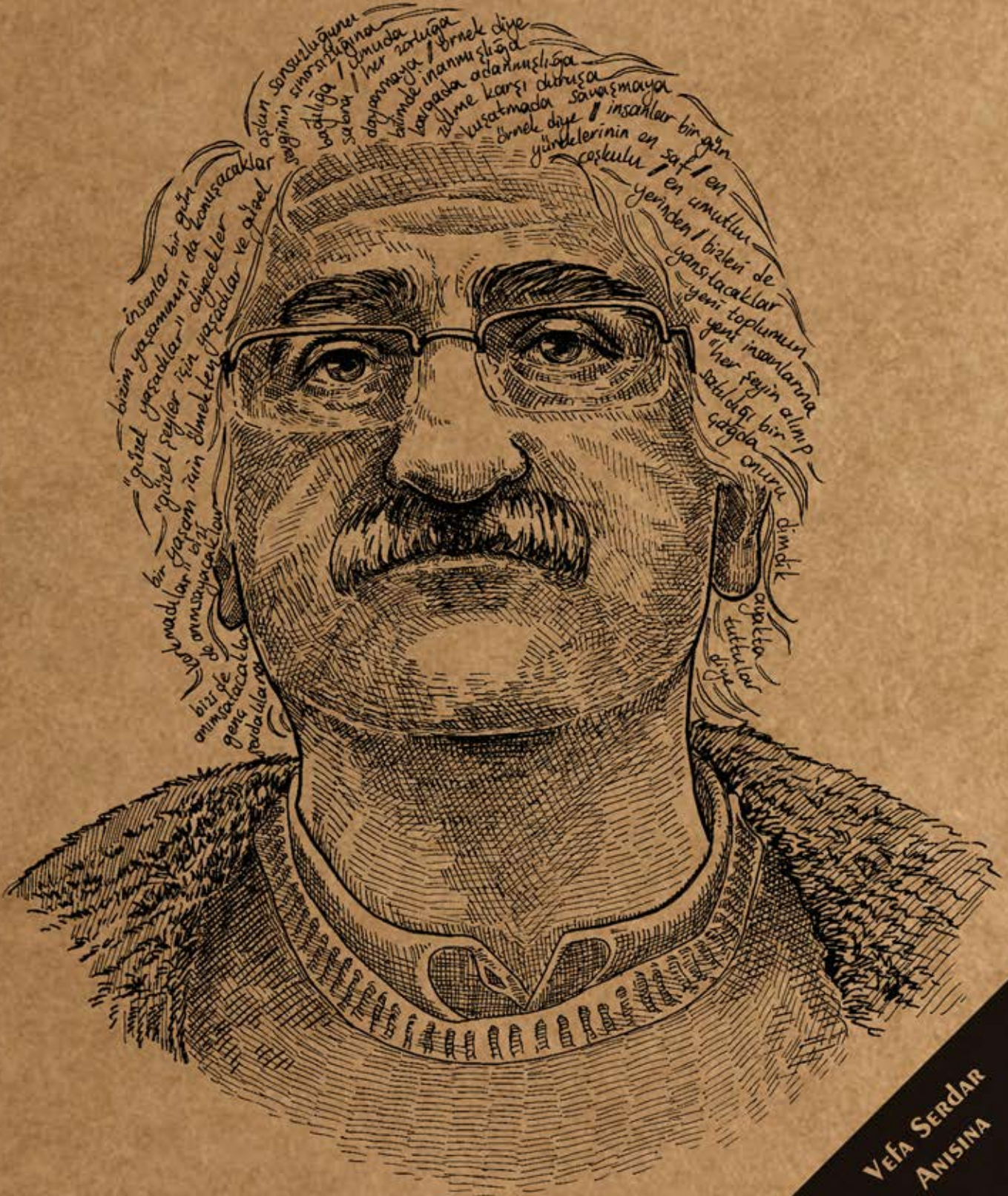

ÖNSÖZ

İnsanlığın kurtuluşunu hedefleyen sosyalizm büyük bir eserdir; bu da onun ÖNSÖZ'üdür.

VEFA SERDAR
ANISINA

Vefa Serdar
4 Nisan 1969 - 24 Ocak 2021

İnsanlar bir gün
Bizim yaşamımızı da konuşacaklar
"Güzel yaşadılar" diyecekler
"Güzel şeyler için yaşadılar
ve güzel bir yaşam için
ölmekten korkmadılar"
Bizi de anımsayacaklar
Bizi de anımsatacaklar
genç sevdalılara.
Aşkın sonsuzluğuna
Sevginin sınırsızlığına
Bağlılığa
Umuda
Sabra
Her zorluğa dayanmaya
örnek diye
Bilimde inanmışlığa
Kavgada adanmışlığa
Zulme karşı duruşa
Kuşatmada savaşımaya
örnek diye
İnsanlar birgün yüreklerinin en saf
en coşkulu
en umutlu yerinden
Bizleri de yansıtacaklar
yeni toplumun
yeni insanlarına
"Her şeyin alınıp satıldığı bir çağda
onuru dimdik ayakta
tuttular" diye.

24 Ağustos '97
Bursa Cezaevi

Çınqı

Önsöz'ün
hazırlıklarını tamamlamak
üzereyken yoldaşımız, dostumuz,
şairimiz Vefa Serdar'ın, nam-ı diğer Nazım
Akarsu'nun ölüm haberiyle sarsıldık.

Önsöz'ün her sayfasında emeği geçen, yaşamını
devrimci mücadeleye adanmış, her eylem alanında o çok
sevdiği şiirleri gür sesiyle haykıran biriydi Vefa.

Bu ani kaybın şaşkınlığı henüz geçmemişken, anısı,
acıları her birimizde çok tazeyken daha önce hazırlanan
yazıları sosyal medya hesaplarımızdan paylaşma;

Önsöz'ü ise yoldaşımıza bir "Vefa" sayısı olarak
hazırlama kararı aldık.

Vefa hepimizde bir parçasını bıraktı. Ardından bize
miras kalanları Önsöz sayfalarında ölümsüzleştirmek
için dostlarından, yoldaşlarından, ailesinden, onunla bir
şekilde yolu kesişmiş ve üzerinde iz bırakmış herkesten
yazılar, şiirler, anılar, resimler ile imkanlarımızın ve
kısıtlı zamanımızın el verdiği ölçüde sosyal medya
üzerinden paylaşılan mesajları topladık. Sayfalarımız
tüm mesajları ve yazıları almaya yetmese de Önsöz'ün
sayfalarında gezerken hayat görüşü fark etmeksizin her
yaştan insanı Vefa'nın nasıl derinden etkilediğine şahit
olacağız.

Onun yokluğu her birimizde tarifi imkansız bir boşluk
bıraktı, umarız bu anı kitap biraz olsun bu boşluğu
doldurmamıza yardımcı olur.

Önsöz Yayın Kurulu

İÇİNDEKİLER

Önsöz Kitap

Vefa Serdar Anısına

Ekin / Sanat / Edebiyat

ISBN: 978-605-70149-1-7

Genel Yayın Yönetmeni

Songül Yücel

Yazı Kurulu

Songül Yücel / Ülkü Şeyda / Fatma Yıldırım
Sena Şat / Onur Kopran

Önsöz'e Ulaşabileceğiniz Adresler

İstanbul: Ayışığı Ekin Sanat Derneği
Merkez Mah. Abide-i Hürriyet Cad. Hasat
Sok. Sebil Apt. No: 9 K: 4 Şişli-İstanbul

Taksim: Mephisto

Kadıköy: Mephisto

İzmir: Yakın Kitabevi /
Kabuk Kitapevi (Alsancak)

Diyarbakır: Aram Kitapevi / Lilav Pirtuk
kitapevi

Mardin: Zend Kitabevi

Genel Dağıtım: Emek Dağıtım

Kapak Tasarım & Sayfa Düzeni: Sena Şat

Baskı-Cilt: Gülmat Matbaacılık Yayıncılık
San. Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mah. Fazılpaşa Cd. No: 8/4
Topkapı / İstanbul Sertifika No:49388

onsozdergisi@gmail.com

Facebook: Önsöz Dergisi

Instagram: @onsoz.dergi

Twitter: @onsoz_dergi

Yeni Dönem Yayıncılık Basım Dağıtım Eğitim
Hizmetleri Tanıtım Org.Tic.Ltd. Şti.

Adres: İskenderpaşa Mah. Sofular Cad.
No: 8/3 Fatih - İstanbul
Tel-Fax: 0 (212) 533 32 57

04 >> Bir Vefa Öyküsü

Ruhan Mavruk

05 >> O'nun Anısına

Umut Çakır

10 >> Merhaba Canım Yoldaşım

Sıla Erciyes

15 >> Yoldaştı O!

Sinan Kaleli

19 >> Ah Vaz

Temade Çınar

22 >> Devrime Vefa'lı

A. Asya

28 >> Gülmek Gerekir

Emeğe Ezgi

29 >> Yılkı

Renas Toprak

30 >> Küçük Bir Yolculuktan Bizimkisi

S. Ş.

33 >> Gül Manifestosu

Avaşın

35 >> Saat 12.45

Ergül Çiçekler

40 >> Buraya Gözyaşımı Koyacağım

Demet Demeter

43 >> Sana Sözümüz Var Yoldaş, Bitmedi...

Rüzgâr Deniz

46 >> Sen Rahat Ol Gürünlü Ozan
Atıla Oğuz

47 >> Hepimizden Çok
Helin Su

49 >> Biyografik Albüm

73 >> Selam Yaşam Ateşim!
Aysel Bölücek Serdar

75 >> Tarih Bunu Yazdı
Dursun Ali Durur

>>>>> Ardından

79 >> Devrime Adanmış Bir Yaşam
Şenol Budak

81 >> Bir Devrim Yarıda Kaldı
İlhan Reçber

86 >> Kim Söyleyebilir Öldüğünü
Sinem

88 >> Tuftuğun O Eli Hiç Bırakmamak
Küçük Yoldaşın

90 >> Elin Bizde
Dicle

91 >> Fidel'in ve Che'nin Yoldaşı
Lázara Borrayo Tolón

**92 >> İnsanlık İçin Çok Büyük
Bir Kayıp**
Bir Dostun

93 >> Getirdiğim Bayrağı Bırakmam
Serpil Ünal

96 >> Vefaların Üniversitesi
Toprak Çağan

99 >> Kocaman Yürekli Bir Komünist
Ali Ekber Sever

101 >> Bir Veda Hikayesi
Zoya

104 >> Mektubuna İkinci Cevap
Özlem Oral

106 >> Savaş Adamı
Ozan Karakuş

109 >> 100 Kollu Devrimci
Ekim Nehir

111 >> Değirmenin Bendine
Hasan Sever

ruhan mavruk bir vefa öyküsü

ii

hangi kenttesin şimdi
yine geceleri sokak lambalarının altında
sessiz sessiz toplanır mısınız
orada da arkadaşların var mı
seni bizim kadar sever mi onlar da

belki filistin'desin
bir çocuğun yaralarını sarıyorsun
lübnan'da bombalanan şehirlerin
yasındasın

bolivar'la şiir okuyorsunuz
sen nehri kıyısında
alvaro'nun en sevdiğin kitabı
yanında; "yarın bizimdir yoldaşlar"
şili'de puebla'yla hasta siempre;
comandante che guevera

sinan'ın yanı başındasın
uzun bir denizin izinde

papatyalar bırakıyorum
günlük güneşlik bir gömütlüğe
ta! uzaklardan göçmen kuşlar gelmiş
bir türkü tutturuyoruz hep birlikte;
heele! ulaş'a ulaş'a...

iii

ayıştığı'nın balkonundayız
yağmur ve serenat, çok uzak
zamanlardan
lord byron geliyor aklıma;

"anımsamak da bir tür buluşma"*
bu da benden bir vefa öyküsü olsun
şairi şiirle anlatır gibi

acı başka güneşler yaratacak, söz
yaşayacaksın şarkılarımızda,
tuvallerimizde yıllarca

hoş geldin dostum, ayın öyküsüne kattık
seni

yeni replikler, yeni kitaplar
yeni serüvenler olacak yokluğun...

i

inatçı bir şiirle uğraştım gün boyu
tam hafif bir rüzgar dalgalandırırken
suları

bir telefon aysel'den; zehir:
vefa'yı kaybettik!
bir bomba düştü odamıza

hapse düştüğümde
bir mektup yazıp atmıştın
iki dize; "sen benim dostumsun
neredeysen orda ölmek isterim

...

bir gün o kapılar açılacak
ve sen yine berceste bir mısra gibi
merhaba! diyeceksin hepimize"

sitem ediyorum sanma da
ben sözümü tuttum
sen nerdesin vefa

bak, ateş düştü ayıştığı'na
ercan, fatma, songül göz ...

önsöz'de tümceler kırılıyor
duman puntolar, satırlar

umut çakır

O'nun Anısına

“O’nu en iyi sen tanıyorsun, anlat” dediler ve gittiler. Oysa doğru değil.

Bir insanı en iyi kim tanır? O’nu büyüten ailesi mi; yaşamını birleştirdiği hayat arkadaşı mı; mücadele içindeki yoldaşları mı; yoksa dostları mı? Vefa gibi eğer boylu boyunca kavganın içindeyseniz, aileniz yüzünüzü zor görür; yorgun akşamların dinginliği kalır hayat arkadaşına. Yoldaşlarıyla ise daha belirgin sınırlara sahip ilişkiler içinde olursun, görevler vardır, sorumluluklar vardır ve bunların belirlediği modern ilişkiler. Bir insan, tek tek hiçbirini değilken, hepsinin toplamından daha fazlası iken, nerede arayacağız resmin bütününü?

Sadece bir yerde bulabiliyoruz aradığımızı. Yitip gittiğinde, hepimizin içinde bıraktığı o boşluk var ya, orada... Ve boşluk dile gelmez...

Vefa yoldaş, kendine özgü pek çok yön barındırmakla beraber, bir dönemin komünistler kuşağının tipik bir temsilcisiydi. O kuşağın nasıl devrimci olduklarını, hangi sorunların ve görevlerin peşine düştüklerini ve kendilerini hangi alanlarda sınadıklarını anlatmak, şimdi bana, Vefa’yı anlatmanın yollarından biri olarak görünüyor.

Bu kuşak mücadele sahasına 80’li yılların ikinci yarısında atıldılar. Çoğu, 70’li yılların devrimci görkemine, henüz çocuk gözlerle tanıklık ettiler; tıpkı bir rüya gibi. 12 Eylül, rüyayı kaba çevirdi. Kâbusu yaşamamak için, rüyadan arta kalan hatıralar, belleğin derinliklerine itildi, yüreklerde küçücük bir kor parçası bırakarak. O kuşaklar için, belleğin geri gelişi, korun alevlenmesi hiç de zor olmayacaktı.

80’li yıllar “ergen çağı” olarak anılır, sadece bu topraklarda değil, tüm dünyada. Her şey ergenler içindi: Müzik, sinema, edebiyat, moda hatta ilaç endüstrisi bile... O yıllar bir şarkıcı gitarıyla stadyumlarda haykırıyordu: “Kutlayın gençliği kutlayın / ne mücadele var / ne kavga!” 70’lerin küresel devrimci dalgası bizzat gençliğin damgasını taşıyordu ve hala havada uçuşup duran tozlarını yeni yetişen gençlik solumamalıydı, onları bir cam fanusa hapsetmek gerekti. Bu topraklarda, özellikle büyük kentlerin yeni genç kuşağı, bu ablukayı yoğun biçimde yaşadılar.

Uzak taşra kasabalarında, bu kültürel abluka daha hafif hissediliyordu, oraların payına düşen, daha çok, can sıkıcı bir sessizlikti... Sıkıntıdan kurtulmanın yolu, aileyi ve taşrayı arkada bırakıp ya merdiven altı atölyelere doluşmak ya da üniversiteye bir kapı aralamaktı. Bu kuşak, devrim hayallerini canlandıran dokunuşları, bu arayışlar içindeyken hissettiler.

Vefa gibi insanlar, kendilerine sunulan ergen kültür saçmalığıyla yetinemezdi ya da can sıkıntısına mahkûm olamazdı. O’nun kuşağının pek çokları gibi, çok yönlü yeteneklere sahipti: Matematik problemleri çözmeyi severler, satranç ustasıdırlar, sportiftirler, resme, müziğe, şiire yatkındırlar. 12 Eylül’de yeraltı dalgalarına karışan devrim, bir kez daha yeryüzüne dönmeden önce, o boşlukta ilk kişilik temellerini ören nesil, çok yönlülük ve yetenek çeşitliliği kazanacak zamanı buldular. Vefa yoldaşta, burada sayılanların neredeyse hepsi mevcuttu. Satrançta sırtı dönük ve aynı anda beş kişiyle oynayıp kazanacak seviyedeydi. Kara kuşak sahibi

1996 Bursa Cezaevi

bir karate uzmanıydı, incelik ve akıl dolu bir futbol oyuncusuydu; O, türküye başladığında herkes susardı. Şiir ise, hepsinin ötesinde bir tutkuydu.

80'li yıllarda bir kez daha yeryüzüne çıkmaya hazırlanan devrim, kaybettiği o geniş ilişkileri yeniden kazanabilmek için ise en yakın çevreden başladı: Kardeşlerden, akrabalardan ve komşulardan... O dönemin genç kuşağının pek çok "ablası, abisi" vardı 70'li yılların görkemini yaşayan. Ve onlar, 80'li yılların ortalarından itibaren kendilerini göstermeye başladı. Kimi hapisten çıktı, kimi yeniden toparlanan örgütsel çalışmalara dahil oldu. Zaman, ablaların ve abilerin, kardeşleri, yeğenleri, komşu çocuklarını fısıltılarla, damla damla eğitime ve hazırlama zamanıydı.

Vefa'nın kuşağının şöyle bir şansı olmamıştı: Alanlarda on binlerin haykırdığı sloganların büyümesine kapılıp o topluluğa dahil olmak... Eğer bir insan, muazzam zenginlikle dolu bir dünya görüşünü, ilgi çekici sloganların kılavuzluğunda öğrenmeye başlarsa, tek yanlılık ciddi bir problem olur. O kuşağı eğiten abla ve abiler ise sloganlarla başlama-zlardı; bu yüzden, önce ilkeler öğretilmeli, idealler benimsetilmeliydi. O yıllarda en çok basılıp okunan Marksist kitaplar, genelde "ilkeler, temeller" gibi başlıklar taşıyordu. Abiler, ablalar, inşaata temelden başlamıştı. Devrimin pratik görevlerini konuşmak için henüz erkendi ve bu yüzden ilke ve idealler, sosyalizmin ve örgütlü mücadelenin yüceliğini ön plana çıkartıyordu. Belki kimi SSCB'yi, bir başkası Çin'i, diğeri Küba'yı ya da Arnavutluk'u örnek gösteriyordu, fakat bu yolla, kitaplardan öğrenilen ilke ve idealler o kuru

sayfalarda kalmıyor, uğruna yaşamı adayacak bir tutkuya dönüşüyordu. Canlı örnekler, ilke ve ideallere hayat öpücüğü konduruyordu.

Dünyanın üçte birinin sosyalist sisteme dahil olduğu bir yaşama gözlerini açıp, komünizm kavgasına atılmanın içsel rahatlığı, Vefa'nın kuşağının, 70'li yılların devrimci kuşağıyla paylaştığı ortak bir yöndür. Daha işin en başında, pek çok şey tartışma dışıydı, bizzat tarihin cevap bulduğu sorulardı. Oyle bir dünya düşünün ki, birden çok ülkede askerler yönetime el koyuyor ve ilk yaptıkları iş, Marksizm-Leninizme bağlılık yemini etmek... Bu zat-ı muhteremler, gerçekten inandıkları için değil, ama gerilik ve yoksulluğun pençesinde kıvranan ülkelerini, ancak sosyalist dünyanın yardımıyla diriliğe çıkarıp iktidarını koruyabilmeyi umuyorlardı sadece. İşte bunlara şahit olan bir kuşaktan söz ediyoruz. Kesin kanaat orta yerde duruyordu: Bu mücadelede insanlık tarihinin gelişim seyri bizden yanadır; sosyalizmin zaferi kesindir, çağ kapitalizmden komünizme geçiş çağıdır ve bize düşen bu geçişi hızlandırmaktır. Bu kanaatin kişiye nasıl bir özgüven ve nasıl yüksek sorumluluk duygusu oluşturduğunu, bütün canlılığıyla Vefa yoldaşta görebilirsiniz.

Düşünün hele; konuşup tartıştığınız herhangi bir kişiye ya da siyasi hasımlarınıza "devrimci" olduğunuzu söylemek bile, tarihi, ahlaki ve etik üstünlüğü sizin tarafınıza çekebiliyordu. Hasımınıza küçümseyen bakışlarla, onun tarihin çürüyen ve yok olan tarafında olduğunu hissettirmek zor bir iş değildi. Henüz kimse sizi "Dinozor" ilan etmemişti, "sosyalizmin günahları"nın hesabını sormak için yakanıza yapışan dostlarınız yoktu. Bu

üstünlük hissini, mücadeleye yeni atılan her insanda, yüksek bir özgüven yaratmaması mümkün mü?

Daha var: Bu özgüven, bir başka duygu ve kanaate kapı aralıyordu; sosyalizmin zaferi, öyle torunlarımıza miras bırakacağımız bir hedef değildi. Henüz kimse bu zaferi belirsiz bir tarihe, mesela önümüzdeki yüzyıla ertelememişti ve bunu hemen "yarın" istiyordu. Bu zamansal imgenin, kişiye yüksek bir sorumluluk duygusu ve inisiyatifi alma cüreti kazandırmasına şaşmamalı. Kimse kendisini, şöyle zaman zaman durup dinleneceği bir süper maraton koşusunda görmüyordu; daha çok, 110 metre engelli yarışına benziyordu, en ufak bir hataya, tereddüte tahammülü olmayan bir koşu.

Zaman imgesi gelecek yüzyıllara değil, hemen yarınlara dayalı bu gençlik, kısa yoldan 70'li yılların mirasını sahiplenip, görkemini yeniden canlandırma peşine düşmüştü. O yıllarda görülen garip bir olgunun gizemini, belki bu aceleci heveste aramak gerekir. Çoktan tarihe karışmış yahut bizzat kendilerini feshetmiş örgütler bile, bir anda yeniden canlanıveriyordu. Abla ve abilerin kulaklara fısıldadığı tarihi anlatımlar, genç beyinlerde yoğun mitolojik yansımalar yaratıyordu.

Uzaktan bakanlar, aynı sloganı haykıran on binlerin tümüyle adanmış yaşam ve örgütlü militanlardan oluştuğunu sanır ya, o yeni kuşağın kafasında da aynı resim beliriyordu. Sanılıyordu ki on binlerce adanmış yaşam, partili komünist, bir yerlerde bizleri bekliyor. Günü geldiğinde silahları kuşanacaklar "Vurun uşaklar, kavga günüdür!" diyecekler. Şurada dağıtılan birkaç yasadışı bildiri, burada taze bir duvar yazısı, sıfırı tüketmiş örgütleri bile bu mitolojik yansının parçası haline getirmeye yetiyordu.

Vefa da bu mitsel yeraltı nehirlerinin peşine düşmüştü. Fakat O'nu, pek çoklarından ayıran özgünlüğü burada ortaya çıkar. Yaş farkları, büyük kardeşlerin en küçüğü olarak yetişmek, daha en başından onu disiplinli bir yaşama alıştırmıştı. Bu yüzden, temellerini döşediği ilke ve ideallerine denk düşen bir örgüt, ancak bir parti olabilirdi, herhangi bir fraksiyon değil: Herkesin görev ve sorumluluklarını bir tüzükle düzenlemiş, net ve anlaşılır bir programla hedeflerini ilan etmiş bir parti... Ne hedefte ne çalışma tarzında belirsizliğe yer yok. Ve daha Gürün'de, böyle bir partinin var olduğu kulağına fısıldandığında, yaşamının tüm anlamı, bir noktaya odaklanmıştı bile. O nedenle, büyüdüğü kasabadan çıkıp okumak için geldiği

büyük kentte şansını şu veya bu çevrede denemeye hiç girişmeyecekti. O dönemin çok moda olan "acaba şu strateji mi doğru, yoksa öbürü mü?" tartışmalarına da hiç heves duyamayacaktı.

Yine de o mitsel boyutun, bir dönem için onu aktif çalışmadan alıkoyduğunu bilmek gerek. O, kulağına fısıldanan partiyi öyle bir yere koymuştu ki, sizin onu arayıp bulmanıza gerek yok, nasılsa o sizi gelip bulacaktır. Kulağına o partinin ismini fısıldayanın, aslında yıllardır örgütle ilişkisinin kesik olduğunu nereden bilsin?! Okuduğu kentte bütün dostlarını devrimci ve sosyalistlerden seçti, ama hiç birisiyle yoldaş olmaya yanaşmadı. Sabırla partinin gelip kendisini bulacağı günü bekledi. Yüreğindeki kor ateş, onu hiçbir eylemden alıkoyamazdı ve öyle yaptı. Ama buralarda parti adına faaliyet yürütmeyi, o keskin disiplin anlayışına aykırı buluyordu. O sıralar çıkan yasal yayını hiç kaçırmıyor, satır satır okuyordu. Neredeyse iki yıl sürdü bu mitsel yeraltı nehrini bekleyişi.

O dönem, komünist gençliğin çıkardığı yasal bir bildiriye, ilk kez oturduğu masada gördü. Sabırlı bekleyiş, bir anda sabırsızlığa dönüştü. Bildiriye dağıtan yoldaşlarını bulmak zor olmadı. Bulduğunda, tarifsiz bir heyecan ve özgüvenle karşısına çıktı. "Bu dergiyi okumak için, çok sağlam bir Marksist Leninist olmak gerek." Ağzından çıkan ilk söz bu olmuştu.

Sonrası, boş giden zamanı telafi eden, soluk soluğa bir koşuydu, tabii bir de mitsel yansımalarından kurtulup, ayakların yere basması... Mitlerde yaşayan o muazzam yeraltı yangını yoktu, küçük kıvılcımlar vardı sadece, ama bozkırı, yeterince kurduğunda alev alev yakmaya hazır kıvılcımlar. Dönemin devrim mücadelesine yeni atılan kuşağı, görev olarak bunu buldular önlerinde: Dar alanlara sıkışmış devrimin sesini, mümkün olan en geniş kitlelere ulaştırmak...

Hele bir halk kalabalığı içinde dağıtmaya kalk, yasal bildirilerin karşılığının polis kurşunu olduğu yıllardı. Faşizm, açık kitle çalışmasıyla geniş alanlara yayılmaya başlayan devrimi, bu çabasında başarısız kılmak için en vahşi yöntemlerle saldırıyordu. Saldırılara rağmen devrim kendi yolunu bulacaktı. O dönemin insanları, en basit sorunları bile kitlelerin arasına karışmak, onları birleştirmek, bilinçlendirmek ve ele alınan her meseleyi bir devrim propagandasına dönüştürmek konusunda büyük çaba gösterdiler. Mahallelerde su kesintileri, yapılmayan yollar ve üst geçitler; okullarda kalitesiz yemekler vs...

Yani bugünden geriye bakıldığında “ıvır-zıvır” görülebilecek ne varsa, bir devrim ajitasyonuna malzeme yapılabiliyordu. Bunlar, henüz açık politik kitle eylemlerine başlamamış emekçileri bir araya getirme, devrimin sesini açık alanlarda haykırma girişimleriydi. Başarılı olduğuna, bizzat tarihi gelişmeler tanıklık eder. Devrimci duruma bu hazırlık aşamalarından geçilerek varıldı ve o andan sonra mesele, yeni bir boyut kazandı. Bu dönemde açık çalışma yürüten Vefa yoldaş gibi pek çok devrimci ve komünist geniş kitlelerle en basit sorundan başlayarak iletişim kurma ve bir kitle hareketinin önünü açma konularında, pek çok tecrübe edindiler. İçimizden bazıları, Vefa yoldaş gibi, bu tecrübelerin zenginliği ile usta birer propagandacı, ajitatör oldular.

Onu kısa sürede öne çıkaran pek çok özgün yöne sahipti Vefa yoldaş. En başta, yüksek bir özgüven, onun ağzından çıkan her söze inandırıcılık, samimiyet ve cazibe katıyordu. Evet, bir cazibeden söz ediyoruz. Siz, heyecan ve inançla konuşurken, sizi bir parça uzaktan izleyen kalabalıklar içinde pek çok insan, içten içe, sizin gibi olmayı, baş koyduğu bir davayı cesaretle savunabilmeyi arzuluyor, fakat türlü nedenlerle ilk adımı atamazlar. Pürüzsüz bir kapasite, dile gelen her söz, ateşe verilmiş barikatlar denli çekicidir. İnsanlara, pürüzlü ve ikircikli düşüncelerinin, kendi arzu ve özlemlerini nasıl boğduğunu hatırlatır.

Propaganda ve ajitasyonda yetkinlik, Vefa gibi yoldaşlarda, doğuştan gelen bir yetenek gibi görünür. Halbuki durum, çoğunlukla, doğal yeteneklerle açıklanamaz. Vefa yoldaş, devrime duyduğu sorumlulukla, kafasında ve yüreğinde taşıdığı ateşi herkese ulaştırma isteğiyle, çevresini devamlı genişletirdi. Var olan ilişkilerle yetinmez, gündüzünü ve gecelerini çok farklı türden insanlarla, onların bulunduğu ortamlarda geçirirdi. İnsanları bizzat içinde yaşadıkları ortam içinde tanımak, onları anlamının birinci kuralıdır. Vefa yoldaş, onları anlar, dinler, onları gerçekten önemseydiğini gösterir ve propagandayı tek yanlı anlatımla değil, karşılıklı diyalog üzerinde yürütürdü. Bu yoğun çalışma temposu, bu zengin deneyim, ona çok farklı ortamlardaki insanlarla, hızla diyaloga girme yeteneği kazandırmıştı.

Önceden hazırlanmış, kafada tartılıp biçilmiş propaganda konuşmaları, ne denli mükemmel ifadelerle bezeli olursa olsun, diyalogun canlılığını yaratamaz. Oysa samimiyet ve güven, diyalogun bu canlı ritminde hayat bulur. O dönemin kısa sayılabilecek zamanda ama oldukça yoğun temposu, neredeyse tümüyle kitle içinde propaganda ve ajitasyona

dayanıyordu. İşe, bir süre beklemede kalmanın acısını çıkaran Vefa yoldaş, giriştiği bu soluksuz çalışma sayesinde; önceden hiçbir hazırlık yaşamadan insanların kafasına ve yüreklerine giden diyaloglara girme yeteneği kazanmıştı.

Devrimci kitle çalışmasının yüzlerce farklı yolu var, ama öncelikle iki yol, birbirine zıtlıkları ile dikkat çeker. Birincisi, kitlelerin arasına karışan, sessiz ve gösterişsiz. “Ben buradayım!” diye haykırmayan çalışmalardır. İkincisi, kendine bir odak noktası bulur, bu noktayı çerçeveler ve sonra “işte ben tam buradayım!” diye sesini sürekli duyurmaya çalışır; kitlelerin çizili çerçeve içine gelişini bekler. Başarılı bir kitle çalışması, herhalde, bu birbirine zıt yöntemlerin, zaman ve mekâna göre değişebilen özgün biçimlerinden doğar. Ve bu sürekli değişebilen bileşimlere uygun kadrolar gerektirir. Rahatlıkla söylenebilir ki, Vefa yoldaş, bu bileşimlerin cisimleşmiş kadro örneğidir. Temsil ettiği dönem devrimciliğinin ilk başlangıcında, kendi kurum ve gettolarına sıkışıp kalmayan bir çalışma alanı bulmakta zorlanmadı. Kimi yoldaşların bir kurumda toplanıp, akşama kadar burun buruna oturup birbirlerine propaganda yaptığı anlara fazlasıyla şahit olmuştur elbet, ama bu, çok sonraki yılların hikâyesidir.

Hikâyenin başlangıcında, birinci türe ağırlık veren kitle çalışması, o zamanki koşulların bir sonucuydu. Pek çok çevrede devrimin genel çıkarları özel grup çıkarlarına üstün tutuluyordu. Kimse, bir başına bir kitle eylemi kotarma çabasına girişmedi, bunu yapmaya yeltenenler kınanırdı. Çünkü bir eylem, ancak tüm yapıların ortaklığıyla gerçekleşebiliyordu ve her zayıf eylem, o dönemin insanlarına, devrimin prestijine zarar vermek gibi görünüyordu. Bu yüzden henüz kimse kendi gettosuna çekilme eğiliminde değildi. Hemen herkes, ortak bir havuzda, diyelim bir dernekte, sendikada vs. bir araya geliyor, bu derneği o an için kimin yönetiyor olduğundan bağımsız, alınan kararların en geniş kitlelere ulaştırmakta adeta bir yarış başlıyordu.

Günümüzde ancak olağanüstü gelişmeler varsa, adeta ite kaka bir araya gelebilen yapıların, o zamanlar günlük çalışmalarını böylesi ortaklıklar içinde yürütmeleri, o dönemi yaşamamışlara çok şaşırtıcı gelecektir. Bu şaşırtıcı durumun sebebi, 12 Eylül cuntasının ağır baskı koşulları değildi, ama şuydu: Henüz herkeste, tarihin kesintisiz akışına ve sosyalizme olan güven sarsılmamıştı; sosyalizmi ve dolayısıyla devrimi bir yüzyıl sonrasına ertelememişti. 70’li yılların görkemli mirasını bir an önce ayağa kaldırma tutkusu canlıydı. Devrimin genel çıkarlarını, özel grup çıkarlarına üstün tutan, o dönem

devrimci tipolojisinin bir eseri idi. Her şeyden önce, mücadele içindekilerin ortalama yaşı şimdikiye kıyasla, olağanüstü gençti; ideolojik bagajlar, ilke ve ideallerle doluydu, çoğu gereksiz tartışma ve ayrışmalarla değil.

Ve henüz daha kapı arkalarında kotarılan kulislerle kurum yönetimlerini paylaşma kurnazlığı keşfedilmemişti. Herkesin sahiplendiği ortak havuzun yönetimine gelebilmek için, en geniş kitle çalışmasını yapmak, en geniş çevrede tanınıp güven kazanmak bir ön koşuldu. Bir düşünün: O zamanki DY'nin tümüyle yönetimde olduğu bir kitle örgütünün kararları hayata geçirebilmek için, DS'nin insanları canla başla çalışıyorlar veya tam tersi. Ama şimdi kapı arkası kulisleri var ve ortak bir örgütlenmede ne denli çalışırsan çalış, yönetimde esamen okunmaz, bu da herkesi kendi gettosuna doğru çekilmeye zorluyor.

Bu arada, bir karara varmadan önce, amansız polemiklerin eksik kalmadığını, eleştirilerin havalarda uçtuğunu belirtmeden geçmeyelim. Ama bir kez karar çıktığında, eyleme dair en sert itirazları yükseltenler dahil, görev ve sorumluluk üstlenmek için adeta birbirleriyle yarışarlardı. Vefa yoldaş, böyle pek çok toplantıda, nasıl aman tanımaz

bir polemikçi olduğunu göstermiştir. Altan almaz, geçiştirmez ya da idare etmez, polemik anlarında o, pek çok çevre için, tam bir "baş belası"dır. Ama görev ve sorumluluklar üstlenildiğinde yine herkes bilir ki, en iyi kitle çalışması Vefa'nın üstlendiği alanda gerçekleşecektir.

Derdim, otuz yıl önceye uzanan bir dönemin nostaljisini yapmak değil, Vefa yoldaşın kendini yetiştirip kanıtlandığı ortamı anlatmaktı. O yıllar, herkesin yüzünü kitlelere döndüğü, onlara yönelik propaganda ve ajitasyonun günlük çalışmanın tümünü kapladığı yıllardı. Şimdi devrim hepimizden, çok daha boyutlu görev ve sorumluluklar bekliyor. Bu görevleri yerine getirirken, kimi zaman, kitle içinde propaganda ve ajitasyonun sorumluluğunu arka plana itebiliyoruz. Vefa yoldaş, meselenin bu yönünü hiç unutmadı, kendini defalarca kanıtlandığı bu alanı hiç boş bırakmadı.

Yaşamını ince bir dantel gibi işlemiş bir insanın boşluğu doldurulamaz, o ince, şair ruhlu, ama volkan gibi yürek, yürüyüşümüzde artık bizimle olamayacak. Ama eminiz, tohumunu attığı filizler her yerde karşımıza çıkacak.

Karanfil'in Ağdı

*Ölümün ve açlığın sırtlanları kol gezerken bir zemheride
Sonsuzluğun dehşetine inat gülümsemiş yatıyor bir volkan
buz tutmuş mermer üzerinde...*

*Kükremiş ömrünce, ateşler yağdırmış donuk topraklara
nefes alsın diye karanfiller*

*Ah yoldaş! Biliyordun di mi, son havayı çektiğini
Bir polis tekmesiyle delinmiş ciğerlerine ve duracak bu yürek!
Gülümsemek gerek perde kapanırken, selamla onları
Seni böyle hatırlasın sevenler, dövüşenler...*

*Acı olan ölüm değil, boşa gitmiş bir hayattır,
"Ah keşke"lerin dipsiz uçurumuna yuvarlanır son bakışlar.*

*Sen, bakmadın hiç uçurumun dibine,
gözlerin hep sonsuz maviliklerde
Minik bir kuş uğurladı seni, çarparak kanatlarını ufkun üstünde.
Ey ömür; ne kadar kısasın, ne kadar da uzun.*

*Yetmedi damıtılmış cevherleri Ahmet Arif'in, Hasan Hüseyin'in
"Berceste mısrayı buldum hey, ömrümce söylerim" diyen Enver Gökçe'nin.*

Sen de koştu o mısranın peşine ki tüm "keşke"lerini boğar.

*Ve bir Gürün ayazında, akşamüstü,
bir fısıltıyla söylendi o mısra kulağına:*

"öyle bir parti var!"

sıla erciyes

Merhaba Canım Yoldaşım

Uzun zaman oldu sana bu şekilde merhaba demeyeli, mektup yazmayalı. En son sanırım 2008'de tutuklandığımız zaman ben Bakırköy'den sen ise Tekirdağ'dan ucu yanık olmasa da mektuplar göndermiştik birbirimize. 19 Aralık sonrası yazdıklarımız geliyor aklıma da... Güzel sohbetler, hoş şiirler paylaşmıştık. Cevabının gelmeyeceğini bildiğim bir mektuba başlamanın hüznü içindeyim. Gönderilmemiş mektuplar kervanına katılmak üzere yola çıkan. Kapalı bir zarf üzerine yazılan adrese doğru kanat çırpılmayacak yazdıklarım. Zarfsız, adressiz, pulsuz olarak bir boşluğa oradan yüreklere doğru ulaşacak.

Yaz diyorlar, yazmalısın diyorlar. Otuz yıllık yoldaşlığı anlatmalısın diyorlar. Sana dair yazılan bir yazıda söylendiği gibi, o koskocaman boşluk nasıl anlatılır. Hangi söz yeter sen gittiğinde kalan boşluğu anlatmaya. Ve yazarsam sana veda edeceğim duygusuna kapılıyorum. Ve ben sana veda etmek istemiyorum. Her zaman "merhaba" ve "nasılsın yoldaşım" diye başlayan cümleler kurmak istiyorum. İşte bundan dolayı canım yoldaşım, sana dair bazı anları yeniden hatırlamak için mektup yazmaya karar verdim. "Bak sen..." diyen, kocaman bir kahkaha patlatan sesin geliyor kulağıma, "İşin kolayına kaçmak yok" diyen. Başka çarem yok can yoldaşım. İnan bana...

Her sabah gözlerimi açtığımda güne, seninle konuşur buluyorum kendimi. Sana dair yazmak istediklerim bölük pörçük

düşüyor usuma. Ama ben sana dair benden beklenen yazıyı bir türlü yazamıyorum. Çok şey anlatmak istiyor ama anlattıkça, yazdıkça, seni zihnimin ve kalbimin bir köşesine saklayıp vedalaşacak olmanın duygusu ile bunu yapmak istemiyorum. Söyle, ben ne yapayım şimdi? Nasıl anlatayım bendeki seni? Ve sendeki gerçek seni nasıl anlatayım?

Yoldaşlarımız, dostların, ailen, bir yol buldu seni anlatmak için. Kimisi bir anıya sarıldı, kimisi bir söze, kimisi de katı gerçekçiliğe... Ben hangi yolu yürümeliyim seni anlatmak için, söyler misin bana? "Yapma can yoldaşım, bunu da mı ben yazayım?" dediğini duyar gibiyim. Haklısın ama her zaman yaptığım gibi ben sana gelmek istiyorum. Etkinlik, miting önceleri teknik ve estetik ne kadar çok ayrıntı iş varsa onunla boğuşurken, koşturmaktan vakit bulup yazamazdım yapacağım konuşma metnini. Son dakikaya kalırdı ve ben sana koşardım: "Yoldaş zaman çok daraldı hemen bir şeyler yaz da çıkıp şu konuşmayı yapayım." Şöyle bir gözlüğünün üzerinden bakar "yoldaş, bu şimdi mi söylenir" der, ama oturur bir köşeye, o meşhur küçük kâğıtlarına yazardın. O kadar denk düşerdi ki yazdıkların yapmayı düşündüğüm konuşmaya, şaşardım buna. Ama bilirdik gerçeği, akıl ortaklığıydı yoldaşlığın en güzel yanlarından biri olan. Aynı acıyı aynı şekilde yaşayabilme gücü... Aynı neşeyi aynı şekilde yaşama sevinci... Aynı yoldan farklı ama aynı adımlarla yürüme cesareti...

Yeni bir çalışmanın heyecanı içindeydik. Setenay Berdan'ın Kapitalizmin Sonu kitabına senin rehberliğinde başlayacaktık. Pandemi günlerinin yasaklarını eğitim çalışmalarıyla, atölyelerle fırsata çeviriyorduk. Sen de çok heyecanlanmıştın bu dersi senin vermeni istediğimizde. "Etmeyin" demiştin. "Ekonomi politik öyle gelip geçerken verilecek bir ders değil. O dünyanın içine girmek gerekir. Emin misiniz benden istediğinizde?" demiştin. Evet, Vefa yoldaşım, senden istemiştik, çünkü hiçbirimiz bu zor işe rehberlik edebileceğimizi düşünmemiştik. Hepimiz senin öğrencin olmaya hazırdık.

Küçük büyük demeden, yaptığın tüm işleri nasıl ciddiye aldığını seni tanıyan herkes bilir. Türkiye'nin değişik illerinden katılımcıların, en azından derse gelmeden birinci bölümün sonuna kadar okuması planı yaptığımızı duyduğunda nasıl kızdığını ve seni ikna etmenin ne kadar zor olduğunu bir ben biliyorum bir de Whatsapp :) Valla duruyor kayıtlar hala... Kamuoyuna açmamı ister misin? Şaka bir yana ama seni ikna etmek bir türlü mümkün olmadı biliyorsun. "Madem okunması için bir bölüm belirlediniz, dersin yürütücüsü olarak ilk benim haberim olması gerekmez miydi?" demiş başka bir şey dememiştin. Ama biz sana okunacak bölüm belirleme derdinde değildik ki, öğrencilerinin ön bir hazırlık ile gelmelerini sağlamaktı amacımız. Ama dediğim gibi ikna olmamış, "peki, öyle olsun" demiş, bitirmiştik yazışmayı.

Dersin olduğu günün sabahı senden bir mesaj geldi. Kendini iyi hissetmediğini, gece doğru düzgün uyuyamadığını söyleyip,

dersi iptal edelim demiştin. Ben de takılmadan edememiştim sana. "Elektrikler de yoktu sanırım!" Gülüşmüştük... Birkaç saat sonra da "ben kendimi gerçekten iyi hissetmiyorum, acile gittim ve test için beni karşıya sevk ettiler" diye yazdın. Dersten kaçmak için uydurulan bir bahaneye benzemiyordu. Ve zaten mümkün de değildi senin bir bahaneye sığınman. O kadar kısa zaman içinde gelişti ki her şey. Öğleden sonra artık biliyorduk Covid-19 senin bedeninde kendine bir yer bulmuştu, zayıf düşeceğin anı yakalamak için pusudaydı.

Haberi ada vapurunda dönüş yolunda almıştın ve Aysel henüz test yaptırmadığı için onun yanına gitmek de doğru olmayacak diye çözümler aramıştık. Pandeminin nasıl kötü yönetildiği meselesine girmenin anlamı yok sanırım, hepimizce malum bir durum. Pozitif bir hastanın hiçbir önlem alınmadan "evine git" denilmesi saçmalığını yaşamış ve "ne olur etrafındaki insanlara dikkat et, çift maske tak ve uzak dur herkesten" demek zorunda kalmıştık. Faşizmin tekmeleri ile göğsüne aldığı darbeleri unutmuş, ya Aysel pozitif çıkarsa diye korkmuştu hep birlikte. Ertesi gün Aysel'in testi de pozitif çıkınca bu kez de seni geri nasıl evine götürceğiz diye uğraşp durmuştu. Neyse onu da başardık. Bunları neden sana yeniden yazıyorum ki, zaten birlikte yaşamadık mı tüm süreci? Ama sanırım yine not düşmek istiyorum unutulup gitmesin diye. Biliyorum.

En uygun yerin Bağcılar olduğuna karar vermiş ve evine uğramadan karantinaya gireceğin yere doğru çizmiştin rotanı. Eminim

vapurun açık bölümüne oturmuş, denizi, martıları, gökyüzünü izlemiş ve kim bilir neler düşünmüşsündür yeni şiirinde imgeye dönüşecek... Hücrede zaman nasıl değerlendirilir iyi bilen sen, hemen kararını vermiştin, üç ciltlik İnsan Asker Doğmaz kitabını bir kez daha okuyacaktın. Siz ODTÜ ekibinin çok sevdiği roman olduğunu biliyordum ama ikinci kez okuyacak kadar sevdiğini bilmiyordum. Okuma listemin en başında artık, bilesin. Aysel okuyor senin gözlerinin değdiği son satırları, ondan sonra da ben okuyacağım. Gece ağrıları nedeniyle uyuyamadığın halde sen yine de iş çıkarmışsın kendine. Bir de Shakespeare'in Venedik Taciri...

Whatsapp yazışmalarına dokunmadım. Duruyor. Ben sana alman gereken ilaçlardan bahsediyorum, sen bana okuduğun kitaplardan. Ağzım kuruyor diyorsun, sırtım ağrıyor. Kaygılısın sırt ağrısından, aldığın darbenin bıraktığı hasarı biliyorsun. Ben ise, hem annemde hem de tüm korona hastalarında olan ağrı tipi bu, dert etme, diyorum. Nerden bileyim, nerden bileyim dert etmek gerektiğini... Faşizmin tekmelerinin sende yarattığı o kocaman yırtığın seni bizden alacağını... Oysa ben, annemdeki seyrin aynısını sende de yaşayacağımızı düşündüğüm için çok rahattım. İlaçlarını kullanacak, beşinci günün biraz ağırlaşacak, sonra da yavaş yavaş toparlanacaktın. Yeter ki sen moralini yüksek tut, öyle kös kös oturma, yürü, dolaş, hareket et. Ne de olsa ölüm orucu eylemcisi olan sen ne yapmak gerektiğini hepimizden daha iyi

bilirsin.

Her güne sana günaydın diyerek başladım. Arada bir yoğunluktan, işten güçten gecikti merhabam. Sağ kolun, 19 Aralık'ta ölüm orucu eylemcilerine siper ettiğin sağ kolun rahat bırakmıyordu seni, ağrıyordu. Dakikada bir kolun ucundaki sinirler çekiyor ve bu acı veriyor, uyutmuyor ağrı, diyorsun. Ben, merak etme diyorum sana, merak etme, o ağrılar olacak ama geçecek gidecekler. Sen ne olur yemeklerini ye, ilaçlarını düzgün al ve moralini yüksek tut. Hepimiz seni bekliyoruz.

Aysel'in test sonucunun pozitif çıkması seni nasıl kaygılandırdı, nasıl korkuttu hepimiz biliyoruz. Uykusuz geçen günler, geçmeyen ağrılar, üzerine bir de Aysel'in de pozitif çıkması... Sonra seni Aysel'in yanına adaya yeniden geçirme uğraşı... Zor oldu ama senin de çabalarıyla yeniden bir araya geldiniz. İyi de oldu. Yoksa yer bitirirdin kendini ondan ayrı kalsan. Kendini zaten düşünmüyordun, iyice vazgeçmiştin. "Aysel nasıl dayanacak" en büyük kaygın olmuştu. Ağrıya ateş eşlik etti ikinizde de... Otuz dokuz - kırk dereceler görüldü ikinizde de. Ama kısa sürdü. Oh dedik, bu da normal bir seyir ama geçici. Hadi az kaldı. Ateşi de yendiniz. Gayret, az kaldı.

Dokuzuncu gün merhabalaşmamızda öğrendim ki, 112 gelmiş ölçüm yapmışlar, normal deyip gitmişler. Karşıya gitmeni gerektirecek bir durum yokmuş. Ama sen rahat değilsin. Ağrılar, nefes almakta sıkıntı, seni rahatsız ediyor. Ama sonuçlar, değerler güzel. Merak etme diyorum, 9. gündesin ve yarın son gün. Artık bitti gitti diyeceğiz. Sen de aynı duygudasın. Ama bu sürecin sende kalıcı bir hasar bıraktığına eminsin. Dert etme diyorum, hele bir yen şu lanet koronayı, bıraktığı hasarlarla uğraşmak kolay, dert etme sen bunları.

Mektubum gibi günaydınlarım da ulaşamayacak sana... Koptu bağ... Ve bundan sonra ben sana günaydın dedim ama sen karşılık veremedim. Yazamadın. Çünkü artık Kartal'da yoğun bakım odasındaydın ve telefonun da yoktu yanında. Çok hızlı gelişti her şey. Biz, karantina bitti artık geçti diye düşünürken, sen acilen hastaneye kaldırıldın. Enfeksiyon bölümünde birkaç kez görüntülü konuştuk ama sonra...

Ben sana günaydın demeye devam ettim, o lanet odadan çıktıktan sonra telefonu açtığında tekrar kavuşmak için. Emojiler gönderdim; çiçekli, gülücüklü, ille de zafer işaretli, sol yumruklu...

9:56, 13.01.2021

Günaydın. Şu an telefon yanında yoktur sanırım. Ama seninleyiz ve daima birlikte olacağız. Lütfen her zaman yaptığını yap ve diren olur mu 🍀🙌👉👈👉👈

9:28, 14.01.2021

"Günaydın. Yeni günün seni bize getirmesi dileğiyle... Bugün nasılız bakalım Vefa. Güzel nefes alıyoruz di mi? Hadi ama bu kadar naz yeter. Dinlendin gel artık aramıza. Seni özledik. Daima..." 🍀🙌👉👈👉👈

0:48, 15.01.2021

İstanbul'a kar yağdı. Kartal tarafına. Belki pencereye konmuştur. Ve kim bilir sen hangi imgelere hayat vermişindir. 🍀🙌👉👈👉👈

9:47, 17.01.2021

Cumartesi günü online dersler vardı. Sana merhaba demeye fırsatım olmamış, kusura bakma ne olur. Daima ve sevgiyle kal...

9:50, 17.01.2021

Bugün Pazar... Seni yarın bekliyoruz. Hazırsın değil mi evine, sevdiğine, yoldaşlarına kavuşmaya... Güzel haberler aldık sana dair ama senden duyamamak, iyiyim merak etmeyin, deyişini kaygılandırıyor bizleri... Haydi gel artık. Seni bekliyoruz. Yapacak daha çok işimiz var. Daima... 🍀🙌👉👈👉👈

10:21, 17.01.2021

Bir şiir olsun pazara Kavafis'ten... İthaka'ya doğru yola çıktığın zaman, / dile ki uzun sürsün yolculuğun, / serüven dolu, bilgi dolu olsun. / Ne Iestrigonlardan kork, ne kikloplardan, ne de öfkeli Poseidon`dan. / Bunların hiçbirini çıkamaz karşına, / düşlerin yüceyse, gövdeni ve ruhunu / ince bir heyecan sarmışsa eğer. (...) // Dile ki uzun sürsün yolun. / Nice yaz sabahları olsun, / eşsiz bir sevinç ve mutluluk içinde / önceden hiç görmediğin limanlara girdiğin! / Durup Fenike`nin çarşılarında / eşi benzeri olmayan mallar al, / sedfle mercan, abanozla kehribar, / ve her türlü baş döndürücü kokular; / bu baş döndürücü kokulardan al alabildiğin kadar; / nice Mısır şehirlerine uğra, / ne öğrenebilirsen öğrenmeye bak bilgilerinden. / Hiç aklından çıkarma İthaka`yı. Oraya varmak senin başlıca yazgın. (...) // Geçtiğin bunca deneyden sonra öyle bilgeleştin ki, / Artık elbet biliyorsundur ne anlama geldiğini / İthakaların.

3:04, 18.01.2021

Merhaba Vefa

9:49, 19.01.2021

Günaydın yoldaşım. Dün yollardaydım ancak merhaba diyebildim sana. Taburcu olursun diye beklerken önleme devam dediler. Kaygılanmayın dediler. Gerçekten öyle mi, bir senden duyabilsek bunu biraz olsun içimiz rahatlayacak. Nasılsın yoldaş. Gerçekten nasılsın?

9:49, 19.01.2021

Umutla sesini duyacağımız anı bekliyoruz. 🍀🙌👉👈👉👈

11:34, 20.01.2021

Canım yoldaşım. Lütfen ne olur diren. Ne olur bizimle kal. Bu kadar bekletmen bile olmadı. Lütfen lütfen lütfen... Seni seviyoruz.

10:14, 20.01.2021

Canım her yandan sana dair bilgi almaya çalışıyoruz. İyi haberlerini duymak için elimizden geleni yapıyoruz. Ne olur sende çabala yoldaşım. Ne olur diren. Seni bekliyoruz.

8:17, 21.01.2021

Canım yoldaşım. Bugün sabah Nuran, bir dostumuz ile birlikte hastaneye geldi. Senin bölümün doktoru ile görüştü. İyi bakıldığına inandık, biraz olsun içimiz rahatladı. Nasılsın yoldaşım. Biliyorduk direneceğini ve güçlü çıkacağını bu savaştan da ama duyduk ki fazla savunmaya geçmişsin, sitokin fırtınası denilen durum da seni güçsüz düşürmüştü. Korktuk. Önümüzdeki dört gün çok önemliymiş. Ne olur yoldaş ne olur savaşı sen kazan. Biz seni bekliyoruz ve seni seviyoruz. Tüm gün gözyaşlarıyla dolandım. Her şey seni hatırlattı, her şey sana götürdü beni. Bir söz bir bakış ve bir şarkı. Lütfen dön aramıza. Lütfen.

10:50, 22.01.2021

Canım yoldaşım tüm gün ne yaptığımı bilmeden geçti. Haber beklemek çok zor. Senin yaşadıklarını düşündükçe, diyorum neden bu kadar eşitsiz hayat. Niye sen, niye... Doktorlar severek bakıyor sana canım yoldaşım. Ne olur sen de Aysel için, bizler için, o güzel düşlerimiz için sıkı sıkı tutun hayata. Bak şiirinde iki yürekli olduğunu söylemişsin. Umutla, daima...

1:17, 24.01.2021

23 Ocak cumartesi günü kan değerlerinde küçükle olsa düzelme olmuş canım yoldaşım. Tutunduk bu umuda bekliyoruz bize dönüşünü. Her yandan senin için iyi niyet dilekleri yağıyor. Sevenlerin seninle. Ne olur fazla bekletme bizi.

7:52, 24.01.2021

Olmadı yoldaşım olmadı. Biz seni bekliyorduk. Veda haberini değil. Ne yaparız biz sensiz. Nasıl dayanırız bu acıya. Söyle bakalım söyle...

10:46, 26.01.2021

Seni dün Karacaahmetten uğurladık can yoldaşım. Elinden hiç düşürmediğin bayrağın ve bir de yanımızda götürebileceğimiz tek servetimiz kızıl rengimize sardık sarmaladık seni. Seni uğurlamak için gelemeyen yoldaşlarından karanfiller getirdik sana. Ayrılmak öyle zor oldu ki yanından.

Yıllar yıllar önce, istediğin zaman benim omzumda ağlayabilirsin demiştin. Benim şimdi ihtiyacım var o güçlü omzuna... Şimdi...

Otuz yıldan fazla bir zamanı birlikte yürüdük. Birlikte güldük, birlikte ağladık. Senin o gür sesinle bağıra bağıra okuduğun şiirlerin kulaklarımda... Yine gözlüğünün üstünden bakıyorsun. Biliyorum ne düşündüğünü. Tamam, haklısın, çok söyledim sana, ne olur o kadar bağırma diye. Biliyordum hücreden hücreye sesini yetiştirmeye çalışmanın alışkanlığıydı. Biliyordum eylem alanlarının zorunluluğuydu. Ama sen elinde mikrofon olduğunda da çok bağırırdın, inlerdi salon. Bu sebeptendi itirazım. "Güneşin Sofrasında Söylenen Türkü" ne çok yakıştırdı sana, nasıl ağız dolusu söyledin, şarkının sözlerindeki umuda boyardın kendini ve umut senden bize geçerdi -laf aramızda Timur Selçuk da kimmiş derdik. Tek elinin diğer eşi, yoldaşı yüreğin olur, nasıl görülmedik bir tempo tutardın tanış hepimiz buna. Tasları birbirine vuran çocuklar gibi olurduk. Şimdi sensiz nasıl olacak? Bizi öksüz çocuklar gibi bıraktın gittin. Daha nice serüvenlere yelken açacak, nice dalgalarla birlikte boğuşacaktık.

Yine sesin geliyor bir yerlerden, "Dövüşenler ölenlerin tutmaz yasını" diyorsun değil mi? Deme... "Deme, bilirim!/o dediğin nesnenin/önünde kafamla/eğilirim./Ama bu yürek/o bu dilden anlamaz pek./O, "Hey gidi kambur felek,/hey gidi kahpe/devran hey" der. Ama sen merak etme hüznü teslim etmem kendimi/kendimizi. Yürünecek daha çok yolumuz var bilirim/ biliriz. Yürüyeceğiz daha nice dalgaları karşılamak, daha nice fırtınalarla savaşmak için.

Mektubu nasıl bitireceğimi bilmiyorum/ bilmiyoruz canım yoldaşım. Ama bu bir son değil onu biliyorum/ biliyoruz. Tüm mektuplarımızda olduğu gibi görüşmek üzere diyor, sımsıkı kucaklıyorum/ kucaklıyoruz.

Sevgi, umut ve bağlılıkla...
Bir gün mutlaka...
Daima...

Senin Yoldaşın

Zamansal Ayrılık

*Bir kelebek konmuş duvarıma
incecik narin
gecede kaybolmayan
ışiltılarla işli*

*Seni düşünüyordum
haberinden sonra
kaç kez kendi etrafında döndü dünya
kaç kez güneşi gördüm
farkında değilim
kaç kez sessizce güldüm
kaç kez ağladım saymıyorum
yalnızca günü
ucundan yakalıyorum
- ve geçip gidiyor
Gün güne ekleniyor
şaşılarak bakakalıyorum*

*Ağlasam hıçkırık hıçkırık
biter sanıyorlar dalgınlığım
dimdik duruşun geliyor aklıma
sesindeki güven
yüreğimdiki sıcaklığınla
sarıyor varlığımı
Gözyaşlarım ağıda dönmüyor
Sessizce
bazen yüreğime akıyor
bazen yüzümden süzülüyor*

*Bir kelebek konmuş hücremin duvarına
gecede kaybolmayan
ışiltılarla nakışlı
O ışıltılar seni bana taşıyor*

*Hesaplamaya çalıştım
sensiz geçen zamanımı
şaşırp kaldım
her anımda varlığına
sanırsın hiç ayrı kalmamışız
Oysa kaç kez ayrı zindanda kaldık
kaç kez şehirlerimiz değişti
hep tam baktığım yerdeydin
bakışlarımız aynı ufukta birleşti
Mekansal ayrılıklar
hiç hesapta yokken yerini
zamansal ayrılığa bıraktı
ama biliyorum
hiçbir şey
ayırılmaz düşünsel birlikteliğimizi*

*Bir kelebek konmuş yüreğimin duvarına
onlarca yıldır orada
- biliyorum
zifiri karanlıkta bile
ışıltısını hiç kaybetmeyecek*

Elif Can

**"30 yıl, can yoldaşım,
'ortağım', mücadelenin her
alanında birlikte geçen 30 yıl.
Böyle beni/bizi yarım bırakıp
gitmek var mıydı? Hastaneye
kaldırıldın kaldırılalı tek kelime
bile yazamadım korkumdan.
Tılsım bozulur, kötü bir şey olur
gibi geldi çocukça."**

sinan kaleli

Yoldaştı O!

Kübalı bir komüniste adını söylerken, muzip bir şekilde "ben Vefa, sizin dilde Fidel" diyordu. Adıyla müsemma bir komünistin baştan sona hakikat kokan şaka-sıydı bu. Devrime tüm benliğiyle bağlı bir komünistin, bu kahrolası salgının acımasız bir şekilde aramızdan çekip aldığı Vefa Serdar'ın...

Nasıl anlatılır kavgaya böylesine adanmış bir yaşam, kavga tarihinin dışında... Ya da kısacık bir yazıya nasıl sığdırılır bu koca yaşam! Yalnızca şöyle bir dokunup geçmek belki...

Bu kadar çok ve bu kadar sevecek okuyan nadir insan vardır. Vefa onlardan biriydi. Sürekli okuyan, sürekli öğrenen, muazzam bir disiplin ile sürekli çalışan... Büyük Usta'nın, Nazım'ın aşığı... şair mahlası olarak onu seçecek kadar hem de. Çok sevdiği şiirlerinden biri Gabriel Peri'dir. Özellikle de (muhtemelen kendini ifade ettiğini düşündüğü) şu bölüm:

"Ve dinledi kendi kendini son defa:

Pişman değildi.

902'de başlayan

ve bu sabah

941 yılı Aralık ayının on beşinde

bu sabah şafakla bitecek olanı

elden gelseydi tekrarlamak

tekrarlardı aynı yerden başlayıp

aynı yoldan geçerek

ve yine gerekirse aynı yerde bitirmek üzere.

Ve biraz kibirli bir rahatlık duyuyordu.

Kafasıyla, kitapların arasından gelmişti kavgaya fakat sadık kalmıştı ona namuslu bir amele gibi."

İlk gençliğinde sevdalandığı, "Kafasıyla, kitapların arasından geldiği kavgaya sadık kalmıştı namuslu bir amele gibi".

Disiplinli, çalışkan biriydi. ODTÜ İşletme'yi kazanıp o "Yeşil" Gürün'den kopup geldiğinde (bir tutam yeşillikten dolayı Gürün'e yeşil denmesiyle ne çok dalga geçerdi!), Marksizmle ilişkili, ama henüz

devrimci değildi. Ne ki dönem öğrenci hareketinin 12 Eylül sonrası kabarma dönemi ve ufukta beliren işçi eylemleri vardı. Vefa'nın bu atmosferin dışında kalması, Nazım'ın deyişiyle "kendi yüreğinin kabuğunda yaşa"ması mümkün müydü!

Yoldaşlarıyla bu dönemde tanıştı. Vefa inatçıdır. Öyle hemen "he" demez bir şeye. Tartıştı. Uzun uzun tartıştı. Tartıştıkça okudu, okudukça tartıştı. Sürecin sonunda gençlik dergisi Yöneliş çevresinde mücadele-ye atılmaya karar vermişti.

Bir kez ikna olup bir yola girdi mi, "yalnız hazım zamanlarını, boş gecelerini değil, boydan boya ömrünü ver"ecektir devrime. O kuşağın ODTÜ'lüleri bu inatçı, ısrarcı, girişken kara yağız delikanlıyı çok iyi bilir. Öğrenci derneğinin usta polemikçisidir. Gerek dernekte gerek ODTÜ 1 Nolu öğrenci yurdunda kalan tüm devrimci öğrencilerin hem çok sevip saygı duyduğu, hem de polemiklerinden "yaka silktiği" devrimcidir. Yurtta merdiven başı tartışmalarının sabah-lara kadar sürdüğüne çok tanık olunmuştur. Bu satırların yazarı da dahil olmak üzere bir dizi devrimci, bu tartışmaların sonucu bu bayrağın altında toplanmıştır.

Vefa'yı günümüzde pek çok kitle eyleminde yahut bir tartışma programında, bir panelde, toplantıda vs. görenler, onun doğruları söylemek konusundaki sakınımsızlığına, girişkenliğine tanık olmuşlardır sık sık. 20 yaşındaki Vefa da aynı girişkenlik, aynı sakınımsızlık, aynı kararlılıkla ileri atılan biriydi. Otuz yılı aşkın mücadele, yaşadığı tutsaklıklar, işkenceler, ödenen bedeller, onun bu özelliğinde en ufak, ama en ufak bir gerileme yaratmadı. O günkü Vefa'yı tanıyanlar, bugünkü Vefa'nın aynı genç yüreğe sahip olduğuna tanıktır.

2017'de, "Ekim Devrimi'nin 100. yılı" kutlamaları için Kızıl Meydan'da, dünyanın dört bir yanından gelen komünistler, onun bu coşkun, sakınımsız, duraksız ve kararlı tutumlarından o kadar etkilenmişlerdi ki, gelip selamlaşanlar, tanışanlar, fotoğraf çektirenler eksik olmuyordu. O, ilk kez gittiği böylesi bir ortamda bile, ruhunu kasıp kavuran devrimci ateşiyle çevresindekileri coşturmayı, onları ateşlemeyi başarıyordu.

"Fotoğrafa bakıyorum.
Nazım'ın mezarını koşar adım
arayışımız geliyor aklıma. Ben
mi çekmişim bu fotoğrafı,
hatırlamıyorum. Ben ağlamam,
bilirsin. Ama ağlarmışım
meğer. Hem de hüngür
hüngür. Kulaklarımda 30 yıl
öncesinin ODTÜ'sünde gür bir
sesin haykırdığı "Dost Dost İlle
Kavga"sı E. Gökçe'nin. Nice
nice anılar... "

Onun yüreğindeki devrim ateşi, hiç abartısız söyleyebiliriz ki, Blanqui'nin devrimci ruhundan eksik değildir. Blanqui'nin bir dostuna söylediği "yataкта ölmenin bari-katta ölmekten daha iyi olduğu fikrine seni kim inandırdı" mealindeki sözleri, Vefa yol-daşın sık sık tekrarladığı sözlerden biriydi. Ama aynı zamanda o, "Yarın Bizimdir Yol-daşlar"ın durmak bilmez çalışkan karakteri Vaz'ı örnek alanlardandı. Vaz'ın bir yerde "hayatını faaliyet içinde parça parça tüket-mek" şeklindeki sözlerini de kendine düstur edinmişti. Yıllar sonra bu kitabın Manuel Tiago mahlaslı yazarının Alvaro Cunhal olduğunu ve Vaz karakterinin de bizzat Cunhal'in kendisi olduğunu öğrendiğinde Cunhal'in fotoğrafını bulunduğu ortamların duvarlarından hiç eksik etmedi.

Bu coşkun ve dur durak bilmez genç devrimci, geçmiş kuşağın ve o dönemin genç kuşağının büyük sınavı olan sosyalist ülkelerdeki 89-91 karşı-devrimlerinin etkilerini göğüslemeyi bildi. Nice anlı şanlı isimlerin sosyalizme sırt döndüğü bu dönemde o, "sosyalizm kazanacak" belgisine bağlı kalan devrimcilerdendi. Yaşanan karşı-devrimler, yıkılan Berlin Duvarı, adıyla müsemma bir devrimci olan onun sosyalizme olan bağlılık ve inancında en ufak bir gedik açamadı.

Sınıflar savaşımının sertleşerek devrimci durum koşullarının doğduğu şartlarda, rotasını devrimden yana çevirenlerle "Berlin Duvarı'nın altında kalanlar" ayrışmasında safını devrimden yana kullandı. O tarihten sonra Ankara'da, ODTÜ kampüsünün dışına taşan devrimci faaliyete yöneldi.

90'lı yıllar, özellikle Ankara, polisin yasal dergi bildirisi dağıtanlara bile ateş

açtığı yıllardı. Yasal bir yayını, bir özel sayıyı dağıtmak, doğrudan “örgüt faaliyeti” kapsamında karşılık görmekteydi. Vefa yoldaş Ankara’nın emekçi semtlerinde, gecekondular mahallelerinde dağıtım yaptığı dönemde 91 ve 92’de iki defa polis saldırısıyla karşılaştı. Birinde bizzat polis otosu çarparak gözaltına alındı. Her gözaltı 15 gün işkenceli sorgular demektir. İşkencelerden başı dik çıktı. O dönemde sıkı tiryaki olan yoldaşın sigarayla bırakması, bu 15 günlük işkenceli sorgular sonrasıdır! O tarihten sonra bir daha sigara içmedi.

Dönem artık Kürdistan’da serhildanlar ve katliamlar, Türkiye’de sokak infazları, “hücre evi” baskınları, üniversite öğrencilerinin okul binalarından atılıp öldürülmeleri, işkencehanelerde devrimcilerin katledilmeleri dönemidir. ODTÜ DÖB grubunun mücadelesi de hızla kampüsten emekçi semtlere doğru yayılma gösterir. Peş peşe gelen operasyonlar, tutuklamalar... Vefa yoldaş artık gizlenmek zorundadır. Artık o, işçiler, emekçiler arasındaki mücadelesini gizlice yürüten bir “yeraltı faaliyetçisi”dir. 1993 sonunda o da tutsak düşer. 93-94 yılbaşı günü Türkiye Komünist Emek Partisi/Leninist üyesi olmak suçlamasıyla tutuklanarak Ankara Merkez Kapalı Cezaevi’ne getirilir.

Ankara DGM’nin verdiği mahkûmiyet kararı sonucu dokuz buçuk yıl zindanlarda yatar. Bu dönem yine yoğun ve bol okuma, kendini geliştirme, düşünsel ufku genişletme dönemidir yoldaş için. Tam bir kitap kurdudur.

90’lar aynı zamanda zindan savaşlarının giderek yoğunlaştığı dönemdir. Tüm devrimci tutsaklar gibi Vefa yoldaş da bu savaşın militanıdır. 1996’da ölüm orucu eylemine katılır. Bu eylemden de zaferle çıkar.

2000 yılındaki 19 Aralık “Hayata Dönüş” adı verilen katliamlarda, Vefa Çanakkale zindanındadır. Üç gün süren çatışmalarda adım adım çekilir tutsaklar. En son sığındıkları spor salonunda yoğun bombalar, kurşunlar ve sıkılan köpük sular karşısında ölüm orucunda olan tutsakları korumak için battaniyeler kullanılır. İkişer kişi battaniyelerden bir nevi set, perde yaparak ölüm orucunda olanların etkilenmesini engellemeye çalışmaktadır. Vefa yoldaş da battaniye ile koruma işini yapanlardandır. Burada atılan bir tüfek bombası koluna saplanır. Yoldaşın

kolunu kaybetmesine sebep olan bu saldırdır.

Tutsaklar işkenceli yolculuklarla F Tipi zindanlara sevk edilirken, Vefa, ağır saldırı altında hastaneye götürülür. O, hastanede de baş eğmeyen komünisttir. Ödün vermez direngenliği orada da devam eder. Gerekli tedavinin yapılmamasının da etkisiyle sağ kolunu o hastanede bırakır. Kısa süre sonra da apar topar Edirne F Tipi zindanına sevk edilir. Yoldaş, zindana geldikten kısa süre sonra “tutsak posta servisi” adı verilen notlaşma trafiğinde yerini alır. Sağ kolunu yeni kaybetmiştir, ama o inatçıdır. Onun en temel karakter özelliklerinden olan ısrar, disiplin ve çalışkanlık, burada yine gösterir kendini. Hücre arkadaşlarına dikte ettirmez iletmesi gereken notları. Oturur ve sol eliyle, tek elle ve kesilen sağ kolunun sızısı daha devam etmekteyken, yoldaşlarına yazar. Kısa sürede düzgün ve okunaklı bir şekilde yazdığı notlar, tüm yoldaşları için hayranlık ve övünç kaynağıdır.

Bu uzun tutsaklık sona erdiğinde tereddütsüz bir şekilde mücadeledeki yerini alır yoldaş. En ağır sorumlulukların altına girer. Mücadele Birliği Platformu’nun temsilciliğini üstlenir. Mücadele alanındaki tüm devrimciler, bu yıllarda Vefa yoldaş yakından tanıdılar. Hayatını kaybettiğinin duyulmasından sonra sosyal medyadaki paylaşımlara bakıldığında, bu alanda nasıl bir yer edindiği kolaylıkla görülecektir.

Mücadeleden asla geri düşmeyen yoldaş, ilk gençliğindeki heyecan ve coşkuyla eylemlerde en öne atıldı. 2004’te İstiklal’de polisin saldırısı sonucu ciğerlerinden ağır hasar aldı, ölümlü burun buruna geldi. (Ne yazık ki bu salgında tam da bu hasar, onu zayıf düşürdü, durumunun ağırlaşmasında etken oldu.) İyileşir iyileşmez yine kavgaya, faaliyete gömüldü. 2008’de yine zindana düştü. Sekiz ay sonra çıktı. Ama hiçbir gözaltı, hiçbir tutuklama, hiçbir baskı ve tehdit, bırakın geri adım attırmayı, yoldaş yavaşlatamadı bile.

O bir sanatçıdır. Şairdir. Önsöz Dergisi’nin düzenli yazarlarından. Nazım Akarsu adıyla çıkardığı şiir kitapları vardır. Aynı zamanda Mücadele Birliği dergisine, gazete halini aldıktan sonra gazetesine, düzenli yazılar yazar. Özellikle kadro yazıları son derece yetkindir. “Yeni İnsan” başta olmak üzere broşür çalışmaları vardır. Sürekli

Mayıs 1994, Ankara Merkez
Kapalı Cezaevi

"Şimdi 'bizim ekip'in kalanlarını düşünüyorum. Zindanda olanları, uzakta olanları... Ah be ortak, nasıl tarifsiz acılara koydun hepimizi! Nasıl yarım bıraktın böyle. Bir yanın 'barikatlarda ölmeyi' yücelten Blanqui, diğer yanın 'günlük faaliyette parça parça ölmeyi' ilke edinen Vaz. Ve kesinlikle komünist disiplinin uluslararası literatürüne geçecek örneklerden biri... Şimdi gözyaşlarını silip parça parça da olsa anlatmak gerek genç nesillere seni."

okuyan, sürekli üreten bir komünisttir.

Vefa'nın en önemli yönlerinden biri, komünist disiplindir. Bu alanda, kesinlikle uluslararası komünist hareket literatürüne geçecek ölçekte bir disiplin sahibidir. "Kafasıyla kitapların arasından gelen" insanlar, bu kavgada, çoğu zaman aydın bireyciliğinin taşıyıcıları olurlar. Ama ona "namuslu bir amele gibi sadık kalanlar", bir "amele gibi" disiplinli olmayı, bir organik bütünün parçası olmayı başarırlar. Vefa yoldaşa bu özellik, sözcüğün olumlu anlamında en uç noktaya ulaşmıştı. Onun için kolektif, kolektifin iradesi, her şeyden önce gelirdi. Ortada bir görev olduğunda hiç tereddütsüz doğrudan gönüllü olduğunu görebilirdiniz her zaman. "Şu iş yapılacak" dendi mi hemen üstlenmeye hazır bir şekilde öne çıkardı.

Sadece İstanbul'da emekçi semtlerde değil, Çukurova'da, Antep'te, bir dizi ilde uzun soluklu mücadeleler yürüttü yoldaş. Eşiyle birlikte yollara düştü, emekçilerin kavgasına omuz verdi.

Bir görevi aldı mı, gerekirse yemez içmez ama o işi mutlaka yetiştirirdi. Tartışmalara aktif bir şekilde katılır, görüşlerini ortaya koyar, görüşlerinde ısrar da eder, ama bir kez karar alındı mı, isterse savunduğu görüşlere ters olsun, asla ikiletmeden yerine getirmek, onun için "alışkanlık halini almış

bir davranış" gibidir. Ve onun disiplininin en önemli parçası, öz disiplindi. Sürekli kendini zorlayan, aşmaya çalışan, çoğu zaman okuduğu kitaplarda bir parça idealize edilen kahramanlarla yarışan bir komünist öz disiplin!

Vefa yoldaş, bir devrimci kuşağın en önde gelen temsilcilerinden biriydi. Yoldaşın yaşamı birleşik devrimimizin bir döneminin kısa tarihiydi. Kendi varlığını devrimle, kavgayla, dünyanın devrimci dönüşümüyle özdeşleştirmiş bir devrimci komünist. Omuzladığı yükü son nefesine kadar yüksünmeden taşımayı olağan bir özellik haline getirmiş bir kuşağın en yetkin temsilcilerinden biri. Ve bu kavgada en iyiler, daima en önde olduklarından erken ayrılırlar çoğu zaman aramızdan. Bizi hüznün içinde bırakırlar geride. Yeri doldurulmaz bir boşluk bırakarak...

Yoldaşın devrimci yaşamı boyunca onur ve şerefle taşıdığı devrim ve komünizm bayrağı, yoldaşlarının elinde burjuvazinin burçlarına dikilene dek yükseklerde dalgalanacak...

"Günler ağır.

Günler ölüm haberleriyle geliyor.

En güzel dünyaları yaktık ellerimizle ve gözümüzde kaybettik ağlamayı."

"Dövüşenler ölenlerin tutmaz yasını!"

temade ınar

Ah Vaz...

I

Sen bilirsin
bir yaprak
bir yağmur damlası
bir buğday tanesi
bir tek harf için
nasıl savaşılr.

Sen bilirsin
ömrünü
bir vefa borcu gibi
adamayı

Doğrulup kalktığında ayağa
dizeleri dize getirmeyi de
sen bilirsin.

Nasıl kökünden sökülür yabanıllar
nasıl budanır güller
bir daha anlat...

Az mağrur
biraz çekingen
höyrat ve ince...
Öğret bize yaşamayı
sevmeyi
kırılmayı
yorulmayı
ve öylesine geçirmemeyi zamanı
öğret bir kez daha.

Büyük kalenin kapısında
kimsenin görmediği muhafızın
nasıl gururla ufka baktığını göster.

Kalk ve öğret bir kez daha
yiğitçe kucaklaşmak
sağ kolu olmak dostunun
nasıldır...
Fırtınalara karşı
sevgiye doğru
yürümeyi öğret bize...

II

Eyvah
nasıl açar sardunyalılar
nasıl nefes alır şiir şimdi.
Nefes...
Yıllar önce bir alçak vurmuştu
göğsünün sol yanına
yırtıldı ciğerinin perdesi
bırakıp kaçtılar oracıkta
asla diz çökmezdin oysa
Ah nefes...
Yıllar sonra bugün yine o nefes...

İçerlemiştin Aynil'e Rasim'e
"böyle ölmemeli devrimciler" diye
Sibel'imiz fısıldıyor yanibaşında
öpüyor alnından
"Devrim için ölmekle,
onun için yaşamak arasında
yok bir fark" diyor kulağına.
Sverdlovumuz hastalıktan mı öldü
en genç, en gerekli zamanda
ya Lenin'imiz,
ya daha birçokları
halkının yükünü tuz çuvalı misali
taşıyan herkes gibi
lime lime devrime paralamış hayatını,
ya sen...

III

Bir bir toplandı dostlar başına
ve Gabriel Peri
okudu kendi şiirini...
Senin tok ve gürleyen sesini aradı kulaklarımız

Zordur insanın kendi destanını anlatması
sana verilmiş bir görev
eli devrime deşmiş
tek bir çocuk bırakmadan ardında
bulup, borcunu sunmak
kendi içinin taa içinden verilmiş...

Tanya yine kısıcık saçları
ve kahverengi gözleriyle baktı bize
"Kardeşler, hoşçakalın.

Kardeşler kavga sonuna kadar,
Duyuyorum nal seslerini
geliyor bizimkiler!"

Duyduk onu
hepimiz baktık gözlerine
ve birbirimizin gözlerine
baktı bir bir taa içimize...

ve sonra

Gabriel Peri'yle birlikte
Vaz'ın iki koluna girip gittiler
Kara selvilerin arasından
kayboluncaya kadar arkalarından
baktık

baktık...

Yine gelirler mi bir gün böyle ansızın
senin omuz başında yaşadıkları gibi
yaşarlar mı yanibaşımızda yine...

Romanlardan şiirlerden fırlayıp
Vefa'lı bir dost gibi

Tutup kollarımızdan sarsarlar mı
bakıp gözlerimize yine

senin gözlerinle
şefkatli, inatçı
tüylerimiz diken diken
yüzümüz ıslak...

Yağmur hayatın sana uzanan elleri...
yağmur bize yağıyor
durmaksızın...

IV

Ah Vaz...
nasıl kafalar geriye atılıp
serden geçerek söylenir türküler şimdi
kim öğretir bize
her hücresi devrimden ateş topu olmayı
Genç işçiler gelecek, diyorsun
İçimden geçen her serzenişe
bir sözün var
"O söylediğin şeye kafamla eğilirim"
bu yürek o dilden anlamaz pek"
bu yürek, yüreklerimiz
susmuyor
Ah Vaz...

V

Yine yağmur yağıyor
sardunyalar sevinmiş
yoksullar üzülmüştür.

Belki şu an birileri

Gülhane Parkında ceviz ağacını arıyordur
Dokuz yıl sonra içeriden çıktığında
senin aradığın gibi...

Hayli islanacak

ne kadar sonra anlayacak
nereden bilsin...

Nereden bilsin sarmaşık,
balkonunda yazı yazarken aklını aldığı
Betonların arasında tek yeşil parçan
Bu kadar yoğun yeşil nereden
ağacın mı sarmaşığın mı bu yapraklar,
hangisi asıl, hangisi sonradan
hangisi diğerini kurutur diye kafa yorarken sen
bir sabah ikisini de kesmişler köklerinden
hiç iz bırakmadan çekip gitmişler.

Ah ne çok dertlenmişdin
eline tutuşturulmuş papatyadan
özür dilemişdin onlar adına
suçlulukla...

Soldu bir süre sonra papatya
nereden bilsin...

VI

Bir kadın işçi fısıldadı
"bana sakın eve kapanma demişti"
Bir müzisyen eğildi
"bitirmelisin o besteyi dedi bana"
bir genç diri çıkıyor sesi
sessizliği umursamadan
"ne yapmak istediğini iyi düşün
çok da bekleme, dedi bana da"
"Yol uzun, takılıp düşmek de var,
mesele kalkıp yeniden yürümekte, dedi"
"sakın vazgeçme şiir yazmaktan,
şiir iyileştirir yaraları, dedi"
"Öğrenmenin zeokine varmalısın, dedi"
"Sevgi emek ister, dedi" biri...
sana söz vermiş her biri ve de niceleri
biliyor muydun?
Ne çok insana bulaşmış gülüşün
kucaklayışın, yürüyüşün
Ne çok elde senin romanların
senin şairlerin
ne çok insanda sen
bakıyor gözlerimizin içine
aramızda dolaşıyor siluetin.

Kafamda hep aynı soru
biliyor muydun bunları
günler, geceler boyunca düşündüğün
insanlarını...

Neden yaşarken söylenmez,
boşluğunun doldurulamayacağı

Boşluk mudur öğretmeni zamanın?

VII

"Ben devrime güzelliğimi verdim,
devrimimiz çok güzel olacak" demişti
Aralık ayının bombalarından çıkan
siper yoldaşın.
Her nefesinde ona söz verdin
"Devrimimiz çok güzel olacak!"
Siper yoldaşlarına siper olurken
bıraktın oracıkta sağ kolunu
Onlar hiç anmadılar adını anlatırken o anı.
'96 ölüm orucundan
son anda sedyeyle
zaferle çıkışını da anmadılar.
İçlerinde hiç Vefa yok mu, diye
çok düşünürdük
"Canımı koymuştum, bir kol çok mu?"
diye siper olurdun onlara.

Ah Vaz...

Vefa'sı olmayan bir çatı
kalır mı ayakta...
Devrim, sıkılı bir yumruk
ve vefadan başka nedir ki...

VIII

"Ben umutluyum dostlar Akarsu gibi..."
Elinde sıcak bir somunla
senin kolunda girer
her kapıdan umut
buram buram...
Yıldız ölür
ağaç ölür
insan ölür
umut ölür mü?
Kendini uzay boşluğuna bırakan,
bir tek formüle hayatını veren
en öne fırlatan
insan yapan umut...

Hep birlikte ve baş başa söyleyeceğimiz
senin umut dolu türkülerin...

Senden bana düşen
senin bıraktığın nefes,
Nazım'ın duvarında asılı bir anadolu kilimi...

a.asya

Devrime Vefa'lı

Bıçak kesdiği bir sızı bırakarak geçen rüzgâr yetmemiş olacak ki gökyüzü ağlamaya başladı. Yağmur damlaları yüreğime düşerken üşüdüğümü unuttum. Boğazımı sıkı bir şey var, burada olmak ve bu anı yaşamak istemiyordum. Bir kâbusta olmayı diliyor, gözlerimi sıkıca yumuyor ve aynı yerde olmanın korkusuyla açıyordum. O karşımda... Ağır ilaç tedavileri ve kemoterapilerin yordduğu bedeni ile sandalyesine çökmüş bir kadın. Usulca boynunu düşürdüğü sol yanına çevirdiği gövdesinden ufalanmış yüreği dökülüyordu. Vefa'sının sağ kolu olmaya alışkın kadın sarsıntılı bir boşlukta şimdi. Gözleri dipsiz bir kuyuya girmişçesine gerçekleşmeyen düşlerinde... Okyanusun ortasında vurgun yemiş bir balıkçı teknesi gibi bata çıka sallanıyordu. Vefa'sına yeniden sarılacağı o güne değin yakacaktı yüreğini bu sızı. Kavgayla, hasretle, hastalıkla sınanan aşkı artık yanında değil, burada bir ağacın dibindeki soğuk yatağında onu bekleyecekti.

Üzerini örttüğü ceketini Vefa'sı kim bilir kaç kez omzuna atmıştı... Şimdi bu soğukta O'nu bekliyordu. Vakitsiz gelen ayrılığın kavurduğu yüreği ve sessiz çılgınlığı ile oracıktaydı. Yüreğinde kopan fırtınaları göğüs kafesine sığdırıyor ve "bugün değil" diyordu. Şemsiyesiyle bir yoldaş mahcup bir edayla yanına yaklaştı: bazı eksik imzaların tamamlanması için Aysel'e elini uzatıyordu. Az önce halsizce çöktüğü sandalyesinden hızlıca doğrulup son gücüyle şemsiyenin altındaki yoldaşın koluna giriyor ve yağın yağmurun altında gözden kayboluyordu.

Ellerindeki karanfili bir an olsun bırakmayan genç bir kadın, caminin avlusuna açılan oyma kapının kenarına yaslanmış, saçlarının arasında dolanan

yağmur damlalarını hissetmiyordu. Anadolu'nun bir köşesinde tanıştığı Vefa yoldaşı onu devrim mücadelesine çağırmıştı yıllar evvel. Gün gün, saat saat bir şair inceliği ile eğrelti otlarından, budaklarından ayırarak işlediği bu genç kadın silkinmiş ve kavganın başkentine gelmişti. Şimdi o kadın, yoldaşına sarılır gibi sarılmıştı çiçeğine. Biri çiçeğini istese, yoldaşından koparacaklarmış gibi diken üstünde. Avlunun her yeri insan kalabalığı. Bir yanda aileler, diğer yanda yoldaşın tezgahından geçen genç yoldaşlar ve birçok gencin ömründen daha fazla zaman "güneşi içtiği" yoldaşları... Kavgaya adanmış yaşamında elinin değdiği herkes yoktu elbette. Covid, sürgün, zindan; yüreği orda atan binleri uzağına atmıştı.

Yağmur şiddetleniyordu belirlenen saat yaklaştıkça. Boğuluyorum beklemenin dar sokaklarında gezinirken. Birçoğumuz aynı sokaklarda karşılaşıyor olacağız ki yürümeye başlıyoruz, mezarlığın 14. ada girişine varıyoruz. İleride bir mezar kazılıyor, sıkışan yüreğimi avucumun arasına alıyor ve kanamasını durdurmak için tampon yapıyorum. İçime işleyen yağmur mu dizlerimi titreten yoksa toprağın bağırnı delerek açılan boşluğun birazdan yoldaşımın dolacak olması mı ayırt edemiyorum. Vefa yoldaş bütün ömrü boyunca "yeryüzündeki tüm

çocukların kırmızı elmalar gibi gülüşü" olan sosyalizm için savaştı. İşçi sınıfının özgür ve mutlu ve onurlu yaşayacağı bir dünyayı kurmaya çalıştı. Şimdi mezarını kazan işçilerin yanında olsaydı onlara bu bilinci vermek için sohbet girişirdi yine. Tüm bu düşüncelerimden habersiz, hemen üç beş adım ötemdeki dikdörtgen bir boşluğun içerisindeki işçi, hınçla vuruyor kazmayı. Bir an önce işini bitirip bu çamurun içerisinde çıkma telaşında. "Yorulduysanız yardım edelim" diyenlere, nerede olduğunu unutmuşçasına "siz bunu kapatmayı becerin yeter" diyor; kimse gülmüyor. Yüzünde asılı kalan gülüşü, boşalan havasıyla yavaşça içine kaçan balonu andırıyordu. Son dokunuşlarını saplayacağı topraktan sıçrayan çamurlu sular, kazmayı kavrayan ellerinin arasından çıkıyor. "Ağlayan çok olacak" diye ayırdığım peçeteleri uzatıyorum. Kısa bir mola ve yeniden toprağı deliyor o metal sivri insan işi alet... Yeni bir sohbet çabasıyla kazdığı mezarın yanındaki ağacın dibine sinmiş başka bir işçi arkadaşına dönerek; "İlk defa boş buluyorum toprağı" diyor. Bir yandan dudaklarımın kilitlendiğini hissedip susmak isteyen yanım, diğer taraftan; yoldaşımın bir çiçek gibi uzanacağı yatağını hazırlayan bu işçiyle özel bir bağ kuran diğer yanım savaşıyor... "Ne olur ki boş olmasa" diyorum.

Leninist Mizah
Kolektifi/LMK'dan
Vefa Serdar
anısına

İçimde hazırladığım “ağaç kökü, taş parçaları” gibi cevaplar yerine, umarsız bir sesle “kemik” diyor... “Kemik çıkınca bir araya toplayıp, kenarda bir yere koyuyoruz, yeni ölüye yer açıyoruz”. Yeni ölü, Vefa, kemik... Yoldaşımın biyolojik dönüşümü geliyor gözlerimin önüne, kafamı sağa sola sallayarak kurtulmaya çalışıyorum bundan. Vefa yoldaş bir et ve kemik değildi yalnızca. “Yoldaşımı bize yol gösterdiği düşünceleri ve pratikleri ile hatırlayacağım” diyorum gözümde canlandırdığım kareyi yırtarak...

Gitgide kalabalıklaşıyor... Az ötemde, yüzlerine bakınca akraba olduklarını düşündüren iki kişi; birazdan olacak olanı hiçbir şeyin durduramayacağını bilen bir edayla birbirlerine sarılıyor. Çember içinde kalan boş mezara yoldaştan önce sevgi çiçeği ekiliyor ve özlem ve hüznün... “Susma vakti değil” diyor Yılmaz yoldaş... Sesindeki çılgık yüreğimi titretiyor, yeniden bastıran sağanak yağmurun altında haykırıyor adeta bitkin ama cüretli sol yumruğu yine havada; “Senin bir gün benim mezarımın başında konuşma yapmanı isterdim Vefa, ne yazık ki ben (nefessiz kalan, hıçkırıklarla gidip gelen sesiyle) ne yazık ki ben senin mezarının başında konuşma yapmak zorunda kaldım. Adaleti yok! Bu düzenin adaleti olmadığı gibi, bu dünyanın adaleti de yok. Ölüm, adın kalles olsun senin, biz varken neden en değerlimizi aldın aramızdan? Sevgili kardeşler, sevgili yoldaşlar buradan bir özeleştiri yapmak istiyorum; hepimizi içtenlikle kucaklamak istiyorum. Vefa yoldaşımınla son bir kez belki on gün önce konuşabildim. Birbirimizin kıymetini bilmeliyiz. Birbirimize değer vermeliyiz. Küllerimizden yeniden yaratmışız kendimizi. Hepimizin başı sağ olsun! Türkiye işçi sınıfının, emekçi halkların, Kürt halkının, bütün devrimcilerin, bütün ezilenlerin, bütün sömürülenlerin dünya insanlığının başı sağ olsun! Devrim var olsun!” Hıçkırarak ağlıyor ustam... Onu hiç böyle görmemiştim. Yine böyle yoldaşlarımızı yıldızlara uğurlamıştık ama hiç böyle çaresiz bir çırpınıştaki olmamıştı. “Keşke daha çok sarılıysaydım, sevdiğimi söyleseydim” diye hıçkırıyordu... Onu tanıyan herkesi bir kez daha sarsıyor bu durum...

Ve o an geliyor... Kaçınılmaz olarak geliyor, gelmekte olan...

YILLAR ÖNCE

Dizlerim titriyor... Güç almak istercesine montumun cebine gidiyor elim; kırışmış ve terden ıslanmış kâğıt parçasına... Yürüdüğüm sokakta adımlarım beni giderek onlara yaklaştırıyordu. Onlara; yani bana, beni ben yapan her şeye... Balkonda yiğit bir devrimci sigarasını tütürüyor; “Birine mi bakmıştınız?” Titreyen dizlerimle giriyorum içeri, Vefa yoldaş, Kenan ve birbirinden değerli birçok yoldaş gözlerini buluşturuyor kapıdan giren ürkek bir kadına... Kendimi anlatıyorum ve ekliyorum “sizlerle tanışmak istiyorum.” Şüpheli bir şaşkınlık arasında sorular ve cevaplarla geçiyor dar vakit... Nihayet yalnız kalıyoruz, bir masanın ucunda buluşuyoruz Vefa yoldaşla. Sivaslı olduğunu öğrendiğimde kafamda şekillenen tüm düşünceler, ailesinde Kürtlük ve Alevilik olmadığını öğrendiğimde şaşkınlığa dönüşüyor. Oysa dış görünüşü ile tam tersini yansıtıyor. “Emin misiniz” diyorum gülümsüyor; “ben komünistim” diyor kaşından, gözünden, etinden bir parçadan bahseder gibi; “ben komünistim”.

Sabırsızlıkla bana o soruyu soracağı anı bekliyorum, sormuyor. Biraz içerleniyorum ve cebimden çıkardığım kâğıdı uzatıyorum. “Belki beni aramak istersiniz diye numaramı yazdım” diyorum biraz kırgın, biraz ürkek... Gülümsüyor, güneş açıyor yüzünde... Sorular başlıyor yeniden...

Gazi’de baraj üstüne çıktıysanız gözünüzün alabildiğine bir orman karşılar sizi, barajın bir çarşaf gibi dolanan düzlüğünde bir karabatak avlanırken genişleyen halkaları ile manzara canlanırdı. Metin abi yine kıyıda balığı ızgaraya vermiş müşterisiyle demleniyordu, karşı kıyıda bir yaban domuzu yemişleri toprağı süpüren bir ağacın dallarını kırıyordu, yaşam akıp gidiyor ve beni köyümden sonra bir burası tamamlıyordu. Bu büyüü bozan ne yapay bir toprak örtüsü plastikler ne de geç kaldığım bir randevuydu, yoldaşın sol eli ile yönümüzü çevirdiği tarafta gördüklerimdi... Göz alabildiğine plazalar yükselmişti, hava gittikçe kararıyor ve bankalara ait olduğunu düşündüğüm plazaların ışıkları gecekondu kadar uzanıyordu. Bu şehirde sınıfsal farklılığın ne kadar uç noktalarda olduğunu o an fark et-

miştim. Yüzüme tokat gibi inen bu gerçekliğin sarsıntısı içinde az önce geçtiğimiz sokak araları gözlerimin önünde yeniden beliriyordu. Tüten bacaları ile ne tam köylü ne şehirli olan insanların buluştuğu, lağımları patlayan yollarda çıplak ayakla koşuşturan çocukların büyüdüğü küçük ve yoksul bir köyü andıran “dere”yi farklı bir gözle gördüm. O gecekondu ile karşısındaki plazaların tek ortak noktası bu kondulardan plazalara uykusuz ve bitkin giden işçilerdi belki de.

Gazi'nin gecekonduları arasında gezintiye çıktığımız başka bir günde; ağaçlar tomurcuklanmış, toprak uyanmıştı. Devrim ve işçi sınıfının bağıni anlattığın o an kuş cıvıltılarıyla dolu bir andı. Yaşamak ve nefes almak günden güne anlamlı geliyordu bu yürüyüşlerimizden sonra. Birdenbire gecekonduşundan fırlayarak “Vefa yoldaş, nereye?” diyen sese döndüğümüzde, sıcacık gülümsemesiyle işçi olduğu her halinden belli olan orta yaşlardaki bu erkek arkadaşla Vefa yoldaş sıkıca kucaklaştılar. Bir anda kendimizi daracık bir odada bir çekyatın üstünde bulduk. Ev ahalisi saygın bir misafi-

ri ağırlamanın çırpınışıdaydı. Devrimcileri sahiplenmenin bu küçük örneği heyecanlandırmış ve hop oturup hop kalkar olmuştum. Ev ahalisi mutfağa hazırlığa geçtiğinde Vefa yoldaş cüzdanını çıkarıp, vefat eden bir ananın fotoğrafını gösteriyordu. Evin babası içeri girdiğinde “annemin fotoğrafı yoldaşın her zaman cüzdanındadır” dedi gururlu bir sesle. “Ne olursa olsun devrimcileri bu kapıdan çevirmeyeceksiniz” vasiyetine, geride bıraktığı çekirdek ailesi bağlı kalmıştı.

Yüreği, dalından kopan yaprağın titreşimini hissederek, tekmelenen bir devrimcinin sloganında katılaşırdı. Ali Ekber yoldaş tutuklanmıştı. Ayışığı'nda bir masanın etrafında oturuyoruz. Elimdeki peçetelerle bir yandan hıçkırıyor bir yandan konuşmaya çalışıyordum. “Bu nasıl olabilir” diyordum. Epey bir süre bekledi, en sonunda yüzüme sertçe baktı; “Ağladığında sadece çocuklar isteklerini alabilir” dedi. Birbiri ardına gelen her cümlenin hem altında eziliyor hem de omuzlamam gerekenin ne olduğunu fark ediyordum. Yoldaş bize her yediğimiz darbeden sonra daha kararlı ve sonuç alıcı olmak gerektiğini öğretti.

Unutmaktan korktuğum anılarım adeta bilincimin karanlık köşelerine itilmiş. Arayıp bulmak bu kadar zor olmasa gerek; işte onlardan birini daha yakaladım... İnanılmaz bir heyecan ve gururla “evet yaparız” diyerek Taksim Meydanında 1 Mayıs'ı selamlamıştık. Gözaltından çıktığımızda Rumeli Han'da söylediği sözleri kendisi gibi yalın ama bir o kadar güçlüydü: “Proletarya bugün onun davası için mücadele edenleri asla unutmayacaktır.” Sonraki yıllarda katıldığımız her eylemden sonra yoldaşımız bizleri bu cümlelerle sardı.

Anadolu'nun bağrından kopup gelen beni, yaşı, bilgisi, komünist kişiliği ile Vefa yoldaş çok etkiliyordu. Hiçbir söylediği öylesine düşünülmeden ağızdan çıkmazdı. Sakince dinler ve yaşanan durumun çözülebilecek yanları için öneriler sunardı. Her konuşmasından sonra mutlaka yeni bir bilgi edinmiş olurdu. Genç yoldaşları hem bir savaşçı olarak yetiştirmeye hem de onlara Marksizmi özümseterek yürüyüşümüzü uzun soluklu tutmaya gayret ederdi. Yoldaş sıcaklığının biçimsel bir yakınlıktan farklı ve

O GÜN

“Vefa yoldaş ölümsüzdür, Vefa yoldaş kavgamızda yaşıyor” sloganları ile Deniz’in bayrakları arasında geliyor. İşçiler omuzlamış yoldaşı, bir ömür boyu kurtuluşları için mücadele ettiği işçiler... Boydan boya uzanmış bir karanfili andıran kırmızı tabut içinde müthiş bir yürek, bilinç, tüm yönleriyle bir yeni insan geliyor... “O hepimizden daha faydalıydı keşke ben ölseydim...” diyen hıçkırıklar arasında geliyor... Artık bendini aşılıyor hıçkırıklarım... Toprak ana açmış kucagını sabırsız bir telaş içinde beklemekte Vefa’sını. Az ötede siper yoldaşı, başka bir köşede Sinan Cemgiller... Yüreği geniş toprak anamıza kulağını dayayan duyardı yeraltındaki nehri ve ateşi, volkanlaşan öfkeyi... Ya gök kubbe; yırtılacak orta yerinden çökecek gibi ağlıyor Vefa’sına. Bıçak kesigi bir ayazda çivilenmiş yoldaşları mezar başında. Ey gökyüzü, nehir olup aksan da yüreğimizdeki yangını söndüremez, bizi yoldaşımızın yanından gönderemezsin...

derin olduğunu bana ilk öğretenlerdendi. Kulaklarımdan gitmesini istemediğim kahkahası şu an benimle. Yoldaş “Büyümelisin” dediğinde “acıları bal eylemeyi bileceksin” demek istemiş meğer, yüreğinin odaları göz göz olduğunda bile yürüyeceksin...

Yüreğim kırıldığı bir dönemde bunu da kendinize dert etmişsiniz de çekmişsiniz bir köşeye. Gözlerimden akan yaşların sizi sarstığını görmenin utancı ile gözlerimi sizden çeviriyordum. Bana sarıldınız yoldaş, bir dağı kucaklar gibiydi bu benim için. Göğе dokunmak gibi uçsuz bucaksız bir güven. Siz yoldaş, tüm yönlerinizle bizleri arındıran ve güçlendirendiniz. Hata yaptığımızda üstünü örtmezsiniz. Tam aksine bunu irdeler ve bakış açımızı genişletirdiniz.

Bu toprakların dönüştüğü bozkırda sizden öğrendiklerimiz ile savaşın ortasındaiken, korona da ayrı bir şekilde görüşmelerimize engel olmaya başlamıştı. Bir gün bir mesaj geldi sizden: “Nerelerdesin, sesin soluğun çıkmıyor. Her şey yolunda değil mi?” bunu sorarken aslında kaygılarınızı anlayabiliyordum. “Merak etmeyin hala düşüncelerim ve yaşamım birbiriyle uyum içerisinde” demiştim. Ve ne kadar sıcak olabileceksene o kadar sıcak bir yazışmamız olmuştu. Genç yoldaşlarınız için en büyük kaygınız, bu acımasız savaşta sizler gibi cüretli ve kararlı bir şekilde sonuna kadar mücadele etmemizdi, biliyorum.

Sloganlar patlıyor ardı sıra; bir mezarlık değil Karacaahmet bugün. Bir miting alanı. Siper yoldaşları söz alıyor bir bir; Denizlerin bayrağını kaldırmış göğе Vefa yoldaşları adına. Sözcükler birer karanfil olup doluyor yoldaşın istirahatgâhına. Kızıl örtü dikkatlice açılıyor. Korona belası işte, son bir kez göremiyor, öpemiyoruz yoldaşımızı. Dikkatlice indiriliyor yatağına. Ömrü boyunca elinden düşürmediği Denizlerin bayrağı göğsünün üstünde... Enternasyonal dökülüyor her bir ağızdan... “Bu kavga en sonuncu kavgamızdır artık, Enternasyonal’le kurtulur insanlık...”

Hayat yoldaşı, eşi, Aysel’i dimdik. Sevgilisinin gözlerine bakar gibi bakıyor gökyüzüne, “Sekiz yıldır birlikteyiz, bunun yedi buçuk yılı kanserle mücadelede geçti. Şimdi hepimiz onun için daha iyi olacağız... O sevdiğine seni seviyorum demekten hiç sakınmadı. Ufacık bir kediyi de kucakladı, kocaman yoldaşlarını da omzuna yatırıp ağlatırdı. Biz Vefa’nın sevgisiyle, onun yolunda, onun gibi dimdik duracağız.”

“Komünistler ölmez” diyordu bir yoldaşı. “İnsanlar nasıl yaşayacaklarına ve nasıl öleceklerine karar verirler... Komünist-

ler için ölüm yoktur, ölümsüzlük vardır... Bu bir bayrak yarışı, karanfil elden ele... Varılacak o kızıl güne. Yürekler elden ele..." ve sevdiği şair Nazım Hikmet'ten, onu anlatan dizeleri okuyordu yoldaşı, Nazım'a ustasının selamını getiriyordu;

"Ve dinledi kendi kendini son defa:

Pişman değildi/ 902'de başlayan/ ve bu sabah/ 941 yılı Aralık ayının on beşinde/ bu sabah şafakla bitecek olanı/elden gelseydi tekrarlamak/tekrarlardı aynı yerden başlayıp/ aynı yoldan geçerek/ ve yine gerekirse aynı yerde bitirmek üzere/ Ve biraz kibirli bir rahatlık duyuyordu/ Kafasıyla, kitapların arasından gelmişti kavgaya/ fakat sadık kalmıştı ona namuslu bir amele gibi"

Ellerinde karanfil demetiyle geliyordu başka bir yoldaşı; "Bugün burada olamayan ama yüreği burada olan nice yoldaşı için, cezaevindeki yoldaşları için, sürgündekiler için, yüreği burada atan ama covid belası nedeniyle burada olamayanlar için, hiç ayrılmak istemediği ama ayrılmak zorunda kaldığı, Kürt halkının özgürlüğü için bedenini siper etmiş Kenan için, biricik aşkı Aysel için, adanın tüm çiçekleri, kedileri, köpekleri ve çocukları için" diyerek attığı karanfillerle yoldaşını uğurluyordu. "Gözün arkada kalmasın yoldaş" diyordu "gözün arkada kalmasın, burada binlerce Deniz, binlerce Mahir, binlerce Vefa var. Vefa 20. yüzyıl insanıydı. 21. yüzyılı, sizlere emanet etti. Vefa bu emaneti bize bıraktı. Bu çağın devrimleri, bu çağın özgürlüğü, bu çağın zaferi bizden sorulacak. Onlara sözümüz zafer olacak." titreyen sesiyle usulca yanı başına geçiyor yoldaşının.

Hani bir şiir var ya yine Nâzım'ın;

"Belki ben/ o günden/ çok daha evvel,/ köprü başında sallanarak/ bir sabah vakti gölgemi asfalta salacağım./ Belki ben/ o günden/ çok daha sonra,/ matruş çenemde ak bir sakalın izi/ sağ kalacağım.../ Ve ben/ o günden/ çok daha sonra:/ sağ kalırsam eğer,/ şehrin meydan kenarlarında yaşlanıp/ duvarlara/ son kavgadan benim gibi sağ kalan/ ihtiyaçlara,/ bayram akşamlarında keman/ çalacağım.../ Etrafta mükemmel bir gecenin/ ışıklı kaldırımları/ Ve yeni şarkılar söyleyen/ yeni insanların/ adımları..."

Bu şiiri her okuduğumda büyük bir masa hayal ederdim, o masada şen kahkahanızla siz şiir okur ve büyük bir coşkuy-la devrim mücadelesinde yitirdiklerinizi anardınız. Öyle gerçek sanardım ki bu düşünüm benim hakkımda ne söyleyeceğinizi sabırla beklerdim. Ne çok imrenmişim Kenan yoldaşın anmasında; "yeri asla bir kişiyle dolmayacak bir yoldaştı" değişinizi. Yaşamı boyunca imrendiğim yoldaşımın ardından söylenenlerle bir kez daha sarsılıyorum o son anda dâhi.

Yoldaşım, yaşamınız henüz sınanmadıklarımızdan oluşan nice zaferlerle dolu. Ant olsun ki savaş meydanlarında çınlayacak isminiz.

"Proletarya bugün onun davası için mücadele edenleri asla unutmayacaktır."

emeğe ezgi müzik grubu

Gülmek Gerekir

Devrimcinin hayatı bittiğinde arkasından ağlanmaz. İnsan hayatı sınırlı. Tıp bilimi halen bu sınırı ortadan kaldırılabilmiş değil ve bu sınırın varlığı bizlere bir şey dayatır: O bitimli süre boşa harcanmamalı, kıymeti bilinmeli, tadına varılmalıdır.

Öyleyse hayatın amacı da budur; mutlu olmak, hayattan zevk almaktır. Ve bunu en iyi devrimciler yapar. Çünkü onların hayatı günlük rutinleri tekrar eden, ev ile iş arasında mekik dokunan kısır döngülerden ibaret değildir.

Dünya'dan ayrıldıkları zaman geride bıraktıkları, kan bağı olanlara kalan parasal varlıkları değil, insanlık birikimine yaptıkları katkıdır.

Onların hayatındaki zorluklar da güzellikler de katmerlidir ve ne olursa olsun yaşamları mutluluğa perçinlidir.

Yaşam onlardan yanadır, çünkü onların hayatının bir amacı vardır ve bu amaç insanlığın gelişim misyonudur. Bu misyona doğru atılan her adım yaşanan her gün devrimci için hazlarla doludur.

Vefa'yı anarken de hüzünlenmek değil onu gördüğümüz her an yaptığı gibi neşe ve kahkaha ile gülmek gerekir.

Madem ki "Önemli olan çok yaşamak değil, yaşadığı sürede çok şeyler yapabilmektir."* o halde Vefa için de üzölmeye gerek yoktur.

***

En güzel eserlerimizden biri olan "Mayıs'a Çağrı" marşının söz yazarı Nazım Akarsu, ürettiği sayısız güzelliklerden birisi olan bu marş ile bizim albümümüze de nüfuz etti. Yaptığı her güzel şey gibi bu marş ile de hayatı güzelleştirmeye devam edecek.

Bütün hayatlar biter. Üzölmek gereken hayatları boşa geçmiş olanlardır. Devrimcinin arkasından ağlanmaz. Çünkü o yaşanabilecek en güzel hayatı yaşamıştır.

*Deniz Gezmiş

Mayıs'a Çağrı

77 1 Mayıs Anısına

Biz işçiyiz
Biz milyonuz
Zordur bizim yaşamımız
Yeni bir dünya kuruyoruz

Omzumuzda taşıyoruz

Bu dünyanın kahrını

Ellerimizle yıkacağız

Burjuvazinin bendini

Karanfil kokusuyla

Kızıl bayraklarla biz

77 ruhuyla kavgaya yürüyoruz

77 ruhuyla devrime yürüyoruz

Fabrikalardan tarlalardan

İşçiler emekçiler

1 Mayıs coşkusuyla Taksim'e yürüyoruz

1 Mayıs coşkusıyla devrime yürüyoruz

Kendini hazırla kavgaya

Yeni bir dünya kurmaya

Yeraltı yangınıyız biz

Volkan olup geleceğiz

Sıyrılıyor kınından

Ateş yüklü sesiyle

Yürüyor emek seli

Nasırlı elleriyle

Haykırıyor yürekler

Güneşli gözleriyle

Büyüyor devrimleri

Asırlık heybetiyle

Söz: Nazım Akarsu – Müzik: Emeğe Ezgi

çözdün ipini atlarının zaman
sal haberi dört bir yana
kış vurdu dalında goncayı
acıların incisinde yunmuş yürekte o
bir akşam Lorca için vuruldu
kaşmer bir kapının eşiğinde
gül düştü
dillerde şimdi
İspanya, İspanya

...
ben de çocuktum
yol üstünde kuşburnu çiçekleri
yol üstünde toz toprak
yol üstünde seveda keder
yol üstünde yel yepelek bir sızı
atlar durdu kapıda
dediler
gül düştü
anam üzerlik tüttürdü
dedi gitsin kem gözler
yuyucular kıyı tutsun
işçiler kırmızı bir yaşmak
saksılar karanfil
gök yağmur
ve hep bir ağızdan
en baştan dokuyalım cecimi
dillerde şimdi
Serez, Serez

...
tezgahlarda üst ipi
ellerim gresten böyle yumuşak
az ötede bir takvim yaprağı
ciğerlerinde eski çağdan bir leke
etten, günden, terden, saatten
Roma rakamlarından
velhasıl
ağıt gerek bize
yare içinde bir ağıt
avusundan uğunan
diş dudak yaran
ağıt gerek bize
atlar vurdu yolları
dediler gül düştü
açlık da bizden
tokluk da bizden
ey elim
açılmış durursun pervane gibi
sus da bizden
söz de bizden
ey dilim
sıkılmış durursun yumruk gibi
Ozanca, Ozanca

renas toprak

Yılki

...
ben de çocuktum
güneşleri batmayan
yamacı tutmuş bir budama
öyle güzel
gölgesinde ben
uyudum büyümek için
düş istedi bir dev
verdim
büyük ırmaklara vardık
gül istedi bir dev
verdim
gün ortasında
uyandım uykumdan
burnumda taze ot kokusu
çayırarda üçgüller
baş ucumda boyunları köpüklü atlar
dediler gül düştü
ölüm dedi bu, bir koca kadın
bak dedi bunlar azrail pençesi
ben bir çift kanaviçe gördüm
gelmiş gülüşüne sokulmuş
davullar duydum sonra
öbek öbek halkalar
değil kurban yeri
susmuş makinaların gümbürtüsü
Grev, Grev

...
Ol hikaye bir gülündür,
dediler gül düştü,
inanmadım

S.Ş.

Küçük Bir Yolculukta Bizimkisi

Ben hiç iyi bir ajitatör olmadım senin gibi. Senin gibi iyi bir konuşmacı da değilim. Ve yine senin gibi politik tahlil de yaptığım pek söylenemez. Anı anlatabilirim en fazla. Haberi aldığımdan beri kafamda dönen bir anı bu. Bir yolculuk hikayesi anlatabilirim sana. Bir insanın ömrüne kıyasla o kadar da önemli olmayan kısacık bir günde geçen bir yolculuğun hikayesi. Ağustosun sonları, bol güneşli, bol yürüyüştü, bol oksijenli, pırl pırl bir gün.

Ada vapuru yaklaşıyor limana. İki gündür uykusuzum. Kafam önüme düşüp duruyor. Yol nasıl olsa uzun, uyurum diye bindim vapura. Uyuyamadım. Uyanık da kalamıyorum. Tam dalıyorum diyorum anons geçiyor. Yok diyorum bu değildi, bir sonraki. Tekrar kalkıyor vapur. Kapatıyorum gözümü, hop tekrar anons. Bu sefer kesin. Elimde tonla eşya. Bu sıcakta eşya taşımak zor geliyor.

Bir, iki, bir de çantam üç. Hepsini yerleştirip kollarıma fırlıyorum yerimden. İskelede bekliyorsun ve beklemekten hiç hoşlanmazsın. O yüzden insanları yarararak geçiyorum öne. Pandemi girdi araya, ne zamandır görmediğim için seni ilk bakışta tanıyamadım. Yok, maskeden değil. Saçlarını uzatmışsın, yakışmış. Havalı olduğunu söylediğimde hiç de şaşırılmış gibi değildin. Aysel de sevmiş, belki de hala bu yüzden uzun. İlk vapurla geldim, sık yaptığım şey değil ama kahvaltısız çıktım bu sefer

evden. Marketle fırın birbirine yakın. İlk önce markete girelim, peynir ve reçel lazım. Benim tercihim böğürtlen. Sen de seviyorsun sanırım. Fırında seni tanıyanlar var. Sohbet, muhabbet... Nihayet eve yürüyoruz. Şu yüklerden kurtulmam lazım. Evde yaparız herhalde çekimi diye düşünüyorum. Ama senin farklı önerilerin de var. Bir yemek yiyelim de değerlendiririz.

Ev çok güzel. Pembe panjurlu değil belki ama bu evde yaşlanmak isterdim. Bostan da yapmışsınız. Bir sürü şey ekili. Malum pandemi girdi araya. Vakit olmuştur bakıma, büyütmeye. Bir de kediler... En çok onları sevdim. Kedisiz bir ada evi düşünmek zor olurdu. Her kedinin ayrı bir huyu var. Bir tanesini karşıdaki evin çatısından kurtarma hikayeni anlatıyorsun uzun uzun. Belli, bu kedilerle çok mesai yapmışsın.

Balkondan İstanbul görünüyor. "Ne kadar güzel bir manzara" deyiveriyorum. Senden çok manzaraya odaklandım, kusuruma bakma. Her gün görmek nasip olmuyor biliyorsun. Manzarayı artık görmediğini söylüyorsun. Emre ve Kenan'dan sonra huzurunun kalmadığını. Bu kadar güzel bir manzaranın karşısında Emre'yi hatırlıyorsun ve Kenan'ı. Daha önce de söylemiştin bunu. Suçlu mu hissediyorsun kendini? Daha yaşayacakları çok zamanları vardı. Kendi ömründen onlara verebilmeyi belki de bu yüzden istiyordun. Konuyu değiştiriyorum. Şu an bunu konuşmak istemiyorum.

Önsöz TV belgesel çekimi
Büyükada, Ağustos 2020

Hazırlanmışsın. Birkaç kâğıt parçasında anlatacağın konular var. Otuz yılı nasıl anlatacağın diye merak ediyorum. Ezberlemiş olabilir misin otuz yılda neler olduğunu? Ezberlersin sen, inanırım. Tepeye mi gideceğiz şimdi? Daha önce birkaç sefer çıkmıştım ama bu yaz sıcakta... Peki, senden daha az sportif değilim. Olur. Bu eşyaları taşımak zor geliyor ama sana verecek değilim, ayıp.

Güya kestirme yol varmış. Yola çıkarırken de inanmamıştım kestirme olduğuna. Baya ısrarcısın ve inatçı. Yol boyunca bunun kestirme olduğunu söyledin. Yol boyunca inanmadım sana. Tabii, sana kolay. Alışık olduğun bir yol. Ben o kadar deneyimli değilim. Sen sarp yolları çıkmakta ustasın, hızlısın, çok terliyorsun ama nefesin hiç kesilmiyor. Aramızda o kadar yaş var. Sigara da içmiyorum. Ama birkaç sefer bayılacağımı düşündüm, açık söyleyeyim. Çok eğlendin halimden, belli. Lütfen biraz yavaşlayabilir miyiz? Ha bir de dalga geçiyorsun, pek güzel. Neyse, dönüşte yokuş aşağı vuracağım kendimi. Tüm bir yolu bunun hayaliyle çıkıyorum. İp serdikleri o son yokuşu çıkıyoruz. Yokuşun başında yolun daha yarısını geldiğimizi iddia ediyorsun. Etme bence, ben öyle hatırlamıyorum. Kiliseye kadar bununla da dalga geçtin. Kızdırmayı seviyorsun. Son nefesimi vereceğimi düşündüğüm anda

yolun bittiğini anlıyorum. Nihayet. Şurada güzel güzel yapalım çekimimizi de sonrasında çay, kahve, muhabbet. Bir masaya oturuyoruz, olmuyor. Diğerine geçiyoruz. Pandemide niye bu kadar kalabalık burası? Bu çocuklar kimin? Hiç susmuyorlar, hiç... İnsanı çocuktan soğutacak kadar gevezeler. Başlıyorum çekime. Çocuklar susmuyor. Yok, bu böyle olmaz. Girişteki masalar da dolu. Mecburuz sessiz ortama. Sen dikkatin dağılınca sinirleniyorsun. Tek seferde yapıp bitirmek gerek. Seni daha fazla germeyelim. Eve dönelim ne yapalım, orada çekeriz.

Şimdi en güzel kısmı, yokuş aşağı vuracağız. Eskiden de yapardık böyle yürüyüşler. ODTÜ kırsalında az dolaşmadık. En güzel yıllarını orada anlatmıştın. Yurtların önünden başlardık yürümeye, arka yoldan Devrim'e, tellerin yanından yürüyüp yemekhanenin önüne, oradan Fizik, Kütüphane, Matematik, Mimarlık, en son da Hazırlık... Hazırlık'ın orada tam hikâyenin en heyecanlı yerini anlatıyorken takılıp düşmüştün. Önündeki engeli sana söylemediğim için suçlamıştın beni, sağ ol bunu hep hatırlayacağım. Hala içim sızlıyor o günü düşündükçe. Bu halimle eğlendin hep. Hiç komik değil. Kızılay'da da çok yürüdük. Ben daha çok onları hatırlayacağım sana inat. Kenan'la yürüdüğümüz yollarda senle de az yürümedik.

Ama senin payına daha çok sorun düşmüştü. Bu dönemin gençlerinin senin dönemin gibi olmadığını, yaşamlarını bir amaca adanmalarını sen de bildiğini söylemiştin. Bu senden duyduğum en ilginç itiraftı. Tabii ki farkındasın yaşadığımız zorlukların. Ama hep bir 'ama'n vardı. Belki senin dönemin gibi değil hiçbir şey. Tamam, ayaklandık filan da sonuçta devlete kafa tutmak ve tüm ömründe bunu yapmak kolay mı? "Biberine, gazına, copuna, sopasına, eyvallah" diyenler patlamaya hazır bir namluya bakarken ya da yanı başında bombalar patlarken de aynı kayıtsızlıkta olamadılar. Sen bunların hepsinden geçtin. Birçoğumuz bu sınavları veremedi. Sen de biliyorsun. Sendeki inat birçoğumuzda yok. Evet, kendi tarzımız var, orası doğru. Ama zora gelince bazılarımız cayabiliyor. Sen bu yaşamında hiç caymadın. Neyse, nostaljiye kaçmayayım, sen anladın beni. Bu tartışmalarımızın hepsini hatırlarsın. Sen kolay kolay unutmazsın zaten hiçbir şeyi. Bu özelliğini bazen hiç sevmiyorum.

Geldiğimiz yoldan yürümüyorum. Neden? Daha da kestirme olduğumu mu iddia ediyorsun bu yolun? Ama bu yol da yokuş yukarı... Yine nefessiz kalıyorum. Mola istiyorum. Her istediğimde vermiyoruz. Baya mutlusun bakıyorum. Bu halim senin için eğlence olmuş. Bana acımayı bırak artık. Şuradaki kütüğün üzerinde biraz dinlenelim.

Her devrimcinin her daim kafasını kurcalayan soruları soruyorsun. Ben nereden bileyim? Evet, ben de bir şeyler biliyorum elbet ama bu sorduklarının cevapları şimdilik bende yok. Bilsen benim kafamı da kurcalamazdı bu sorular. Gençleri düşünüyorsunuz bu ara sanırım. Nasıl daha çoğalabiliriz, gençleri biraz farklı bu dönemin, onlara nasıl yaklaşmalı... Ben de artık 'genç' diyorum, bak. Büyümek böyle bir şey mi? Başlarda ben sana sorardım böyle sorular. Şimdi özne başkaları.

Sürekli kurcalıyor kafanı bir şeyler. Biraz da bu yüzden huzursuzsun. Hep daha fazlası olmalı. Bunu en iyi sen biliyorsun. Eksikliğini belki biz çekiyoruz ama sen de az hissetmemişsin.

Ve hala yolun kestirme olduğumu iddia ediyorsun. Etme artık. Mola bitti. Günü yarılacak ama tek bir çekim bile yapamadık. Omuzlarımız, kollarımız, bacaklarımız bitap... Bir

ada yolculuğu hiç bu kadar yorucu olmamıştı.

Sonunda eve geldik. Kahvaltının hepsi eridi gitti. Zaten uykusuzum, daha da çekim yapmazsak bir yerde uyuyup kalacağım. Hadi artık. Masayı çek, kitaplığı düzelt, alakasız objeleri kadrajdan uzaklaştır, bu koltuğu sevdim, otur şöyle. Rahatsan başlayalım. Mükemmel olmasını istiyorsun biliyorum, ama biraz rahatla. Gömleğini ütölemişsin, iyi görünüyorsun. Saçlarını da arkaya at şöyle. Hah, böyle iyi. Başlayalım.

Benim kahvem yanımda. Dikkatin dağılmasın diye her yudumu fazla fazla alıyorum ki çabuk bitsin. Fincanı masaya koyarken de ses çıkıyor, dağılıyor kafandakiler. Gözlerinden anlıyorum.

Nasıl da sırayla anlatıyorsun, onar yıllara bölmüşsün, bir tarih anca bu kadar özetlenebilirdi. Tabii, sen de iyi bir şey çıksın istiyorsun. Bazı yerleri tekrar alalım diyor-sun da merak etme, kesip biçilecek daha. Gerçi bu konuda da bana pek güvenmiyorsunuz. Gündem videolarında en çok seni kestiğimi düşünüyordun. Bence güzeldi onlar da. Videoları bana iletmen senin için işkence halini alsa da... Napalım, günümüz izleyicisi hız seviyor.

Sadece tek bir mola ile işi toplardık. Uykusuzluğumu unuttum seni dinlemekten. Videoyu izlerken de bu kadar etkilenir mi insanlar, orasını bilmem. Ben yeterince etkilendim, biraz bencilim. Gitmem lazım. Vapurların saatini sen biliyorsun. Yemeğe kalmayı isterdim ama yetiştirmem gereken işler var.

Israrcısın yine. İyi peki, çabuk çabuk yiyip akşam vapuruna yetişirim. Balkondan bu sefer akşam güneşini izliyoruz. Yemek de pek iyi geldi, kendime geldim. Artık gitmem gerek. Ne zaman görüşürüz bir daha, bilmiyorum. Ama görüşürüz elbet. Bir yere gittiğimiz yok, değil mi?

Sarıлма, öpüşme adetlerini bir kenara bıraktık, malum pandemi... Sarılmayalım. Siz benim yerime birbirinize sarılırsınız. Şu günler bir geçsin, daha rahat otururuz. Benimkini de alır gelirim. Piknik planımız var aslında ama bakalım. Aşı işini bir çözsünler hele. Bir de bunu bekleyeceğiz.

Peki, senden selam söylerim herkese. Keşke sen gelsen de kendin söylesen.

Gelemiyorsun, olsun.

Güzel bir son gündü, teşekkür ederim.

avaşın

Gül Manifestosu

*Kalbim, geniş bir mezarlık
değildir... Gelmeyin... Dostu, yoldaşı...
yitirdik. Bir bilge kişiliği, düşündüğü
gibi yaşayan, onurlu bir yaşamı...
Bayrağı ellerimizdedir artık...*

*...Sonra anlat kalanlara. Anlat
öyküsünü, yaşamak sahnesinden
onurla geçen Vefa'nın. Anlat bilgeliğini,
mütevazı ve devrimci.*

"Hayat

ne zaman biterse bitsin

Onu yaşayandan

bir iz bırakmalı

Yaşayacakların

üzerinden gideceği"

Kalbim, ağla... Sonra anlat kalanlara. Anlat öyküsünü, yaşamak sahnesinden onurla geçen Vefa'nın. Anlat bilgeliğini, mütevazı ve devrimci. Ve şiir taşıyan kalbini. Kısa tarihin incelikli işçisini. Okuduğumuz partizan romanlarından gelmiş gibi. Milyonlara öncü niteliğini ve ölümsüz izlerini...

İlk tanışma saatini anımsamıyorum.

Galiba devrimi bildim bileli sen vardın omuz başım(ız)da. Yaşam soluğumuzda sen. Sonra bir bir sahneler geçidi seninle bölüşülen. Sabah uyanmasında kulplu çay bardağı, marş ve mutlaka haber bültenleri. Ne, neden, nasıl... Şiir üzerine cümlelerle de otururduk bazı kahvaltılara. Ve senin yeni diller

öğrenmeye verilmiş sözlerin vardı her daim, şahidim. Bir görüşmede Arapça, ötekinde Kürtçe... Boş dersi olmayan, yorulmaz öğrencisiydin yeryüzü yolculuğunun. Sürekli öğrenen, öğreten ve bu savaşı sürdüren, savaşmayı sürdüren...

Düşünüyorum da kısacık bir zaman düşmüş payıma, senden kalan. Birkaç eylem alanı, şiir, şarkı, devrimler tarihi, günün görevleri ve Fırat'ın suları. Yine de uzunca cümlelerimiz oldu bir masaya oturan ya da sokakları hızlı adımlarla yürüyen. Kısa zamana çok şey yine de. Ki hükmünü süren etkileyişin, yoğunluğun... bu sonuçtan. Senden öğrendim. Senden en çok da nasıl yaşanması gerektiğini öğrendim. Ya da şimdi daha çok öğrendim, öğrendik, öğrenmeliyiz... Düşündüğü ve konuştuğu gibi yaşayan diye kayda geçti adın devrim tarihimize. Her an'ı devrime ayarlı, günlük yaşamında tutarlı, yeni insan örneğisin sicilimize işlenen.

Mesela şimdi, senin, eylem alanlarında bayraklı fotoğrafın geçiyor gözlerimden. O inançlı ve göğe koşan kolun mesela... Burada bir şey daha söylemeliyim. Bir işi yaparken "iki kalbinin" olduğunu unuttuğumu düşünürsün diye nasıl davranacağımı bilmezdim bazı zaman. Oysa bir an bile bu geçmedi

aklımdan. Her neyse, çokça konuşuldu kolunun kahramanlığı. İyisi çok durmadan geçeyim. Hem bütündür senin kahramanlığın. Gövdesiyle şiir yazan, şiire gövde olan.

Gidene övgüler değildir yazdığım. Yaşamın başlı başına bir övgüdür bilenlerin yaşadığı. Dost ve yoldaş oldun dokunduğun her adrese. Gül açtın, gül sundun yerleştiğin her toprağa. Kırmızı, kızıl, kıpkızıl gül. Ve hepsinde gül gülüşün. Anlatıcısı oldun yeni yaşamın. Dinledin, söyledin. Bir daha ve bir daha. Bıkmadan, usanmadan. Anlattın, gösterdin yolunu devrimleri kucaklayacak hareketin. Yüzlerce ve binlerce Vefa oldun, olacaksın. Biliyorum.

Evet, gittin. Biraz erken... değil mi? Haberini aldım şaşkın ve suskun. Sonra biraz ağladım. Bu yanlış mı? Vedanı da gördüm kilometrelerce uzaktan. Saygı duruşunda sol kolum(n) havada, yine ağladım. Söylesene bu yanlış mı? Hem yağmur yağıyordu orada, gördüm. Ve biz buna göğün ağlaması deriz. Ben nasıl tutardım ağlamak baskısını. Tutamadım, döküldüm... Mezar başında, yoldaş ellerde duran; "dövüşenler tutmaz ölenlerin yasını" yazısını da gördüm. Doğrusu bu mu dersin? Sana sevgimizin gerçek ilanı, senin gibi dövüşmek mi dersin? Pazarlıksızdır haklılığın. İki gözyaşı sonrası döneceksek küçük yaşamlarımıza, olmaz olsun o gözyaşları da. Sevginin samimiyeti bunu ister bizden. Kabul ediyorum. Dost ve yoldaş diyorum sana, Vefa. Buna iman ediyorum. Ve affet, geledim son denilen yolculuğuna. Hem fiziki bir şey bu. Biliyorsun... Sımsıkı kucaklıyorum, Mar-din'den İstanbul'a kadar.

Senden kalan bir şarkıyı söyledim bir de, bu fiziki uzaklıktan. Senin sesinden kalan. Dost sofralarında, gür sesinden yankılanan. Duyuyor musun...

"Dağlarda gölgeniz göklere vursun, göz göze, yan yana, diz dize durun çocuklar
Tasları birbirine vurun çocuklar
Heey! Heey! Hoop!
Hoop! Heey! Heey!
Dostların arasındayız
Güneşin sofrasındayız"
Ölümsüz marşların tören geçidi burası/
Özgür ve sınırsız yeryüzü şarkısı/ Geldin,
sürüyor öykümüzdeki kahramanlığın...
Daima.

Büyük bir insan sevgisiyle yüklü, o engin yürek artık sustu. Çok az insan, insanlara bu denli yürekten bağlanır. O büyük sevgi, Vefa Serdar yoldaşa yatağına sığmaz bir çağlayan gibi her zaman gümbür gümbür coşkundu. Hiçbir zaman kendi kabuğuna sığmadı. Yeni bir dünya uğruna verilen tüm kavgalar, onun duyarlı yüreğinde yankılanırdı. Sevgi dolu o güzel insan, o sevdalı komünist yüreklerimizde yaşayacak.

O bir öncüydü, fakat ve daima her yerde bir sıra neferi gibi çalıştı, mücadele etti. Vefa Serdar, ezilen ve sömürülenlerin yoldaşı, destekçisi, savunucusu ve ağzıdır. O, emekçi, ezilen halklara seslenirken, daima omuzlar üzerinden seslenirdi. Mücadelesi boyunca işçi sınıfının kurtuluş bayrağını hep yükseklerde tuttu. Her koşulda, her durum ve ortamda ve her zaman onun yüreğinin son vuruşuna dek bağlı olduğu dava, işçi sınıfının kurtuluşudur. Vefa Serdar, emekçilerin, Leninist Parti'nin büyük bir değeridir. Emekçilere bu değerleri taşıyalım. Emekçiler bu değerlerle dövüşecek ve kazanacak!

C. Dağlı

ergül çiçekler

Saat 12.45

*Dalgalar dindiğinde denizler
İnsanlar sustuğunda şiirler
Şairler öldüğünde insanlar
öksüz kalır*

Saat 12.45
27 Ocak Çarşamba
2021

Sorular

Saat 13.05
27 Ocak Çarşamba
2021

*Bir saat oldu olmadı daha
Şimdi, dizeler Vefa'sız mı kalacak?*

Saat 14.05
*İki saat oldu, olmadı daha
Şimdi kim dökecek umut dolu mısralar!
Haykıran yürekler Vefa'sız mı kalacak?*

Saat 15.05
*Üç saat oldu, olmadı daha
Meğer iki gün önce uğurlamışlar seni
Ne yapacak ki seni şimdi uyuduğun o toprak
Uyan da gel yoldaş
Hayat Vefa'sız mı kalacak?*

Saat 16.05
*Dört saat oldu, olmadı daha
Oysa sesin içinde sesimizin
Yumruğun içinde sıkılı yumruğumuzun
Bilincin içinden büyütüyor bilincimizi
Kavga Vefa'sız mı kalacak şimdi?*

Saat 17.05

*Beş saat oldu, olmadı daha
Gözlerimin ardı bir tufan seli
Kör bir düğüm, yutkunuyorum yutkunuyorum çözülüyor
Oysa gülümsemek isterdim fotoğrafına
Hem de ta yürekte ve gözlerimin içiyle; ama ne mümkün
Gülümsemeler Vefa'sız mı kalacak şimdi?*

Saat 18.05

*Altı saat oldu, olmadı daha
Hani biz uğurladıklarımıza bir söz veriyoruz ya
"Seni unutmayacağız yoldaş!" diye
Hani unutmanın imkansız olduğunu bile bile
Bu söz dindiriyor acımızı belki biraz, belki birazdan daha az
Fakat şu an hiçbir işe yaramıyor
Yoldaşların şimdi Vefa'sız mı kalacak?*

Saat 19.05

*Yedi saat oldu, olmadı daha
Hala elimde kalem, masada fotoğrafın
Susuyorum, nefesim buz
O kadar çok şeye o kadar çok kızgınım ki
Sadece zehirli bir hançer olmak istiyorum
Saplasımlar beni bin defa, hiç acımadan
Her bir celladın kalbine, bin defa ve bin kez daha
Öfkemiz Vefa'sız mı kalacak şimdi?*

Saat 20.05

Sekiz saat oldu, olmadı daha
Şimdi sanıyor ki onlar
Bir can daha azaldı baş eğmeyenler
Kanıp da bu ham hayale kına yakanlar bilsin ki
Ha bir kurşun, ha darağacı, ha korona
Hiç farketmez hiç, bu vedaların tek sebebi onlar
Söz olsun ki yoldaş
Yokluğun onlar için de hiç kolay olmayacak
Hesap sormalar Vefa'sız mı kalacak?

Saat 21.05

Dokuz saat oldu, olmadı daha
Vefa nerede yoldaşlar
ODTÜ'de Devrim Ateşi'ni yeniden yakan civan
Nerede Nazım Akarsu
Kavganın ateşiyle dökülen o dizeler nerede
Nerede Ali Varol Günal
Devrimi yazan kalem nerede
Koşup koşup sorular sorduğunuz
Cevaplarla döndüğünüz o parlak bilinç nerede
Şimdi, cevaplar Vefa'sız mı kalacak?

Saat 22.05

On saat oldu, olmadı daha
Zamansız mı gitti
En verimli çağında mıydı
Onsuz mu kaldınız
Sözünüz geçmiyor mu kalbinize
Her an daha da çok
Dağlıyor mu içinizi yokluğu
Canınız mı yanıyor
Özlediniz mi Vefa'mızı
Özlemek yoldaşlar, özlediğine dönüşmektir
Özlemeler Vefa'sız mı kalacak şimdi?

Saat 23.05

On bir saat oldu, olmadı şimdi
Susmak ne mümkün şimdi, konuşmak imkânsız
Durmak ne mümkün şimdi, durulmak imkânsız
Uğurlar olsun diye bağırmamak ne mümkün, vedalaşmak imkânsız
Bu acıya dayanmak ne mümkün, gözyaşı imkânsız
Umutsuz olmak ne mümkün, karamsarlık imkânsız
Yas tutmak ne mümkün, sevinmek imkânsız
Unutmak ne mümkün, öldü demek imkânsız
Hey yaşamıyla mısra dökten
Ömrünü mavzer eyleyen
Ve dimdik yürüyen civan
Yola devam edenler Vefa'sız mı kalacak şimdi?

Saat 24.05

28 Ocak Perşembe
2021

On iki saat oldu, olmadı daha
Biz namlulara hep bu umudu sürdük
Her tuttuğunda barut, hızlandık
Biz bıçağımızı hep bu umutla biledik
Her savrulduğunda çelik, keskinleştik
Biz duvarlara bu umudu kazıdık
Yaralarımıza bu umudu bastık
Her bir canımızı bu umuda kattık
Biz bu umuda bayrak dedik
O bayrağa yarın
O yarına seoda
O seodaya zafer!
Ve zafer şimdi Vefa'sız mı kalacak?

Dalgalar diner bazen, dipten gelene yol vermek için!
İnsanlar susar bazen, daha gür haykırmak için!
Şairler de ölür elbet, ama şiirleri asla...
Saat 01.00 28 Ocak Perşembe 2021

Cevaplar:

Saat 01.05

On üç saat oldu, olmadı daha
Dizeler bir an bile
Vefa'sız kalmayacak

Saat 02.05

On dört saat oldu, olmadı daha
O umut dolu mısralardan
Umut dolu yeni mısralar dökeceğiz
Söz olsun ki sana yoldaş
Haykıran hiçbir yürek kalmayacak Vefa'sız

Saat 03.05

On beş saat oldu, olmadı daha
Seni toprağa değil
Yeşerecek yeni yaşamın köklerine emanet ediyoruz
Biliyoruz ki
Günü geldiğinde saçacaksın, elbet
Sedirlerin en uzununda yeşil
Çiçeklerin en güzelinde kızıl
Ve yeni insanın bilincinde sönmeyen ışık gibi
Söz olsun ki sana yoldaş
O güne değin bir tek yoldaş bile
Kalmayacak Vefa'sız

Saat 04.05

On altı saat oldu, olmadı daha
Dönüyor işte koca koca kentler
Birer onar mahşer yerlerine
Şimdi meydanlar yeni zaferleri müjdeliyor
Ve senin sesin
    Senin yumruğun
        ve o çelikten bilincin
Kan ve can
    ve ateş
        ve umut
            ve devrim

Hepsi genç yoldaşlarının elinde birer mavzer şimdi
Söz olsun ki bu kavga Vefa'sız kalmayacak.

Saat 05.05

On yedi saat oldu, olmadı daha
Biz gülümsemeyi hep başardık
Darağacının gölgesinde bile
Cellat namluların karşısında bile
Ve kömür madenlerinde
Ve haddehanelerin demir karası isinde
Grevlerde, zindanlarda, sokaklarda
Beyaz Orduların peşinde
Yere çalarken de SS sancaklarını
Ve "birdenbire vurulup" düşerken de
Bir kentin bir dar sokağında
Ya da ulu bir dağın dar bir geçidinde
Biz gülümsemeyi hep bildik
Bildik ki biz değil ölüm ağlasın
Ve yas tutulacaksa cellatlar tutsun
Söz olsun ki sana
Gülümsemelerimiz Vefa'sız kalmayacak

Saat 06.05

On sekiz saat oldu, olmadı daha
Teselli aramıyoruz
Ve yasak acıdan kahrolmalar
Ne bir zindan önünde durmak öylesine
Ne kavgada durulmak
Ne de öfkemizi düşmanımızın alınına vururuz
Ve bu esnada vurup düşerse birimiz
O öfkeyi bine katlar
Onunla doğrulur bir daha vururuz
Yasak bize yasak sinemizi dövme
Yasak bize yasak gidenin yokluğunu belli etmek
Söz olsun ki sana
Yoldaşların Vefa'sız kalmayacak

Saat 07.05

On dokuz saat oldu, olmadı daha
Öfkemizin bir nedeni var
Bir sabah uyanıp da girmedik bu savaşa
Durduk yere kuşanılmaz ya bu hançer
Ne kadehte zehir
Ne de kan davası
Tarihin akışına engelsiniz
Hayatın çağlayışına
Nehirlerin coşkusuna
İşçinin baharına
Bebelerin yarımına
Uçan kuşun
    Dalgalanan denizin
        Açan çiçeğin
    Ve bil cümle hayatın
Canına kastettiniz
İşte budur sebebimiz
Söz olsun ki sana yoldaş
Öfkemiz Vefa'sız kalmayacak

Saat 08.05

Yirmi saat oldu, olmadı daha
Bir can daha azaldık diye sevinenler
Siz bunu anlayamazsınız
Çünkü siz biner biner çürürken
Biz birer birer çağlarız
Siz öldü sanırsınız
Oysa o ölüm geriye kalanlara bir yemin olur
Siz bitti dersiniz
Biz daha güçlü başlarız
Çünkü muradımız gerçek bizim
Ve bu yüzden ilan ediyoruz ki
Bir daha bir kez daha ve bir kez daha
Kirli postallarımızla saraylarınıza gireceğiz
Sizi koruyan duvarları aşa aşa
Meydan meydan, sokak sokak, taşa taşa
Yılmadan, yıkılmadan, yıldıra yıldıra, yıka yıka
Saraylarınıza gireceğiz
Sonra süt ve bitmeyen aş
Sonra çocuk sevinçleri ve bitmeyen mutluluk
Sonra gülen çehreleriyle kadınlar ve bitmeyen aşklar
Sonra kilidini kırmış nehirler ve durmayan akışlar
Sonra tutulan söz

Unutulan acı

Doyulan muştı

Varılan hedef

Sonra bil cümle can kurtulacak zincirlerinizden
Saraylarınıza gireceğiz
Ama o güne dek öldü sanmayın birimizi bile
Gerekirse bir bedende bin yürekle
Gerekirse bir can ile bin canın yaptığını yaparak
Saraylarınıza gireceğiz
Söz olsun ki cihana bin defa
Hesaplaşma Vefa'sız olmayacak

Saat 09.15

Yirmi bir saat oldu olmadı
Yazdığın şiirlerin
Dövüştüğün sokakların
Yattığın zindanların içinden
Ayağa kalkarak selamlayan seni
Bu sevdanın bütün neferleri...
Bu hep böyle olur
Ayağa kalkarak selamlar baş eğmeyenler
Baş eğmeden gidenleri
Göğün şafağı gibi kızıl
Deniz'in mavisi gibi sadık
Dağ gibi yüce
Haykırarak sesleniyoruz sana:
Uğurlar olsun
Kızıl ırmak boylarından
"Kızıl ırmak, Kızıl ırmak" akarak gelen
Kızıl savaşçı
Uğurlar olsun sana Nazım Akarsu
Söz olsun ki
Bu akış Vefa'sız kalmayacak

Saat 10.05

Yirmi iki saat oldu, olmadı daha
Kavganın acımasız bir yanı da var
Zamansızca vedalaşmak yoldaşlarla
Lakin bu acıya da dayanmayı biliriz
Kaçınıcı sınışımız bu
Bu kaçınıcıdır yanıyor canımız
İlk defa özlemiyoruz ki gidenleri
İlk kez dönüşmüyor geride kalanların her biri
Önden gidenlerin her birine
Söz olsun ki sana
Özlemler de Vefa'sız kalmayacak

Saat 11.05
Yirmi üç saat oldu, olmadı daha
Acın büyük geride kalan
Yine de sakın
Başını kollarının arasına almayasın kahırla
Sen ki
Moskova önlerinde partizandin
Kurşuna dizilen Fransız Komünist
Sen Che Guevara'nın yoldaşısın
Sen Filistin'de gerilla
Sen Mezopotamya'da destan
Sensin işte sen
Senin kalbinle çarpışıyor şimdi
Senden önce giden
Söz olsun ki
Yola devam edenler kalmayacak Vefa'sız

Saat 12.05
Yirmi dört saat oldu, olmadı daha
Dövüşenler söylemeye devam eder
Gidenlerin şarkısını
Ve gur marşını
Gidenlerin hatıralarıyla doludur çıkınları
Mataralarındaki zindanların sözleridir
Yaralarına bastıkları gülümsemeleridir gidenlerin
Duvarlara kazıdıkları onların adlarıdır
Ve bayrakları gidenlerin resimleridir
Çünkü onlar
O bayraktan sevdayı
O sevdadan zaferi
O zaferden yarını damıtıyorlar
Söz olsun ki
Zaferimiz Vefa'sız kalmayacak

Ne Soru
Ne de Cevap

Saat 13.05
Hala bir yanlışlık olduğuna inanmak istiyor insan
Kim, hangi insan
Nasıl inanır ki yoldaşının öldüğüne
Nasıl bir korkak
Bir kalpsiz
Kendi kaogasına inançsız
Yarınlardan vazgeçmiş
Sevmeyen
Özlemeyen
Yenilmiş
Bunlardan başka nasıl bir insan
İnanabilir ki buna

Saat 14.05
Bir fotoğraf hatırlıyoruz
Alın kızıl bantlı
Yumruğu havada
Ölümü yenen yaşamın savaşçısı
Tarih 1996

Saat 15.05
Bir fotoğraf daha
Yıkılmış bir zindan
Sağ kolu koparılmış bir tutsak
Ve o katliamı yenmiş bir civan
Tarih 19-22 Aralık 2000

Saat 16.05
Ve bir kere daha
Binlerce karenin arasından
Aldığı darbeler yüzünden
Parçalanmış akciğerleri
Ama cüret bu ya
İnadına ve hala eğmemiş başını
Yer Taksim
Tarih 2004
İşte bu hikâyenin en can alıcı yeri
Vefa Serdar'ı 2021 yılında korona değil
On yedi yıl önce ve o gün orada
Ciğerlerini parçalayan cellatlar öldürdü!
(Korona değil faşizmin tekmeleri aldı aramızdan onu)

Saat 17.05
Son bir kare
Biri var tam ortada
Ak saçlı ama genç, taş çatlasa ellisinde
Sağ kolu yok
Sol koluyla kızıl bir bayrağı dalgalandırıyor
İşte sonsuza değin
Böyle hatırlanacak olanın adı
Vefa Serdar'dır
Tarih...

28 Ocak 2021

demet demeter

Buraya Gözyaşımı Koyacağım

*Aysel'e bir şey olmasın
'Vefa dayanamaz'
dedik ama
Vefa'ya bir şey olursa
biz nasıl dayanacaktık
bunu hiç düşünmedik.*

Günlerdir Vefa için bir şeyler yazmak istiyorum. Kafamda dönüp dolaşıyor kelimeler. Önsöz'ün bu sayısında (Vefa özel sayısı) mutlaka benden de Vefa'ya dair bir şeyler olmalı diyorum... En sonunda gözyaşımı koyacağım buraya.

Ufak ufak bir şeyler yazıyorum içimden, henüz kelimelere dökmeden. Her seferinde farklı şeyler... Sanki dünya başıma yıkılmış gibi hissediyorum... Bir ev çökmüş de evin altında kalmış gibiyim... nefes alamıyorum... aldığım nefes hıçkırıklarla boğuluyor... boşluktaymış gibi... korkunç bir acı... daha önce de bir sürü acılar yaşadık... ama her biri diğerinin üzerine ekleniyor, katmerleniyor acı! "Acı yapıyormuş yapacağını!"

Bu yaşadıklarım(ız); nasıl anlatılır bilmiyorum. Oturuyorum, kalkıyorum, uyuyorum, uyanıyorum hep aklımdasın. Yok, diyorum, yok böyle bir şey! Olur mu hiç! Olmaz! Olamaz! Beynim bilse de gerçeği, yüreğim kabul etmiyor... edemiyor.

Sürekli birlikte yaptıklarımız, yapamadıklarımız geliyor aklıma... "Söylemenin en iyi yolu yapmaktır" derdin hep. Ve bu sözü doğrularcasına evde o kadar insan varken

sen kalkar mutfakta tek elinle bulaşık yıkıyordun. Ben de sana kızardım; "neden yoldaşlara, bizlere söylemiyorsun" diye... Tabi her şeyde öyleydin... O odada küçük küçük kâğıtlara notların...

O gün; cenaze törenini yapmak için giderken mezarlığa; gözümün önünde Murat'ın mezarına gidişimiz canlandı ve birlikte gittiğimiz cenaze törenleri, mezar ziyaretleri... Cenaze törenini yapmaya giderken kelimeler boğazımda öyle düğüm düğüm olmuştu ki, hıçkırıklar şeklindeydi ve içimden hep seninle konuşuyordum... "Biz birlikte giderdik cenazelere, şimdi ben, senin cenazene mi gidecektim?"...

Gittiğimiz yerlerde hep sen konuşma yapardın, en üzgün anda bile umut dolu, coşkulu konuşurdun o gür sesinle... Senin yanındayken hep içim rahat olurdu, nasılsa yapılması gereken konuşmayı söz alıp yapacağını bilirdim. Hem de en güzelinden, en coşkulusundan. Herkese umut aşılarıydın. Keşke ben de senin gibi öyle konuşabilseydim. Ama hiçbir zaman öyle gür bir sesle konuşamayacağımı biliyorum. Belki de herkes kendince konuşur, bilemiyorum... Vefa; nasıl gittin böyle, "bizi bir parça hazin ve dimdik bırakıp" gittin? Kabullenemiyorum yüreğim. Gidişini kabul edemiyorum. Her an bir yerlerden çıkıp geleceksin biliyorum, öyle hissediyorum. Ne zaman gelirsin bunu bilmiyorum ama Vefa...

Eylemler, etkinlikler, her şey geliyor

aklıma tek tek ama hiçbir şey yazamıyorum! Yazmak istiyorum, anlatmak istiyorum seni ama anlatamıyorum. Kendime bile anlatamıyorum seni bir anı gibi! Oysa ben, hala çıkıp gelecekmişsin gibi, bugün gibi hissediyorum... Şu karşımdaki masada oturacakmışın gibi...

Mesela Dolmabahçe Sarayı'nda yapılan İstanbul şiir etkinliğine gidişimizi hiç unutmam. Yanılmıyorsam 2008 yılıydı. Sen ilk defa Dolmabahçe Sarayı'nın içini o gün görmüştün. Ve ne kadar mutlu olduğun geliyor gözlerimin önüne. Çocuklar gibi neşeli, sevinçli, şendin. Oradan oraya zıplayıp durduk bütün gece. Biz emekçi mahallelerinde, işçi ve emekçilerle birlikte komünizme sevdalı yüreklerle, devrimi örmeye çalışırken nerden olsun soframızda Divan Otel işi kanepeler ve lüks şaraplar... Sanki felekten bir gün ikram edilmiş gibi bize, seninle birlikte bütün masaları dolaşmış, şair sohbetlerine katılmış, o güzelim kanepelerden tatmıştık ve yanında bir de şarap... Ne güzel bir gün geçirmiştik hatırlıyor musun? Geç saatte de eve dönmüştük.

Ve başka bir güzel gün daha... Yıllar sonra, senin yanında Aysel'de var bu sefer; ben de yalnız değilim. Dördümüz beraber bir yaz akşamı Büyükkada'da en tepeye kadar çıkmış orada saatlerce oturmuştuk. Yukarıya kadar patikalardan, yollardan çeşitli

otlar toplaya toplaya çıkmıştık. Oradan gece seyretmiştik yorulana kadar doğayı ve muhteşem manzarayı... Şarkılar, türküler, şiirler eşliğinde güzel bir gece geçirmiştik İstanbul'a ve denize karşı...

Senin bu gidişini kabullenmek zor, kabullenmek istemiyorum. Sen aslında gitmedin, hep bizimlesin, benimlesin.

Vefa, hani birlikte seninle Nurettin ve Serbülen't'i ziyarete gidecektik? Ne zaman gideceğiz şimdi! Biliyorsun bu pandemi günlerinde gelmemizi pek istemiyorlar, bize bir şey olmasın diye. Geçen Serbülen söyledi telefonda, "aşı olmadan gelmesin kimse" demiş Nurettin. En son geçen yazın gitmiştik seninle değil mi? Masanda hala pandemi öncesi açık görüşte çektiğimiz dördümüzün resmi var. Bende de Elif'le birlikte çektiğimiz resim var. Bakıyorum da seninle fotolarımız hep zindanlarda tutsak görüşmelerinde... Sakine anamız senden sonra "zindandaki çocuklarım, tutsak yoldaşlarım öksüz kaldı" diyordu. Ne kadar da doğru söylemiş. Birçok tutsak yoldaşın ya vasisi ya da görüşçüsü idin.

Yılbaşından bir iki gün önce gelmiştin Aksaray'a, "Nasılsın Vefa?" dedim, "Sen nasılsın? Biz hep Aysel'i soruyoruz ama sen nasılsın?" dedim. Sen de bana hissettiklerini anlatmaya başladın ama kısa zamanda söz yine Aysel'e geldi. Kendinden çok Aysel'i

Ardından

*Andolsun ki;
biz sende devrimin bitmeyen kavgasını,
ataklığını, enerjisini ve militanlığını gördük.*

*Biz sende bağlılığın, fedakarlığın ve özlemin
tükenmeyen mütevaziliğini gördük.
Biz sende devrimci disiplinin özgünlüğünü,
ahlak anlayışını,
sevdanın görünmez derinliğini gördük,
ağız dolusu gülmenin sıcaklığını,
ada vapuruna koşan serçe telaşını gördük,
gördük Taksim Meydanında kükreyişini,
uzlaşmaz karakterini,
biz sende,
ah dememeyi, ilenmemeyi gördük,
biz sende felsefenin çöl susamışlığını,
İlgün ilgın esen sam yelinin esen rüzgarını gördük
O rüzgar ki esecek.
Yeryüzü cenneti kurulana dek*

Vefalı

düşünürdün, Aysel için endişelenirdin oysa...

Ne çok uğraşırdın benimle değil mi? Bir araya geldiğimiz zaman "uğraşıp" dururdun. Benimle "didişmek" "uğraşmak" "kızdırmak" ne çok hoşuna giderdi, bilirim. Vefa kimle "didişeceğim", kim "uğraşacak" benimle, senin gibi kim "sataşacak" bana? Kim "kızdıracak" beni? Ben kimi "kızdıracağım?"

Önsöz'ün bu sayısında bir yazım çıksın istiyorum. Çünkü bu sayı seninle ilgili olacak ve mutlaka bir şeyler yazmak istiyorum. Seninle ilgili yazdığım hiçbir şeyin ne duygularımı, ne düşüncelerimi, ne de sana dair şeyleri yeterince anlatabileceğini sanmıyorum. Sana söylemek istediğim hiçbir şey sözcüklere sığmıyor.

Kafam bomboş; sanki bir boşlukta gibiyim... Her şey hayalmiş gibi... Belki de acılarımızdan yeni bir dünya kuracağız... Gözyaşlarımız da yer alacak bu satırların arasında... Kaybettiklerimize olan acıları-

mızın da içinde yer aldığı, gözyaşlarımızla kurduğumuz; mutlu, müjdeli günlerin içerisinde sen de olacaksın Vefa...

Geçen haftalarda bir gün senin evine gittim Aysel'in yanına. Bostancı'dan vapura bindim, güneşli bir gündü ve denizi seyrederken vapurda, sanki seni evde bulacaktım gibi bir his vardı içimde. Vapur ulaştı adaya, eve gittim ama sen evde yoktun Vefa... Çalışma masan da küçük odaya taşınmıştı, salonda değildi. Biz en son ekimde geldiğimizde salondaydı o çalışma masan. Evde yoktun! Böyle bir boşluk bir hiçlik duygusu kapladı içimi...

Aysel ile sohbet ettim. Sizin yatak odasının oradaki balkona çıkıp oturduk. Beraber dertleştik, beraber ağladık, beraber güldük... Seninle ilgili bir sürü şey paylaştık beraber. Ada'da Aysel'le birlikte ne kadar mutlu olduğumu anladım. Evet, sana ne diyeyim; daha da mutlu olacaktın, daha da zaman vardı mutlu olacağın. Acele etmek zorunda mıydın gitmek için? Ada'daki evine vardığımda öyle boş öyle ıssız hissettim ki, sen yoktun ya bomboştu sanki. Canım Aysel ne kadar da üzgündü... Aynı acıda, aynı duyguda birleşmiştik... Yoktun sen o evde, yoktun! Sana değil kızgınlığım... En son orada, senin evinden ayrılırken beraber çıkmıştık hatırlıyor musun? Vapurla beraber geçmiştik karşıya... Vefa, ne anlatayım ki; ne diyeyim, hiçbir sözcük anlatmıyor, hiçbir söz yetmiyor anlatmaya içimdeki acıyı da öfkeliyi de! Asla dilim varmıyor... Seni hiçbir zaman kaybetmedik. Sensiz değiliz hiçbir zaman. Hep sizinleyiz...

Gözyaşlarımız damlıyor... Ne kadar büyük bir acı bıraktın bize. Tabii dolu dolu yaşanmışlık da bıraktın. Yoltaş diyor ya "Şair ceketli Vefa'nın gülüşüyle..." Evet, şair ceketli çocuğun gülüşüyle diyorum. O kadar anlamlı bir söz ki! Tek kelimeye sığdırılmış bir hayat; tek kelime ile ifade edilmiş...

Ah Vefa, nereye gittin? Bu kadar erken mi gitmek zorundaydın?

Ben de senin bana yazdığın sözlerin ile bitireyim.

"Gülüşlerinin duruluğunda / Yeni İnsan'a Merhaba"

rüzgâr deniz

Sana Sözümüz Var Yoldaş, Bitmedi...

*Seni bilen,
seni tanıyan,
seninle yol almış,
beraber dövüşmüş,
beraber marşlar okumuş olanlar iyi bilir.
Yine de,
seni tanısınlar,
yaşamını bilsinler,
nasıl yürekten kavgaya ettiğini,
nasıl güzel güldüğünü,
bilerek, inanarak nasıl güzel sevdiğini, yoldaşlarına, dostlarına,
sevdiğine ne güzel sarıldığını
bilsin isterdim tüm insanlık..
Şairlerin dünyasında Nazım Akarsu adıyla,
çocukların dünyasında bir oyun arkadaşı,
yoldaşlarının arasında vefalı bir dost,
eylemlerde, anmalarda, grevlerde,
gür sesiyle büyük propagandacı,
işçilerin dünyasında öncü
politik tartışmalarda sıkı komünist,
düşmanın karşısında
yiğit bir devrimci olarak bilinir.
Şimdi senden öncekilerin sana aktardığı gibi,
mücadele dolu yaşamını, anılarını
biz gelecek nesillere aktaracağız.*

Erdoğan Yarıntım

2013 Eylül veya Ekim ayında-
yız... Gezi Ayaklanmasında ölüm-
süzleşen Ahmet Atakan için yapı-
lacak anmaya birlikte gitmek için
Antakya Ayışığı'nda toplanmıştık.
İlk kez orada gördüm onu... Görür
görmez de "bu o" demiştim; sanat
merkezinde adından sıkça bahsedilen
'bilge adam' Vefa..."

Görünüşü gerçek bir devrim-
ci... mücadele adamı...

Önce çekindim sonra onunla
yoldaş olarak sohbet etmeye
başladım. "Bilge adam" ile çoğu
zaman mücadele üzerine sohbetler
ederdik. Antakya'da neleri daha
iyi yapmamız ve nelere dikkat
etmemiz gerektiğinden bahsederdi.
O, büyük tecrübelerini bize aktarı-
rıldı. Tanıştığım günden beri ona
tek bir soru sormak için kendimle
cebelleşip durdum. "Bu soruyu
nasıl sormam gerekiyor? Cümleleri
nasıl bir araya getirip birleştirmeli-
yim?" diye. Ama o soruyu sormam
lazım. "O anlarda neler yaşadılar?
Ellerinde hiçbir silah olmamasına
rağmen, silahlı canavarlara karşı
nasıl savaştılar?" Sonunda topar-
layıp sordum. Saatlerce anlatarak
bana o günleri yaşattı. O anları bir
film anlatır gibi anlattı. Ve bir kez
daha neden onunla omuz omuza
savaşmam gerektiğini anladım.

Bizim söyleyeceklerimiz var yoldaş, bitmedi daha...

Antakya'da yaşamaya karar verdiğinde "İşte" dedim, "Bilge adam ile aynı toprakta yaşayacağım." Benim sanata dair ilgim olduğunu da bu dönemde öğrendi. Oysa biz hep politik konular üzerine sohbetler etmiştik. Sanata olan ilgimi öğrenince karşıma birden "Nazım" çıktı: "Nazım Akarsu"

Antakya'da Nâzım Hikmet oyunu için hazırlıklar başlamıştı. Harıl harıl Nâzım'ı okuyorum. Yaşamı, sürgünlükleri, hapishane süreçleri ve şiirleri... Nâzım'ı bir de onun gözünden dinledim, araştırdım. Nazım ile Nâzım'ı konuşuyorum. Ne büyük bir olay...

O gün geldi, oyun günü... Oyun başlamadan Nazım Akarsu sahnede, Nâzım Hikmet'i seyircilere anlatıyor. Ben içerde "yeter artık, anlatma bu kadar, bize de bir şeyler bırak" diye kıvranıyorum. Sonunda sahneye çıktık ve onun istediği gibi sonlandırdık. Oyun sonrasını hayatım boyunca hiçbir zaman unutmuyacağım. Saatler 23.00'ı gösteriyor ve biz bütün oyun ekibi Samandağ'ın merkezinden sahile doğru şarkılarla, türkülerle, bazen sloganlarla yürüyerek, bazen koşar adım gidiyoruz. Giderken balkonlardan "hayırdır, eylem mi var gençler?" diye soranlara "evet, Nâzım'ı anmadan geliyoruz" cevabı ile Samandağ sahiline kadar gittik. Sabaha kadar şarkılar, şiirler okuduk.

Sözümüz sanatla da bitmedi yoldaş...

Sonra tekrar sevdiğin, hep anlattığın Adalar'a dönmen gerekti. Araya zaman girse de onun ne yaptığını, nasıl olduğunu hep merak ettim ve aldım güzel haberlerini...

Ve bu yılın başındaki haberle dondum. Ama durup düşündükten sonra "bunu da atlatacak, o koca yürek faşizmin zindanlarıyla başa çıktı, bu onun için çocuk oyuncuğu" dedim. Günler senden güzel bir haber almak için geçmek bilmedi. O haber kötü geldi. Ama bir an olsun senin yanımızdan gittiğini, bizi bıraktığını düşünmedim. Çünkü bir sözümüz var yoldaş, sen bunu hep söyledin; "Devrimcinin görevi devrim yapmaktır, biz de onu yapmadan gitmeyeceğiz."

Sana sözümüz var yoldaş, bitmedi...

**Bazı durumlarda tıkanır bir şiiri insanın.
Tıpkı boğazı düğümlenen birinin bir yudum nefes için
kıvrınması gibi... Tek bir dize dizemez insan.**

**Akşamüzeri, tanıdığım bir şairin yani Vefa Serdar'ın,
yani kitaplarında kullandığı adıyla Nazım Akarsu'nun, ölüm haberi
sert bir yumruk gibi, çarpıldı suratıma...**

**Salgından ötürü yoğun bakımda olduğunu öğrendim geçen hafta.
Onu tanıyan herkes gibi ben de atlatacağından, salgınla olan mücadelesini de
kazanacağından çok emindim. Çünkü o 19 Aralık 2000'de, yirmi hapishanede
aynı anda yapılan HAYATA DÖNÜŞ adı verilen katliam gibi operasyonda kolunu
kaybetmiş ama hayatta kalmıştı. Yani hem gövdesi hem bilinci, direnmeye
talimliydi. Salgına karşı da mutlaka direnecek ve yine hayata tutunmayı
başaracaktı.**

Ama bu sefer olmadı.

Olmadı. Kaybetti. Kaybettik.

En çok da şiir, yılmaz bir neferini kaybetti.

Toprağında kızıl güller, karanfiller bitsin dostum.

Selah Özakin

Vefa'ya

Ozan Vefa Serdar'ın kızıl anısına saygılarımla

Ormanların ıssızlığı nasıl akarsa insanın içine
Öyle doluşurdu yaydığı aydınlık sokak aralarına
Yıldızların sonsuz ışığında saklı gülüşün
Gürün'ün soğuk pınarları akar sessizliğin içinde
Sen olur patika yollarda büyüyen kır çiçekleri
Sel olur akar düşlerin fabrikalara tarlalara
Sığmaz bendine taşar meydanlara
Yayılr tüm Anadolu'ya her ana yüreğine
İlmik ilmik işler sevdayı geleceği çelik yüreklere
Bu seveda bitmeyecek bitene dek yokluk
Elbet bu nasırlı eller yaratacak yeni bir dünya
Sen rahat ol Gürünlü ozan

Atıla Oğuz

atila oğuz

Sen Rahat Ol Gürünlü Ozan

Gidenin, ölenin ardından yazmak, hele bu insan sanat üreticisi ise, kolay bir iş değildir. Bu insan sanatı bütün inceliğiyle ilmek ilmek ördüyse şiire, yazıya; yazılacak şey de o kadar az demektir. Ancak yazdıklarının ışığında yeni dünyayı algılayıp, onu, yeni bir ışık hüzmeleriyle tekrar dünya üzerine yansıtıp, bir denizci feneri gibi halkların yolunu aydınlatması için tutabiliriz. Bu bizim ve bizden sonraki kuşakların işi olmalıdır. Tıpkı bizden önceki yazın emekçilerinin ürünlerini nasıl yeniden ele alıp toplumu aydınlatmaları için kullandıysak Vefa'nın yazdıklarını da aynı şekilde değerlendirmeliyiz. İşte o zaman Vefa bizimle yaşamaya devam eder ve yeni dünyanın kurulması için önemli adımlar atılmış olur.

Yaklaşık olarak on beş yıl önce Ayıışığı Sanat Merkezinde tanışmıştım Vefa yoldaşla. O kadar naif ve nazik bir insandır ki, asla bir karıncayı bile incitemezdi. Bütün yaşamını dil, din, ırk ayrımı gözetmeden insanlığın eşitlikçi geleceği için mücadeleye geçirdi ve bunu büyük bir inanç ve kararlılıkla yaptı son nefesini verene dek.

Vefa yoldaşın fiziken ölümüne bile inanmak hiç kolay değil, haksız ve yersiz, zamansız bir gidiş oldu. Rumeli Han'ın altıncı katındaki Ayıışığı Sanat Merkezinde sohbetlerimiz bir an olsun gözlerimin önünden gitmiyor. Vefa yoldaşla sohbet etmek bana müthiş

bir keyif verip bilinç sıçraması yaratıyordu. Gerçek bir bilgeydi ama asla kendini öyle göstermez, herkesi anlayıp mutlaka yardımcı olmaya çalışırdı.

Bir gün yine Ayıışığı'nda otururken, bir şey oldu, ben yardımcı olmak istedim ama kendisi teşekkür edip "gerek yok yoldaş, ben bunu halletmek zorundayım" deyip kabul etmemişti. Sonradan bunu çok düşündüm; hatta şimdi bile biri benim için bir şey yapsa, hayır bunu benim yapmam gerek, der miyim bilmiyorum. O kadar net değilim bu konuda ama Vefa yoldaş çok netti. O kendisi için değil, insanlara yardımcı olmak için yaratılmıştı.

Vefa yoldaşla cam kenarında oynadığımız satranç oyunlarını tam kazanıyorum derken beni mat eder, o tatlı gülüşü, sohbeti her şeyin üstünde olurdu. Bütün güzellikler onunla birlikte etrafa dağılırdı ve insan pozitif enerji ve mutlu inançla dolardı. Vefa'nın varlığı insana yaşam ışığı verirdi. Aramızdan ayrılmış olmana rağmen sana veda etmeyeceğim Vefa yoldaş. Seni hep yazacağım, şiirlerimin imgelerinde ve yazılarımın temalarında... Ve öykülerimde olacaksın. Ben de gözlerimi yumduğumda yaşama, yıldızlarda buluşur şiiri ve Anadolu halklarını konuşuruz. Gürünlü ozan Vefa yoldaşa saygılarımla...

helin su

Ben bir klişeyim bu akşam
Bütün mapusane türküleri "gülüm yandan akıyor"
gönlüme

Demir parmaklıklardan havalanır bir beyaz güvercin
Direnc çiçekleri çizerim mektuplarıma
ille de karanfiller
ille de nar çiçekleri
ille de begonyalar, papatyalar

"Ay Kocaman At Kara"
Ve ben düşerim Cordoba yollarına
Kafa ve yürek derim, ölmez bir inançla;
Etsiz ve kansız da kalsan
Hayatta tutar insanı
Bir iken çok olursun
Çatlamış bir nar gibi
kırmızı bir çok

Ben bir klişeyim bu akşam
Sevdaya düşerim de vazgeçmem
Koşarım peşinde bir ömür boyu
Savaşta omuz başımdaki yoldaşım
Anamdan emdiğim süttten
Damarımdaki kandan yakın gelir bana
Bir bardak çayı
Bir kavgada dayağı
Bir zindanda kahkahayı
Bir sokakta vuruşmayı paylaşırım
Ve en büyük kaygımız yine
Şöyle güzel bir resmimizin taşınıp taşınmayacağı
olur cenazemizde

Biz,
En büyük tutkusunu
Lenin'in işaret ettiği yere varmak olanlar
Yazarız tarihi kanlarımızla
Hem de gençliğin deli kanıyla değil
Bir komünistin yaşsız ruhunun deli kanıyla
"Güneşin sofrasındayız
Dostların arasındayız
Hey hop!

Hey hop!"
Ben bir klişeyim bu akşam
Yoldaşımın hatırasını bağrıma basıp
Kendi hayatını bir borç gibi taşıyan...

Helin Su

Hepimizden Çok

Sevgili Yoldaşlarım,
"Mektubunu alalı günler oldu,
cevap yazmayalı ise sanki yıllar...
Hasan Hüseyin 'Yılları sıksam bir
avuç kalmaz, saatleri açsam evrene
sığmaz' diyordu eşine yazdığı bir
mektubunda. Şair adamın zamanı
anlatışı da böyle oluyor herhalde.
Benim içinse zaman mahşerin dört
atlısı. Ben de onun peşinden yayan
yapıldak koşan bir çocuk...

Şimdi artık size ne yazsam
buruk kalacak. Sibel yoldaş olmadan
ya da aranızdan herhangi biri
olmadan size mektup yazabileceğimi
hiç düşünmemiştim. Livaneli'nin
"Ay Kocaman At Kara" şarkısını
çok severim ben, o şarkıda 'etme
eyleme ölüm, varmadan Corda-
ba'ya deniliyor. Yoldaşlarımı hep
sosyalizmi kuracak işçi arılar olarak
düşündüm. Her birinizin devrimden
sonraki günlerde güneşli ellerinizle
onlar gibi çalışırken düşündüm. Bu
nedenle hiçbirimize yakıştırama-
dım ölümü. "Ölüm size yakışmıyor
destan yüzlüler" dedim hep ama işte
ellerimizin arasından o güzel tebes-
sümüyle, o ferah yüzüyle yoldaş-
mız, sevinçli bir destan dizer gibi
güneşe süzüldü...

"Çift yürekli" yoldaşımız, Vefamız yok artık...

Vefasız bir dünya olur mu hiç, olmaz ki diyorum. Yukardaki satırlar Vefa yoldaşımızın... Günlerdir onun yazdığı şiirleri, mektupları, yazıları okuyorum... Okudukça içimdeki acı bulutlar aralanıp güneş gösteriyor yüzünü... Onurla, kavgayla, cesaretle dolu dolu yaşanmış, eşsiz bir hayatın, hayatımıza çiçekler açtıran, tas tas güneşler döken dokunuşları... Diyorum ki, hepimiz bizdeki Vefa yoldaşımızı anlatsak, hepimizden çok olacak... Şimdi muhtemelen içeriye yazdığı son mektup olan, bana yazdığı mektup elimde... Kaç kez okudum, neredeyse her satırını ezberledim... 19 Aralık sonrası hastane yatağında sol eliyle yazdığı o ilk mektubu da yıllarca canımdan kıymetli bir şey gibi taşıdım... Beni bilirsiniz hiçbir şeyi saklayamam, koruyamam pek. Ama daha o gün biliyordum bu mektupların, günümüzün devrimci kahramanlarına ait sözler, duygular, düşünceler, mutluluklar, takılmalar vs vs... olarak geleceğe miras olduğunu. Çıktığımda o mektubu koruyabilmiş olmanın gururunu hissettim, bir hazineyi devreder gibi devrederken yoldaşlara...

Şimdi pek çok şey var anlatması bir görev olan ama ne zaman iki satır anlatmaya başlasam "Yıl '93... ODTÜ'lü gençler bizim memlekete gelmiş, halamlara misafir olmuşlar, Sibel yoldaş heyecanla 'Ahmet Arif'in şiirlerini o kadar güzel okuyordu ki!' diyor... Anlaşıyor ki, kavgada mahir olduğu kadar sevdada da mahir..." ... duruyorum. Jack London, Martin Eden'i ilk yazmaya heveslendiği zamanları anlatırkenki hali gibi halim... O kadar güzel o kadar büyük, o kadar eşsiz şeyler hissederken, anlatılması gerekenler o kaldar onurlu ve yiğitken sözler çok zayıf kalıyor... Oysa ben savaş yoldaşlığını anlatabilmek istiyorum... Moskova önlerinde ölümle burun burunayken, siperine geç dönen ve silahıyla Alman faşist ordusunun karşısına dikilen o askere, komutanının hiçbir kadına ya da erkeğe duyulmamış bir sevgi, aşkla bağlanışını... Cordoba yollarına düşen yolcunun ölümden değil de, Cordoba'ya, İspanyol faşistlerinin kuşattığı kente vaktinde yetişememekten duyduğu korkuyu,

ruhunda ölümden büyük şeyler taşıyan yolcu anlatmak istiyorum... Sanırım biraz zaman gerekecek bunlar için. Yüreğin biraz soğuması gerekecek. Şimdi pek çok insan pek çok şey iletecektir. Ben kendi adıma, çok uzun değil, kısa zamanda bende emanet olanları anlatacağım.

Bu birkaç satırı hepimizin şimdi birbirimiz gibi olduğunu bildiğimden yazıyorum. Acı ve mutluluğun, gurur ve hüznün karışımı... Filistinli bir şairin dizeleri halimize tercüman oluyor...

*Yaramın üstünde yürümeyi öğretti bana
celladın bıçağı
hem de hiç yorulmadan yürümeyi*

Ve elbette koronadan oldu, demeye varmıyor dilim yüreğim... Kolunu koparıyorlar, vücudunu hırpalıyorlar, ciğerini yırtıyorlar ve sonra bu savaş meydanı vücutta bir virüs yeni bir taarruza geçiyor... Dilim varmıyor koronadan demeye... Siz de demeyin...

Sizleri çok çok seviyoruz... Vefasız bir dünya olur mu hiç, olmaz tabii... Unutursak, bağışlarsak kalbimiz kurusun...

Sakko ile Vanzetti'den;

*(...)
Dişi bir kaplanız ki biz,
kara saplı bir hançer deldi yavrularımızın göğsünü!
Dişi bir kaplanız ki biz,
dişlerimizde taşıyoruz, altın başlı yavrularımızın*

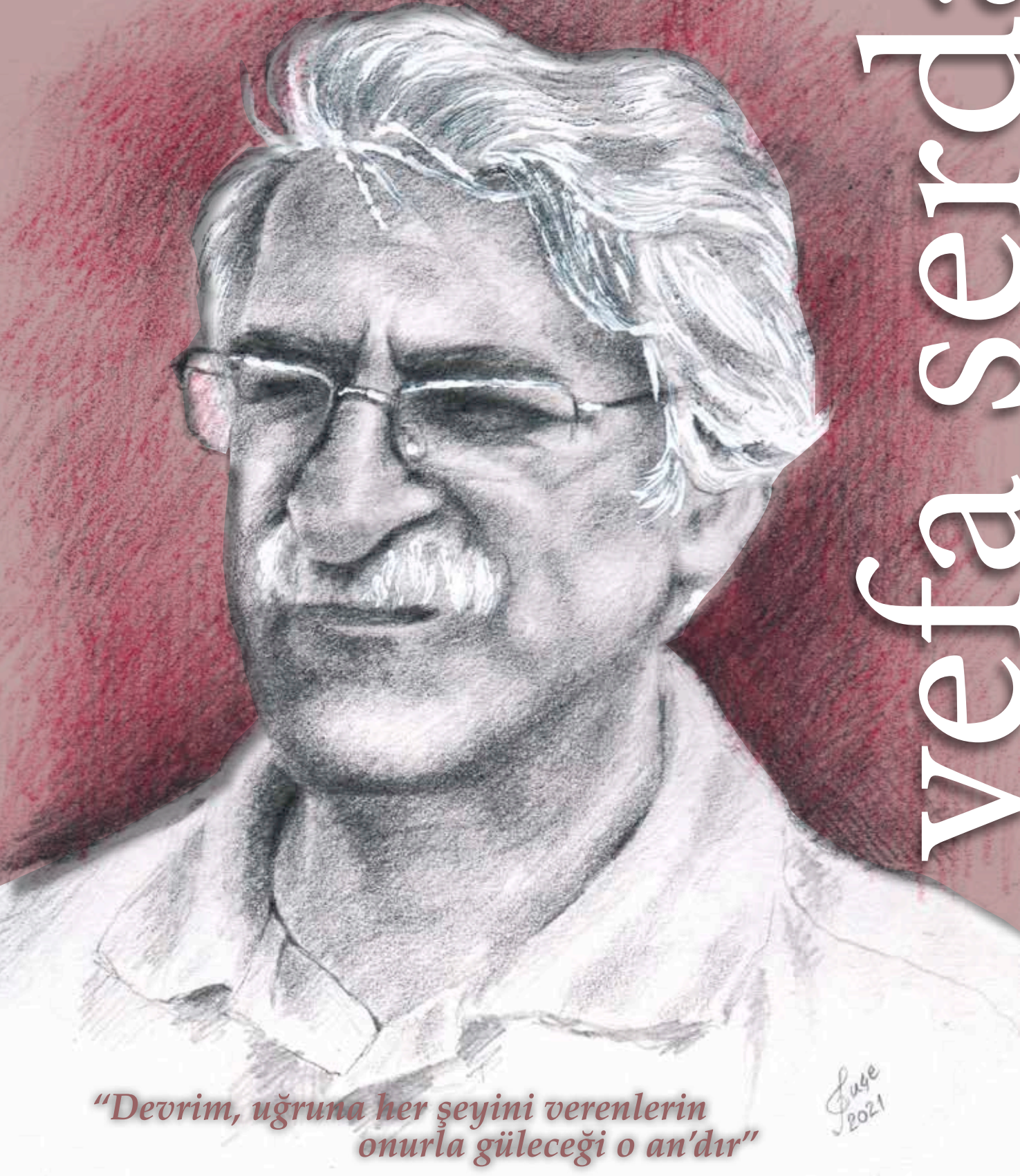
ölüsünü

(...)

*Burjuvazi,
katletti çimizden ikisini
bu iki ölü ölmeyen iki ölümümüzdür!
Burjuvazi,
kavgaya davet etti bizi
davetleri kabulümüzdür!
Biz nasıl bilirsek hep bir ağızdan gülmesini,
biliriz öylece yaşamasını ölmesini
hepimiz – birimiz için,
birimiz – hepimiz için."*

Nazım Hikmet

vefa serdar

*"Devrim, uğruna her şeyini verenlerin
onurla güleceği o an'dır"*

*Suse
2021*

4 Nisan 1969

Sivas'ın Gürün ilçesinde dokuz çocuklu bir ailenin en küçüğü olarak dünyaya geldi. İlkokul, ortaokul ve liseyi de burada okudu.

1979

Ablası evlendikten sonra ondan ayrılarak Gürün Cumhuriyet İlkokulu'na kayıt yaptırdı. 5. sınıfı burada okudu.

Eylül 1988

Orta Doğu Teknik Üniversitesi İşletme bölümünü kazanınca hayatına bundan sonrasında yön verecek olan şehre, Ankara'ya taşındı. İlk adresi, Deniz yoldaşlarının da kaldığı ODTÜ'nün 2 numaralı yurduyd.

1975

Öğretmen olan ablasının tayini Gürün'ün Deveçayır ilçesine çıkınca ablasıyla birlikte köye yerleşti. Bir sene sonra, yine Gürün'ün başka bir köyüne, Kaynarca'ya gittiler. Vefa burada okula başladı. İlk öğretmeni ablasıydı.

Haziran 1986

Eğitim hayatı boyunca takdirlik bir öğrenci olan Vefa Gürün Lisesi'nden mezun oldu. Satrançta sırtı dönük ve aynı anda beş kişiyle oynayıp kazanacak seviyedeydi. Kara kuşak sahibi bir karate uzmanıydı, incelik ve akıl dolu bir futbol oyuncusuydu. O, türkiyeye başladığında herkes susardı. Şiir ise, hepsinin ötesinde bir tutkuydu.

Aralık 1993

Aralık ayında yakalanır, uzun gözaltı süresinden sonra yılbaşı günü Türkiye Komünist Emek Partisi/Leninist üyesi olmak suçlamasıyla tutuklanarak Ankara Merkez Kapalı Cezaevi'ne getirilir.

20 Mayıs - 27 Temmuz 1996

Ankara'dan Bursa'ya sürülür. Cezaevlerinde sürmekte olan direnişin bir parçasıdır. 1996'da başlayan ölüm orucu eylemine birçok tutsak gibi o da katılır. Ölüm oruçları öncesinde yapılan ve 45 gün süren açlık grevlerinde de yer alan Vefa 69 gün süren ölüm orucu eyleminden zaferle çıkar. Sonrasında Wernicke Korsakoff tedavisi görür.

Ocak 2001

Operasyon bittiğinde Vefa kolunda gaz bombası kapsülüyle hastaneye kaldırılır. Kapsülün henüz patlamadığı, patlama ihtimali olduğu bilgisi hem askerlerde hem de hastane çalışanlarında panik yaratır. Saatlerce herkesin uzak durduğu Vefa sedyede yalnız yatar. Zehirlenme belirtileri başlamıştır. Bir cerrah, tüm uyarılara rağmen onu ameliyata alır ve kapsülü çıkartır. Ameliyattan sonra Çanakkale'den Cerrahpaşa'ya getirilir. Tedavi çabaları cevap vermez çünkü kapsül çoktan dokuları zehirlenmiştir. Kolu dirseğin üzerinden kesmek zorunda kalırlar.

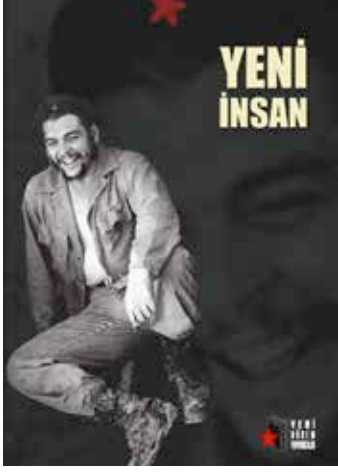
1989-1993

ODTÜ'de devrimcilerle tanışan Vefa doksanlı yılların politik atmosferinden uzak durmaz. Okulda faaliyet gösteren Devrimci Öğrenci Birliğiyle iletişime geçer ve okuldaki politik mücadelenin bir parçası olur. Mücadelesi okul sıralarından çok kısa bir süre sonra emekçi semtlere doğru yayılır. Devletin saldırıları artınca bir süre gizlenerek mücadeleyi sürdürmek zorunda kalır. 90'lı yılların zor koşullarında mücadele etmeye devam eder. '91 ve '92'de iki defa gözaltına alınır. Her birinde işkenceli ve uzun sorgulardan geçer. Bu gözaltılardan sonra sigarayı içmeyi bırakır.

19-21 Aralık 2000

Bursa'dan sonra Çanakkale Cezaevine sürülür. "Hayata Dönüş" adı verilen katliamda, Vefa Çanakkale zindanındadır. Saldırının üçüncü gününde en son sığındıkları spor salonunda yoğun bombalar, kurşunlar ve sıkılan köpüklü sulara karşı ölüm orucunda olan tutsakları korumak için battaniyeler kullanılır. İkişer kişi battaniyelerden bir nevi set, perde yaparak ölüm orucunda olanların etkilenmesini engellemeye çalışmaktadır. Vefa da battaniye ile koruma işini yapanlardandır. O sırada atılan bir tüfek bombası koluna saplanır.

Ağustos-Aralık 2001

“Geçmişte daha çok devrim sonrasına bırakılan ‘yeni insan’ın biçimlenişi için mücadelenin, sosyalizm ve kapitalizm arasında dünya üzerinde süregelen savaşımı da düşünülürse, bugünden başlayarak verilmesinin güncelliği ortadadır.” Vefa’nın en çok kafa yorduğu konulardan biri “yeni insan”dı. 1999 yılında “yeni insan” hakkında detaylı bir çalışmaya başladı. Tutsak olduğu zaman diliminde bölüm bölüm yazılıp yayınlanan yazı dizisi daha sonra eğitim broşürü olarak basıldı.

Nisan 2003

Yaklaşık on senelik tutukluğun ardından tahliye olur ve mücadelesine kaldığı yerden devam eder. “Görevin büyüğü, küçüğü olmaz” diyerek gazete dağıtımından platform temsilciliğine varana dek farklı alanlarda görev alır.

29 Temmuz 2004

Ölüm orucu eyleminin 400. gününde olan hükümlü Remzi Aydın için DETAK tarafından Taksim’de meşaleli bir yürüyüş düzenlendi. Galatasaray Lisesi önünde toplanan kitleye polis saldırdı. Vefa’nın bu saldırıda bir polis tekmesiyle akciğer zarı yırtılmış, acil müdahaleyle yaşama döndürülmüştü. Ancak bu saldırı ciğerlerinde kalıcı bir hasara neden oldu.

19 Ekim 2008

İkinci defa tutsak düştü, Temmuz 2009’da tahliye oldu. Önce Metris, oradan Tekirdağ F Tipinde kaldı. Yaklaşık on aylık tutsaklığın ardından tahliye olan Vefa, sonrasında bu davadan beraat etti.

6 Mayıs 2005

Denizlerin idamının yıldönümünde Harbiye Açık hava Tiyatrosunda yapılan etkinlik Önsöz Dergisinin doğuşunu müjdeledi. Sosyalizmin önsözünü olma iddiasıyla çıkış yapan derginin yazarı ve şairi olan Vefa, Nazım Akarsu imzasıyla dergide yerini aldı.

Kasım 2008

1993-2008 yılları arasında birçoğunu zindanda yazdığı şiirlerinin yer aldığı ilk kitabı "Bir Tufandır Umut" tutsak olduğu sırada yayınlandı.

20 Ekim 2013

Bir süredir birlikte olduğu, kıymetlisi, Aysel Bölücek ile hayatlarını birleştirme kararı aldılar. Aysel'in yaşadığı Büyükkada'da sade bir törenle evlendiler. Düğün hediyesi olarak yoldaşları ona Nazım Akarsu imzalı, yayımlanmamış şiirlerinden oluşan "Adını Sen Koy" adında kitabını hediye etti. Daha sonra bu kitap "Umutlu Yüreklere Kıpırtısı" olarak yayınlanacaktı.

Kasım 2017

"Ekim Devrimi'nin 100. yılı" kutlamaları için Kızıl Meydan'da, dünyanın dört bir yanından gelen komünistler, onun bu coşkunu, sakımsız, duraksız ve kararlı tutumlarından o kadar etkilenmişlerdi ki, gelip selamlaşanlar, tanışanlar, fotoğraf çektirenler eksik olmuyordu. O, ilk kez gittiği böylesi bir ortamda bile, ruhunu kasıp kavuran devrimci ateşiyle çevresindekileri coşturmayı, onları ateşlemeyi başarıyordu.

Haziran 2013

Hepimizin hayatını derinden sarsan Gezi Ayaklanması sırasında Adana'da olan Vefa ayaklanmada önlere çarpışan yoldaşlarıyla birlikte mücadele eder. Tüm eylemlerde tek koluyla taşıdığı bayrağı ayaklanma boyunca da hiç bırakmaz.

Ekim 2016

Defterlerinin arasından, cüzdanının içinden, çalışma masasından, kitaplarından küçük küçük fotoğrafları çıkan Portekiz Komünist Partisi Genel Sekreteri Avaro Cunhal'ın hayat verdiği Vaz karakteri gibi mücadele nereye çağırırsa oraya gidendi Vefa. Nerede bir ihtiyaç olursa oraya koştu. En uzun kaldığı yerlerden biri de Antakya'ydı. Savaşın sertleştiği dönemlerde eşiyile birlikte Antakya'ya taşındı ve 2018'in Eylül ayına kadar orada mücadele etmeye devam etti.

17-31 Temmuz 2018

Aysel ve bir arkadaşlarıyla birlikte o hep merak ettiği sosyalist Küba'ya gitti. Orada eski parlamento üyesi Lázara Borraro Tolón'un evinde kaldı. Ablukadan kaynaklı Küba'da stok sıkıntısı yaşanan yağlı boyadan ufak bir kutu götürüp Lazara'nın evinin devrimden bu yana boyanamayan demir kapısını tek eliyle boyayan Vefa Kübalıların çok kısa sürede sevgisini ve ilgisini kazandı.

Ocak 2019

Emeğin sanatını üretme iddiasıyla kurulan Ayışığı Ekin Sanat Derneği, 2018 yılında sanat hayatının 30.yılıni kutlamak adına basılan altı kitaptan biri Nazım Akarsu'nun ikinci şiir kitabı Umutlu Yüreklere Kıpırtısı oldu.

2 Mart- 22 Haziran 2020

Önsöz TV'de 2020 yılında dört ay boyunca yayınlanan, devrimci gazetelerin manşetlerinin, dünyadan gelişmelerin aktarıldığı Önsöz Gündem programının birçok bölümünde Vefa haftalık gelişmeleri yorumladı.

Mayıs 2020

Önsöz'de çeşitli konularda yazdığı yazılardan oluşan üçüncü kitabı "Ben Bir Usanmaz Ozanım" online olarak yayınlandı.

1 Eylül 2020

Devrimci Emek'ten Mücadele Birliği'ne geçen 30 yılın politik-teorik kısa tarihinin anlatıldığı Önsöz TV yapımı belgeselde, Sosyalist bloğun yıkılmasının ardından tüm dünyada devrimci hareketlerin karamsarlığa kapıldığı bir dönemde "Sosyalizm Kazanacak" diyerek çıkış yapan ve 30 yıldır bu kararlılıkla mücadeleye devam eden bir yayının öyküsünü aktaran Vefa Serdar oldu.

24 Ocak 2021

2 Ocak günü rahatsızlanarak hastaneye gitti ve Covid-19 testinin pozitif çıktığını öğrendi. Evde tedavi gören Vefa birkaç hafta sonra nefes almakta güçlük çektiği için Kartal Eğitim Araştırma Hastanesine kaldırıldı. Yoğum bakım ünitesinde tedavisi devam etti. Son üç günü entübe olarak yaşama tutunmaya çalışan Vefa 24 Ocak akşam saatlerinde hayata veda etti. Cenazesi bir sonraki gün İstanbul Karacaahmet Mezarlığına pandemiye rağmen kalabalık bir törenle defnedildi.

15 Temmuz 2004

Tutsakların başlattığı ölüm orucu eyleminin ilerleyen zamanlarında tutsak aileleri tarafından kurulan DETAK'ın düzenlediği eylem

11 Kasım 2004

Telekom işçilerinin grev çadırını ziyaret

2 Şubat 2005

İHD İstanbul Şubesi cezaevleri ile ilgili basın açıklaması, sol tarafında Sibel Sürücü'nün annesi Sakine Sürücü

6 Mayıs 2006

Ankara Karşıyaka Mezarlığı, Denizlerin idamının yıldönümünde yapılan mezarbaşı anması

19 Ağustos 2006

Gazi Mahallesinde Filistin ile ilgili düzenlenen bir panel, solda Filistinli Selam Sultan

11 Kasım 2006

Filistin ile dayanışma eylemi, Taksim

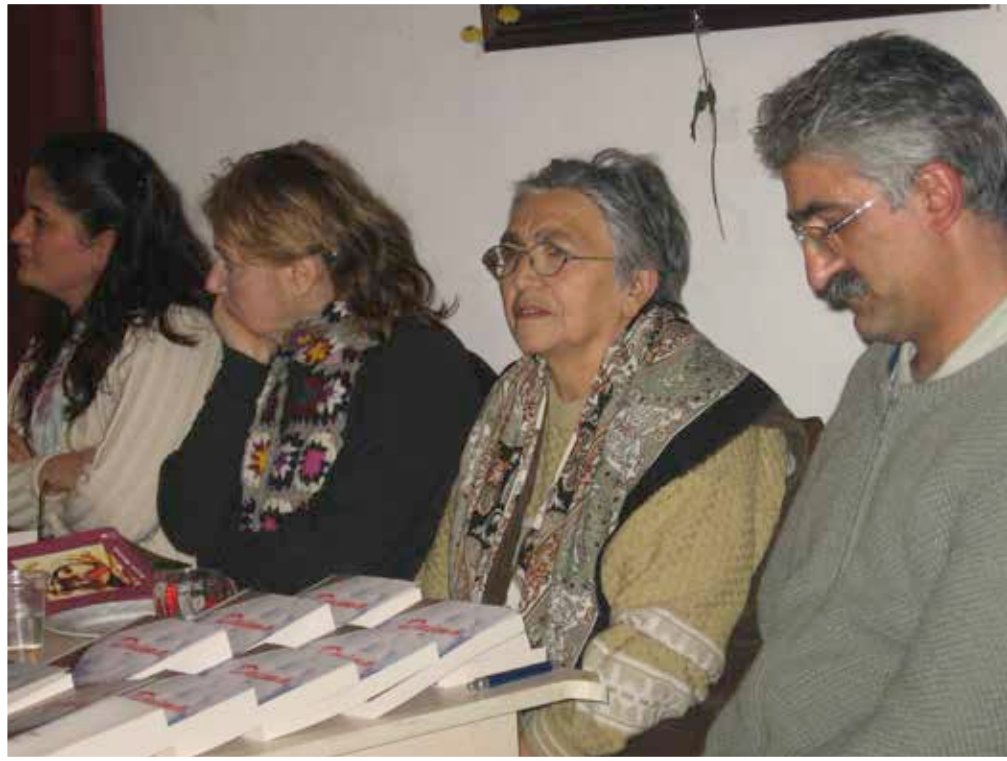
6 Mayıs 2008

Ankara Karşıyaka Mezarlığı, Denizlerin idamının yıldönümünde yapılan mezarbaşı anması

19 Aralık 2009

Hayata Dönüş katliamının yıldönümünde yayınlanan "Daima" kitabının imza etkinliğinde imzacı olarak Vefa, sağında şair Ruhan Mavruk ve Cumartesi Annelerinin Gülmez Annesi, Selvi Gülmez ile birlikte

15 Ocak 2010

Tekele işçilerinin eylem alanı Çadırkent'te, Ankara

Ocak 2010

Tekele işçileriyle, Ankara

24 Mart 2010

İSKİ işçilerinin eylemi

Mayıs 2012

Taksim'i yayalaştırmak adı altında hayata geçirilen rant projelerine karşı biraraya gelen Taksim Dayanışmasının "Taksim Bizimdir" eylemi

Haziran 2013

Gezi Ayaklanması zamanları, Adana

Kasım 2017

Ekim Devriminin 100.yıl etkinlikleri Kızıl Meydan, Moskova

Temmuz 2018

Devrim Meydanı
Havana, Küba

Temmuz 2018

2018 yılında ölümsüzleşen
Kenan Aktaş ve Emre Bora
için Küba'da diktiği fidan ve
Vefa'nın haberini alan
dostlarının isteği üzerine
fidanın şimdiki halinin
çekilen fotoğrafı

Temmuz 2018

Evinde kaldığı Küba
parlamentosu eski
üyeleri Lázara Borrayo
Tolón'un evinin
devrimden bu yana
boyanamayan kapısını
Türkiye'den getirdiği
boyayla boyarken

2018

Birçok tutsağın görüşçüsü olan Vefa, Bakırköy Kadın Kapalı Cezaevi'nde bir açık görüşte

14 Ekim 2018

Aynı sene içinde Türkiye'ye gelen Lázara'nın katıldığı Küba, Sosyalizm ve Yeni İnsan etkinliği, Şişli Nazım Hikmet Kültür Merkezi

Ekim 2018

Lázara ile Büyükkada'da

Mart 2019

Ayışığı Ekin Sanat Derneği'nin 30.sanat yılı vesilesiyle hazırlanan kitaplardan "Yabancılaşmaya Karşı Beyin Egzersizleri" ile "O An" kitaplarının imza günü

6 Mayıs 2019

Denizlerin
anmasında
Karşıyaka
Mezarlığı
Ankara

Temmuz 2019

İşçi Temsilcileri
Konsey Girişiminin
İstanbul'da
düzenlediği
etkinlikte

1 Eylül 2019

Ayışığı Ekin Sanat Derneği'nde

Nisan 2019

KESK'in
İstanbul'da
düzenlediği
Ortadoğu
Konferansında
Filistinli devrimci
Leyla Halid ile

2019'da Gezi anmasında çekmişim bu fotoğrafı.

Yaşamımı devrim uğruna adayan, her daim kavgaya koşan, Türkiye devrimci hareketinin büyük emekçilerinden olan Vefa Serdar'ı Covid-19 nedeniyle kaybettik. Türkiye halklarının başı sağ olsun.

Işıklar içinde uyu Vefa Yoldaş!

*Emre Orman
Gazeteci*

*<< Beton duvarlara inat
bana kır çiçekleri yollayan anam
Emekle yoğurulmuş ellerinden
İnsan sevgisiyle dolmuş yüreklerinden öperim.>>*

*<< Umudun çocuk elleri vardı
yaşamı kucklamaya hazırlanan
Saf bir gülüşü
ve büyüğü vardı
Büyüdü sağanak yağışlar altında
Çocuksu kalarak
dokunarak
uzak
yıldızlara >>*

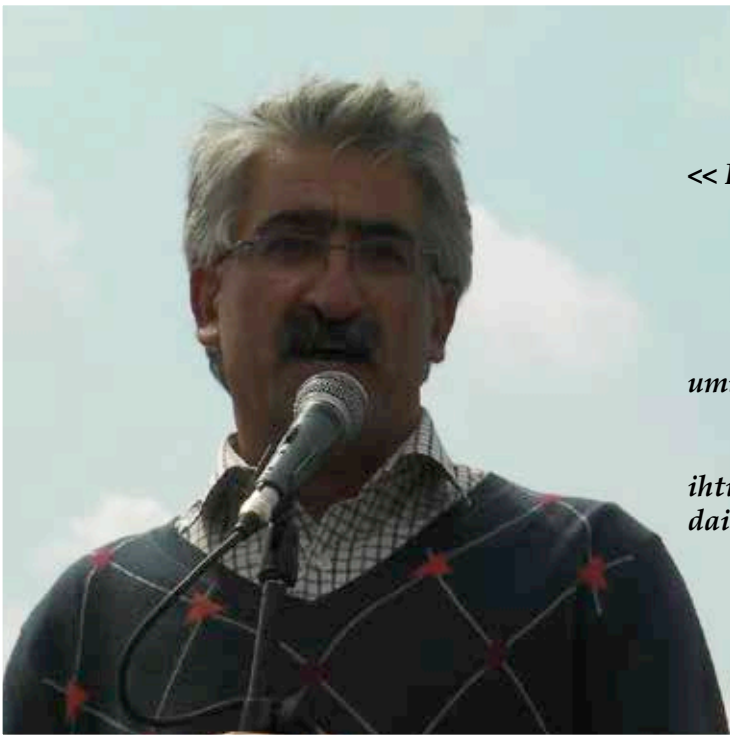

*<< Çarşılardan
kırmızı kumaş çalarak
gökkuşağı dokudu yalnızlara >>*

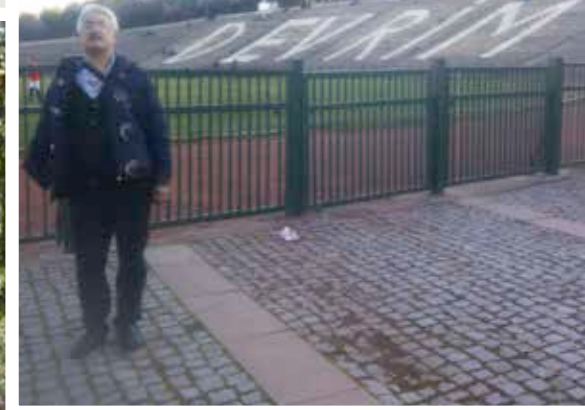

<< Devrim
bulutları kucagında taşıyan
küçük bir çocuğun
hızlı kalp atışıdır.
Ve gülümsemesidir
umutlu
Dünyanın soluk alışıdır
Sokakların yeni bir güne uyanışı>>

<< Düştü
ateşin tam ortasına
kalktı
küllerinin tam ortasından
sırları aralayıp bir bir
yürüdü bir başına
umudun umudu var
kırılmayan
kırmayan
ihtiyarlamayan
daima genç kalan >>

*<< Dünyanın taşlaşmış kalbine
ve zamanın külrengi hüznüne inat
suların kıyıya vuran hasretiyle
nazlı bir gelincik gibi titriyordu >>*

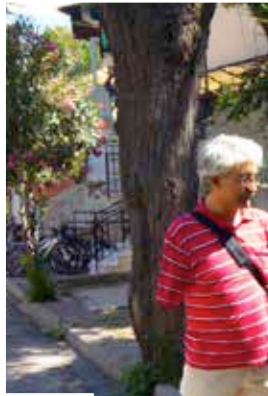

<<Biliyordu
iç çekme zamanı değildi artık
yaşamın
provvası
olmazdı
yaşam yaşanılır
ve yalnız anılar bırakılırdı geride >>

*<< Benim işim şairlik
şiiirim yaşasın isterim
Benimle birlikte dövüşsün
ve benden sonra da
Dolaşsın isterim sokakları
Sabahları
karanlığı süpürenleri görsün isterim
Ve sonra
emeğın aydınlattığı sokaklardan
şarkılarla geçenleri
Şiiirim
onlarla yürüsün
onlarla gülsün isterim
Ve boyununda kızıl bir atkı
onlarla büyüsün
büyüsün
isterim >>*

Selam Yaşam Ateşim!

Merhaba sevgilim,

Sensiz günler hızla geçse de az önce ambulansa binip gitmişsin gibi geliyor bana. Sanki bu akşam, olmadı yarın sabah çıkıp gelecekmişsin gibi... Belki de bu yüzden veda edemiyorum sana. 'Elveda'yı bırak, 'hoşçakal'a bile dilim varmıyor işte. Yaptıklarınla, yarattıklarınla, yaşamınla öyle canlısın ki hayatımda, yaşadığım sürece yaşayacaksın benimle.

Her yazışmamızda, her telefon konuşmamızda "rüya sürüyor" derdin ya, bana yaşattığın destansı sevdıyla rüya sürüyor hala... Seninle öylesine bütünleşmişiz ki sevgilim, veda etmeye kalkışsam çocuklar bile inanmaz buna. "Çocuklar bile" deyince Rumeli Han'ın duvarına yaptığım yazılama geldi aklıma. İlk sevgili olduğumuz zamanlardı daha. Büyükada'ya gelebildiğin zaman el ele tutuşup yürüyorduk, liseli âşıklar gibi. İstanbul'a gidince hemen uzaklaşıyordun benden, "Gençler görür, tanıdık biriyle karşılaşırsınız şimdi" diye tedirgin oluyordun hani. "Yapma sevgilim, bak Taksim'de eylem yaparım" demiştin de inanmamıştın. Ayışığı'nda kalabalık bir etkinliğe gittiğimiz bir gün, her girip çıkanın göreceği yere; "Çocuklar bile biliyor; Vefa Aysel'i seviyor" yazmıştım. Şaşkınlığını atıp; "İşte bu! Benim sevdiğim dediğini yapan, sevdasına sahip çikandır!" demiştin.

Birlikte ne çok şey öğrendik sevdaya dair, nasıl güzel büyüttük sevgimizi.

Çocuklara bile örnekti sevdamız. Evinde kaldığımız yakınlarımızın dört yaşındaki oğluyula annesinin diyalogunu hiç unutmam. Çocuk bir şey için kızdırmıştı annesini. O da tatlı sert, "Şapşık misin, nesen?" diye takılmıştı oğluna. "İnsan sevdiğine şapşık der mi hiç? Vefa Aysel'e öyle şeyler demiyor." demişti çocuk. Annesi de "çıtayı çok yükseltiyorsun Vefa, bu çocuklar seninki gibi bir aşk arayacak ömürleri boyunca" diye sitem etmişti sana...

Kavgada olduğu gibi, inançlı, tutkulu, azimliydin sevdada da. Nazım Hikmet'in Piraye'sini, Vera'sını; Aragon'un Elsa'sını, Ahmed Arif'in Leyla'sını anlatırdın hep coşkuyla. Evimize her gelişinde bir dal çiçek, olmadı bir güzel yaprak bulup getirirdin bana.

Hayatıma girdiğin andan beri "Sen bana hayatın ödülüsün sevgilim. İyi ki sevdiğim birbirimizi." dedim sana. Senin sevgilin, eşin olmak hep onur verdi bana. İyi ki paylaştık hayatı. Hiçbir zaman kolay olmadı hayatın -ki benimle geçen yılların da zorluklarla doluydu. Daha beraberliğimizin yılı dolmadan kanserle uğraşmaya başlamamız da cabası. Ama hiç sızlanmadın bu zorluklar karşısında. Dimdik ayakta kalıp savaştın her sıkıntımızla. Bu yüzden "yaşam ateşim" diyordum sana. Mütevazılıkla karşı çıkıp "biz Ostrovki'nin çırağı olamayız" deyişin kulaklarımda halen. Oysa bu toprakların çeliğe su verenlerinden biri olmuştun ömrün boyunca. Daha on yaşına girmeden tanımuştun devrimcileri. Yirmilerine varmadan 12 Eylül karanlığını yırtmak

"Umudun çocuk elleri vardı/ yaşamı kucaklamaya hazırlanan/ saf bir gülüşü/ ve büyü vardı."

Aysel'imın biricik sevgilisi, Mahir'imın Defa'sı... Bize bir dolu güzel hatıra ve kocaman bir boşluk bırakarak gittin... Hep bizimle yaşayacaksın kocaman gülüşlü adam, can Vefa'mız...

Sevgi Bölücek Altun

Ah be yürekli kardeşim, oldu mu böyle? Işıklar içinde uyu... Devrin daim, yıldızlar yoldaşın olsun...

Tayyar Sumaktaş

**"Gözlerin
yolumun ortasında duruyor
Ya onları da alıp yanıma
birlikte yürüyeceğim
ya onlarsız
üşüyeceğim
Ya onlarla birlikte dövüşeceğim
Ya onlarsız
çürüyeceğim."**

**Şairimiz, dostumuz, yoldaşımız Vefa Serdar'ı
yitirmenin üzüntüsü içindeyiz. Bütün bir hayatını
kavgayla yoğurmuş, şair ruhlu bir devrimci olarak
tarihe geçti Vefa. Ailesine, dostlarına ve tüm
Önsöz ailesine sabır ve başsağlığı diliyoruz.
Anısı hep bizimle olacak...**

Önsöz Dergi

**Vakitsiz gidenlerimizin
gülüşleri solmayacaktır. Anısı hep
bizimle olacak...
"Tarihin bu sayfası
bambaşka bir aşkla yazılacaktır.
Vakitsiz gidenlerimizin gülüşleri solmasın
Ağzlarından çıkan her söz
kentlerimizin sokaklarına kazınacaktır
Onların düşleriyle
iplerini kopartan uçurtmalarımız
maviliklerde salınacaktır..."**

Üretim Merkezi

için harekete geçmiştin. Devrimci saflara girer girmez büyük-küçük demeden her işe omuz vermiş, "ateşi ve ihaneti" gördüğün zaman, elini değil başını taşın altına sokabilmiştin. Upuzun tutsaklık yıllarında tereddütsüz hep ön saflarda savaşmış, '96 Ölüm Orucunda, 19 Aralık katliamında destanlar yazmıştın. Tüm bunları ve daha fazlasını yoldaşların, siper yoldaşların anlatıyor günlerdir. Daha yıllarca anlatılacak senin kahramanlıkların.

Sen günlük yaşamdaki azmin ve kararlılığınla da benim "yaşam ateşim" oldun hep. Tek kolunla saatler boyu bilgisayar başında yazı yazıp, çeviri yapman, çamaşır ve bulaşık makinamızın olmadığı zamanlarda tek elinle bulaşığı, çamaşırını yıkaman ya da banyonu, tıraşını kendi başına yapman değil bunun nedeni. Ya da el tırnaklarını ayağınla kullandığın tırnak makasıyla kesmen de değil. Bizim iki elle yapmadığımız her işi çabucak halletmen de. Günlük yaşam için de hissettirmezdin ki bunu hiç. Yaşamın zorlukları karşısında pes etmemen, hep umut vermen, hep daha iyisi için emek harcamandır seni "yaşam ateşim" yapan. Gençler art arda yorulup, kendilerini geri çektiğinde, onlardan önce kendini sorgulamandır. "Bu insanlara yüreğimdeki, beynimdeki inancı nasıl aktarabilirim" diye gece gündüz çaba harcamandır. Kanseri taramalarında en iç karartıcı sonuçlar çıksa da, "Hallederiz karıcığım, kanser ne ki; biz kapitalizmi alt edeceğiz." demendir. Maddi sıkıntılarda, yaşamın zorlukları karşısında pratik çözümler üretmendin. En çok da devrime olan inancını bir an olsun kaybetmemendir. 1980'lerin sonunda nasıl büyük bir coşkuyla girdiysen kavgaya, aynı coşkuyu hiç kaybetmeden sürdürmendir. Bu coşkun ve inancını sana sevdalanmamı sağlayan zaten. Hayatımın en temiz, en mutlu günlerinin ete kemiğe bürünmüş haliydin. Ve hep öyle kaldın. Gezi Ayaklanmasının ortasında ilk gençlik yıllarımın coşkusunu yaşattımsın bana. Aynı sevdayı hiç bıkip usanmadan büyütmen benim sana sevdamı da gün gün büyüttü sevgilim. Geziden bu yana çok şey değişti ama ne motivasyonun azaldı, ne inancın sarsıldı. Devrin saflarındaki her olumsuzluk karşısında da yaşamdaki gibi, ayakta kalıp savaşarak dimdik durdun.

Seninle geçen her günümde, her anımda beni dünyanın en mutlu insanı yaptın. Sevgin, özenin, emeğin, coşkun hep güven verdi bana. Hastalığa karşı direncim, yaşama sebebim oldun her zaman.

Şimdi yaşamına dokunduğun herkes "Vefa'nın bendeki yeri ne kadar derinmiş meğer" diyor. Belki yıllardır, hatta on yıllardır görmediğin, benim adlarını-varlıklarını bilmediğim insanlar arayıp seni anlatıyor. Yalnızca benim değil, dokunduğun her insanın hayatında çeliği sertleştirmeye devam ediyorsun hala.

Hoşça kal demiyorum sana sevgilim. 'Elveda' asla. Hep yaşamımın orta yerinde, yüreğimin taaa içindedin. Sonsuza kadar benimlesin sevgilim. Bir kez daha selam, yaşam ateşim...

Aysel Bölücek Serdar

Tarih Bunu Yazdı*

*Uzun tutsaklık yaşamına dair 2013 yılında Mersin Üniversitesinde Dursun Ali Durar'ın Vefa Serdar ile yaptığı röportajdır.

Kendinizi tanır mısınız? Politik mücadelenize hangi dönem başladınız?

Sivas'ın Gürün ilçesinde 1969 yılında doğdum. İlkokul, ortaokul ve liseyi Gürün'de okudum. Gürün lisesinden 1986 yılında mezun oldum. Üniversiteye ikinci girişimde ODTÜ İşletme Fakültesini kazandım. İkinci sınıfa kadar okudum, birinci yılı hazırlıktı. Politik nedenlerden dolayı okuldan ayrıldım. ODTÜ Öğrenci Derneğinde aktif faaliyet yürüttüm. Yurtlarda kaldım. Deniz Gezmiş'in kaldığı odanın yakınlarında kaldım. Okuldan sonra profesyonel devrimcilik hayatı başladı.

Cezaevine ne zaman girdiniz? Kaç yıl ceza aldınız?

Aralık 1993'te yakalandım. Yasadışı bir örgüte üye olmaktan 10 yıl hapis cezasına çarptırıldım. Daha sonra katliam da yapılan Ulucanlar hapisanesinde 2 yıl kaldım. Bursa ve Çanakale cezaevlerinde de kaldım.

Cezaevlerinde kaldığınız dönemde devletin tutsaklara yaklaşımı nasıldı? Ne gibi uygulamalarla karşı karşıya kaldınız? Aileler bu durumdan nasıl etkilendi?

Benim kaldığım dönemde devlet tarafından cezaevinde öldürüleceği travması yaşandı. Devlet 12 Eylül darbesinden sonra cezaevinde bir sistem yaratmaya çalıştı. İçişleri, Jandarma Komutanlığı cezaevinin güvenliğinden sorumluydular. Tutsakların mahkeme ve hastaneye götürülmelerinden bunlar sorumluydu. Kürt ulusal hareketin yükseldiği bir dönemdi. Asker ayırt etmeden siyasi koğuşlarda tutsaklara bölücü gözüyle bakılıyordu. Benim kaldığım dönemde 10-15 bin tutsak kalıyordu. Dolayısıyla asker tutsaklara rehine muamelesi yapıyordu. Dışarıda askeri bir kayıp verildiğinde ilk yönelim cezaevine oluyordu. Hıncını içerdeki siyasi tutsaklardan alıyorlardı. Mahkeme, hastaneye götürülürken çift kelepçe takılıyor ya da kelepçeler sıkılıyor, adlilerle aynı yerlere konuluyordu. Bu seninle zıt görüşlü kişileri karşı karşıya getiriyordu. Küfür, hakaret, taciz gibi hareketlerle karşılaşılıyordu.

Asker hastanede doktorun yanında muayene sırasında çıkmıyordu. Gerekeç olarak firar ve doktora şiddet unsurunu veriyorlardı. Bu sebeple birçok kadın arkadaş tedavi görmeden geri dönüyordu. Biz de durumu protesto ederek geri dönüyorduk. Bu yöntemle tedavi önleniyordu. Yıldırımaya çalışıyorlardı. Üst aramasında ciddi sorunlar yaratıyorlardı. Detektör olduğu halde elle aramayı da

Ömrünü devrime adanmış, yiğit bir devrimciyi kaybettik. Vefa Serdar yoldaş, devrim ve sosyalizm mücadelesinde yaşayacak... Anısına saygıyla...

Kaldıraç

19 Aralık Hapishane Katliamında sağ kolunu kaybeden Vefa Serdar'ı Covid-19 nedeniyle kaybettik. Mücadele Birliği'nden yoldaşlarına ve ailesine baş sağlığı diliyoruz.

ESP

ODTÜ'den cezaevi direnişlerine, işçi semtlerinden konferanslara uzanan yaşamını devrimci mücadele ile geçiren Vefa Serdar'ın acı haberini almanın üzüntüsünü yaşıyoruz. Yoldaşlarına, ailesine ve dostlarına başsağlığı diliyoruz.

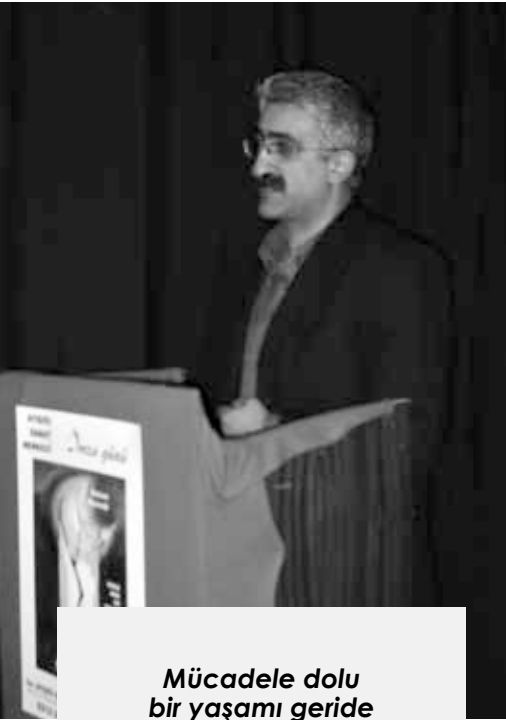
SODAP

**Türkiye Devrimci Hareketi'nin
ve yoldaşlarının başı
sağ olsun. Odak Dergisi
olarak, Vefa Serdar'ı
unutmayacağız...**

ODAK

**Hapishane direnişine
kolunu veren, sosyalizm
mücadelesine ömrünü adayan
Vefa Serdar'ı COVID-19
sebebiyle kaybettik. Ailesine,
dostlarına, yoldaşlarına
baş sağlığı diliyoruz. Vefa
yoldaşın emeklerini zaferle
taçlandıracağız.
Mücadele Birliği
Platformu'ndan Vefa Serdar'ı
1 Mayıs toplantılarındaki sert
konuşmaları ve grevlerde
okuduğu coşkulu şiirleriyle
hatırlayacağız!
Vefa Serdar, Karacaahmet
Mezarlığı'nda defnedildi.
Vefa yoldaşı birleşik devrim
mücadelemizde yaşatacağız.**

Devrimci Parti

**Mücadele dolu
bir yaşamı geride
bıraktı aramızdan
ayrılırken! Vefa Serdar'ı
unutmayacağız!**

Partizan

dayatıyorlardı. Bunların hepsi sorun oluyordu. Rutin güvenlik aramalarında jandarmayla ciddi sorunlar yaşanıyor. Arama gününde olay çıkmaması imkânsız gibi oluyordu. Yazdıklarımıza bakılıyor, mektuplar inceleniyor, siyasi simgelere karşı saygısızca davranıyorlardı, yırtıyorlar veya dağıtıyorlardı. Sevk adı altında idari ceza vererek sürgün ediyorlardı. Sürekli baskı ve şiddet, görüşlerin engellenmesi, görüş kapısında ailelere baskı ve onları yıldırmaya yönelik hareketler vardı. Aile görüşünde yaşanan sorunlar, özellikle kadın görüşçülerinin taciz edilmesi, mahkeme süreçlerinin uzun olması, tutukluluğun bir infaz sürecine dönüşmesi, avukatlarla görüşmelerde gizlilik kurallarının ihlal edilmesi, disiplin cezaları altında cezaevinden cezaevine değişen keyfi uygulamalar, bunların hepsi sonuçta tutsakların siyasi kimliklerinden arındırma, vazgeçirme çabalarıdır.

1996 ölüm orucu süreci nasıl başladı?

Cezaevlerinde 19 Aralık'tan hemen önce çok vahşice yapılan katliamlar, tutsakları deyim yerindeyse diken üstünde oturtuyordu. Sıranın hangi cezaevinde olacağı bekleniyordu. Buca cezaevinde '95 yılında katliam oldu. Demir sopalarla 3 kişi dövülerek öldürüldü. Ümraniye cezaevinde '96 yılı başlarında yine 3 kişi öldürüldü. Bunlar ciddi travmalar. Bütün bunlara karşın '96 yılında ölüm orucuna başlandı. Devlet şehir içinde kalmış cezaevlerini şehir dışına çıkarmak istedi. Çünkü görüşler daha sık yapılabilirdi, ulaşım olanakları vardı. Toplumsal olaylara olan etkisini azaltmak istedi. Sağmalcılar ve diğer cezaevlerinin dışarıya çıkarılması gündeme geldi. Devlet, 6 Mayıs genelgesini ve ardından 10 Mayıs genelgesini çıkarttı. Bunlara itiraz edildi. Cezaevi Merkez Koordinasyonu (CMK) ölüm orucu kararı aldı. CMK içerisinde her siyasi örgüt yoktu. Ölüm oruçları 20 Mayıs'ta başladı ve 12 kişi hayatını kaybetti. İlk ölümler 63. günde olmaya başladı. Temmuz'un 27'sinde bitirildi. Devlet 4 Mayıs ve 10 Mayıs genelgelerini geri çekti, sevkler durduruldu. Koşullar '96 ölüm orucu sonrasında biraz düzeltildi. Ayrıca '96 Eylül'ünde Diyarbakır cezaevinde asker 10 tutsağı koridorda darp ederek, hiçbir gerekçe yokken vahşi yöntemlerle öldürdü.

Ölüm orucuna 1996'da girdiniz, neler hissettiniz?

Buca cezaevinde '95'te yapılan katliama karşı 45 günlük açlık grevi gerçekleşti ve bunda ben de yer aldım. Sürecin sert olacağı belliydi. Cezaevinde tutsaklar komün hayatı yaşıyordu. Parası olanın da olmayanın da elbisesi olan olmayanın da aynı imkânlardan yararlanmasıdır bu yaşam. Örgütlü yapıdan kopardığı tutsakları bağımsız bireyler yaparak kişiliksizleştirip, sisteme kazandırmaktı bu komün hayatı dağıtımındaki amacı.

Diyarbakır cezaevinde '96 yılında yaşanan olaydan sonra devlet zorluk çitasını adım adım yükseltiyordu. Daha önce 3 günlük açlık grevlerinde devlet yetkilileri görüşmeye gelirken bu süreç 45'li günlere kadar uzamaya başladı. Devlet açlık grevini yapmaya zorlar duruma getirdi ve '96 ölüm orucu bir zorunluluk haline geldi. Tutsaklar devlete karşı kararlı olduklarını göstermeye çalıştı. Ben de Bursa cezaevinde kalırken 1996 ölüm orucuna katıldım. Ölüm orucunda 69 gün kaldım. Son gün hafızam kapanmıştı. Hastanede kendime geldim. Wernicke-Korsakoff (denge-unutkanlık) sendromu yaşadım. Sonra hastalığım düzeldi.

F tipi cezaevleri nasıl gündeme geldi?

Cezaevindeki tutsakların direnişi, tavırları dışarıdaki kişilere moral gücü oldu. Birçok insan şunu görmüştü; dört duvar arasındayken direnebiliyorsa dışarıda biz hayli hayli direnebiliriz. Dışarıda '95-'96 yıllarında eylemlerde artış yaşandı. Bütün bunları gören devlet cezaevlerini bir şekilde zapt edilmesi gerektiğini düşündü. Tutsakları rehabilite (topluma yeniden kazandırma) edemeyeceğini görünce bu kez baskı ve zoru arttırma düşüncesiyle, tutsaklar arasındaki dayanışmayı kesmek suretiyle, dışarı ile içerinin bağı koparmak amacıyla, F tipi cezaevi projesini hayata geçirmeye karar verdi. Bu dönem Avrupa Birliği üyelik sürecinde olan Türkiye, AB üyelerini buna ikna etti. Onların da desteğini alarak böyle bir sürece girişti. AB heyetleri Türkiye'ye gelerek F tiplerine onay verdiler. Bu onay alınmadan F tipi operasyonu yapılamazdı. Çünkü Türkiye'de koalisyon dönemi vardı, devletin tepesindeki çatlaklar büyümüşü, ekonomik ve siyasi bir kriz vardı. "Koşulların kalabalık, denetim yapamıyoruz" demagojisine dayanarak hücre tipi cezaevlerini hayata geçirdiler. Hâlbuki devletin aslında en başından beri düşüncesi bu yöndeydi. Tecrit sistemini hayata geçirmek istiyordu. Koşullar kalabalıktı, doğru. Adlilerin kaldığı koşullarda mafya liderlerinin, koşu ağalarının ihtiyaçlarının karşılandığını biliyoruz. Mafyaya en geniş imkanlar veriliyordu (bıçak, kesici aletler gibi). Buralarda koşu araması yaparak bunların siyasi koşullarda olduğunu göstererek hazırlık zemini oluşturmaya çalışıyorlardı.

Hayata Dönüş Operasyonu nasıl başladı? Tutsaklar bu sürece nasıl hazırlandı?

F tipinin gündeme gelmesiyle ölüm orucu başladı. Birtakım fiili eylemler de oldu. F tipi operasyonu ölüm orucu genişledi. Ulucanlar'da 26 Eylül 1999'da bir katliam yapıldı. Buca ve Ümraniye katliamlarının bir devamıdır. Her türlü şiddet ögesi kullanarak yapıldı. İnsanlara işkence yapıldı. Devlet aslında 19 Aralık saldırısına Ulucanlar katliamıyla başlamış oldu. Ulucanlar'da 10 siyasi tutsak katledildi. Buna karşı diğer cezaevlerinde işgal eylemleri ve rehin almalar olmasıyla bu operasyonu yayamadılar. Devletin İçişleri Bakanı Sadettin Tantan maketler üzerinde günlerce bu operasyonun yapıldığını söyleyecekti. Şunu göstermiş oldular; direnirseniz katlederiz. Ulucanlar'dan hemen sonra Burdur cezaevine götürülen tutsaklara bir daha saldırdılar. İş makineleriyle duvarları yıktılar. Bir tutsağın kolu koptu iş makinesinden. Bu kol daha sonra bir köpeğin ağzında bulundu. Bu olay basına ve kamuoyuna yansdı. Devletin güvenliği içerisinde olan insanlar, bizzat devlet tarafından istediği gibi öldürülme, sakat bırakılma durumunda kaldılar. Bu insanların hukuki anlamda cezalandırılmasının yanında bir de fiziki ve psikolojik olarak ikinci kez cezalandırılması anlamına geliyor. Herkes diğer cezaevine saldırıları beklemeye başladı. Bu pasif bekleme süreci değildi. Tüm savunma mekanizmaları harekete geçirildi. Tutsakların kendilerini savunmak için hazırlanmalarından daha doğal bir şey olamaz. Kamuoyu ve medya sürecin gidişatını biliyordu. Göstere göstere 19 Aralık geldi. Cezaevi önüne binlerce ceset torbasının getirilmesi hazırlığın ne kadar büyük olduğunu gösteriyordu. Devlet bu operasyonda yüzlerce tutsağı öldürüleceğini hesap ediyordu. Hazırlıkları bu yöndeydi. İnandığı şeyler için mücadele eden insanlar böyle durumlarda çekinmezler, karşı karşıya gelirler. Ya inandıkları şeyleri cesaretle savunacaklardır

Mücadele Birliği Gazetesi yazarı, ölüm orucu gazisi Vefa Serdar koronavirüs tedavisi gördüğü hastanede yaşamını yitirdi. Mücadele Birliği Gazetesi tarafından yapılan açıklamada Vefa Serdar'ın 1 Ocak'tan bu yana eşiyile birlikte tedavi gördüğü belirtilirken, "2004 yılında Taksim'de katıldığı bir basın açıklaması sırasında polis saldırısı ile yaralanan Vefa Serdar'ın akciğer zarında yırtılma olmuştu. Hastalığı ağır geçirmesine sebep olan bu pnömotoraksi nedeni ile 20 Ocak günü entübe edilmişti. Virüs her geçen gün organlarına daha fazla zarar vermeye devam etti" denildi.

1996 Ölüm Orucu Direnişinde yer alan ve 19 Aralık Hapishaneler Katliamı'nda Çanakkale Hapishanesi'nde bir kolunu kaybeden Vefa Serdar'ın cenaze törenine dair bilgilerin netleştiğçe paylaşılacağı belirtildi.

Yeni Demokrasi

90'lardan bugüne devrim ve sosyalizm davasının yılmaz savunucusu; 96 Ölüm orucu direnişi ve 19 Aralık direnişinin aktif eylemcisi, değerli devrimci Vefa Serdar'ın anısı önünde saygıyla...

Partizan

Vefa Serdar'ın anısı önünde saygıyla eğiliyoruz. Devrim kaçını reformistlere aldırış etmeden tüm ömrünü devrimci mücadeleye hasredenlere devrim sözümüz var. Devrimciler Ölü, Devrimler Sürer!

Komünist KÖZ

Vefa Serdar devrimci hareketin önemli kadrolarındandı. 19-22 Aralık 2000 hapishaneler katliamını yaşadı ve bir kolunu kaybetti. Nitelikli ve samimi bir devrimciyi kaybetmenin derin üzüntüsünü yaşıyoruz. Devrimci mücadeleye kattığı emek ve değerleri unutmayacağız.

Sosyalist Meclisler Federasyonu

Kolunu kaybettiği 19-22 Aralık hapishane direnişinin yıl dönümünde "Direndik, düşmanı püskürttük" derken o anki inanç, sesinin titremesine yansyordu. İnanıldığı kavgayı zaferle taçlandırmak boynumuzun borcudur. Vefa Serdar Ölümsüzdür!

ÖTSP

Mücadele Birliği kadrolarından, yaşamını devrim mücadelesine adayan Vefa Serdar Covid-19 nedeniyle yaşamını yitirdi. Mücadele Birliği'ne başsağlığı diliyor, kararlı devrimci Vefa Serdar'ın anısı önünde saygıyla eğiliyoruz.

Yeni Dünya İçin Çağrı

ya da o güne kadar inandıklarından vazgeçip korakarak yenilgiyi kabul edecekler, yaptırımlara boyun eğeceklerdir. Ortası kalmamıştır. Türkiye devrimci hareketi 19 Aralık sürecinde gösterdiği tavır ilk yönde olmuştur. Gerçekten bireysel ve kitlesel kahramanlıkların yaratıldığı bir olay olmuştur. İnsanlar bu saldırılar karşısında hayatlarını ortaya koyarak her şeyden önce insani değerlerini korumuşlardır ve en önemlisi uğruna ölünecek bir ideoloji kalmamıştır denildiği söylenen koşullarda uğruna ölünebilecek bir ideolojinin var olduğunu bütün dünyaya göstermişlerdir. Devlet en gelişmiş silahlarla tutsaklara saldırdı. Daha önce Ulucanlar'da yaptığı, kapalı alanlarda kullanılması yasak olan gaz bombaları ve sinir gazlarını kullandı. 19 Aralık 2000'de gece dört sıralarında yirmiden fazla cezaevine saldırıyla başlandı. Gerekçe ölüm oruçlarının kritik bir aşamaya geldiği ve bunları örgütlerin elinden kurtarmak düşüncesiydi. Tamamen gönüllü temelde başlayan ve sürdürülen ölüm orucunu bahane ederek devlet daha önce kafasında olan tecrit sistemini (F tipini) hayata geçirmeye çalıştı.

Hayata Dönüş Operasyonunda Çanakkale cezaevinde kolunuza isabet eden gaz bombası sonucu sağ kolunuzu kaybettiniz. Tahliye olduktan sonra neler yaşadınız?

Beni bu kadar hayata döndürdüler işte. Ölüm orucu savaşçılara gaz bombası gelmesin diye onlara ıslak battaniye ile siper olurken kolumdan vuruldum. Yaşanan bu vahşetin insanları korkutabileceğini, devrim mücadelesinden caydırabileceğini, bu mücadelenin bedelinin insanın kolu bile olabileceğini görüp insanların geri çekilebileceğini düşünebilirler. Ben bir devrimcinin kolunu kaybettiği halde mücadeleden yılmadığını göstererek insanları yüreklendirebildiğimi düşünüyorum.

2003 yılında tahliye oldum. Gazi Mahallesinde bir kız çocuğu ile tanışmıştım, 'bu amcanın koluna ne olmuş' diye soruyordu. Annesi de 'köpekler koparmış kızım' demişti. Bir çocuğa bu yaşananları nasıl anlatabilirsiniz ki? Ben de 'evet, ama iki ayaklı olanlar' diyebilmişim sadece. O ise bana cevap olarak, 'o zaman büyüdüğümde ben de onların kolunu koparacağım' demişti.

Cezaevlerinde yaşanan olaylarda birçok arkadaşınız yaralandı ve yaşamını yitirdi. Son olarak bu konu hakkında söylemek istediğiniz bir şey var mı?

İnsan olabilmek, insan kalabilmek, Murat yoldaş gibi öne çıkıp 'asıl siz teslim olun' diyebilmektir. Murat yoldaş, devrim halayında ölümsüzleşti. Ona layık olmak için, o günü unutmamamız lazım. O, o savaşın komutanıydı ve yaralı iken bile, 'yoldaşları koruyun' diyordu. Biz kelimenin tam anlamıyla savaştık. Tarih bunu yazdı. Düşmanı ilk karşılayan, ilk püskürtenler arasında yoldaşlarımız vardı. Gencecik yoldaşlarımızı, hayatlarının baharında yoldaşlarımızın gencecik yaşamlarını devrime adadıklarını unutmayalım.

Ardından

Devrime Adanmış Bir Yaşam

"Ah be Vefa abi, ölümsüzler kervanına mı katıldın sen de? Denizler, Mahirler gibi. Seni hiç unutmayacağım. Aklımızda bilincimizde yüreğimizde her zaman var olacaksın. Yaşamın ve mücadelen karşısında saygıyla eğiliyorum. Vefa Serdar ölümsüzdür."

Hayatımda en çok etkilendiğim ve hiç unutmaya-
cağım anlardan biri Vefa yoldaşla tanışmak ve uzun bir
dönemi beraber geçirmek olmuştur. 20'li yaşların vermiş
olduğu coşku içerisinde İkitelli bölgesinde mücadelemizi
yürütürken dışarda çok fazla deneyimli yoldaşımızın ol-
maması bizlerin birçok yönünü eksik bırakmıştı. 19 Aralık
katliamından sonra sağlık sorunlarından ve esaretlik
süresini bitiren yoldaşların peş peşe dışarı çıkmaları
bizlere çok büyük moral vermişti.

Vefa yoldaşın çıktığını haber alınca Aksaray'da-
ki büroya tanışmaya gitmiştim. Onu ilk gördüğümde
öyle bir sarılmıştım ki yoldaş sıcaklığını ve samimiye-
tini yüreğimde hissettim. Sanki yıllardır tanışıyormu-
şuz gibi geldi bana. Yıllarını hapishanede geçirmemiş
gibi hemen koşturmaya başlamıştı. İkitelli'ye de bek-
lediğimizi söylediğimde en yakın zamanda geleceğini
söyledi.

Sanat merkezinde beklerken bir de baktık Vefa
yoldaş gelmiş. Yine bizlere yoldaşça sarıldıktan sonra
buraya gelirken yaşadığı olayı anlattı. İkitelli sokakların-
da sanat merkezini ararken küçük çocukların Mücadele
Birliği bildirilerini dağıtarken görmesi ve yoldaşa da ver-
meleri onu çok etkilemişti. Ödenen bedellerin karşılığını
böyle alması gururlandırmıştı onu.

Samimiyeti içtenliği ve mücadele azmi bizde çok
derin izler bırakmıştı. Artık sorunlarımızı çözeceğimiz
yoldaşımız aramızdaydı. Bizimle beraber bildiri ve
dergi dağıtır, kapı kapı dolaşırdı. Her işte, her yapılan
eylemde Vefa'yı görürdünüz. Onun için ne kadar kay-
gılınsak da yine geri durduramazdık hiçbir eylemden.
Böyle bir eylemde de polis saldırısı sonucunda akciğer
zarı yırtılmıştı. O kadar ısrar etmemize rağmen
nefesi kesilene kadar gür sesiyle slogan atardı.
Kendi kaygı ve korkularımız olmasına rağmen
yoldaşın kendini hepimize siper etmesi bizi
cesaretlendirirdi.

Zaman geçtikçe artık bizim her şeyimiz
olmuştu. Vefa yoldaşla güler, beraber İkitelli
sokaklarında futbol maçı yapar, satranç oynar,
hiçbir gizli saklımız kalmadan her şeyimizi anla-
tabilirdik. Her türlü konuda sohbet edebilirdiniz
yoldaşla. Tarih, felsefe, kültür, sanat ve ekonomi
politik konularında bana, bizlere çok şey kattı.

**Şiirler ve nağmeler,
yüreğinin taze çiçek
kokularıyla bezendi hep.
Baharlar kadar gerçek.
Yıldızlar kadar parlak.**

Ebru Şahin

**Güzel yürekli, romantik
devrimci... İsmi gibi Vefa'lı
bir dostu, abiyi, kardeşi, yoldaşı
toprağa vereceğiz yarın. Ahh Vefa
ahhhh, böyle olmadı, böyle gitmek
hiç olmadı can kardeşim... Vefa Serdar
dostumuzu, halkların başına musallat
olan virüs yüzünden kaybettik dostlar,
sevenlerinin başı sağ olsun. Vefa'mızın
tenini toprak incitmesin...**

Ergazi Yurtoğlu

**Ve şiirler
dilsiz kaldı...
Direniş abidesi...
Kelimeler yetersiz
kalıyor...
Ruhun şad olsun...**

Ümran Özkurt

Ben Vefa'yı dergi dağıtımında tanıdım. O zaman henüz dört yaşındayım. Kolu dikkatimi çekti, sordum. Ona "büyüyünce kolunun hesabını soracağım onlardan" dedim. Tabii büyüyünce her şey değişti.

2009 yılında Vefa hapse girdi. İlk yıkılmam oldu o, ikincisini evliliğinde yaşadım. Çocuk akli elvermiyor bazı şeylere. Bugün bana yazdığı mektup geçti elime, orada da Vefa'nın dediği gibi o zaman anlamamıştım. Şimdi daha iyi anlıyorum. Dokuzuncu yaş günümde aldığı bluz ile gittim onu hapisten almaya. Hala dolabımda durur.

Benim babam yoktu. Babam o olmuştu. Herkese beni kızım diye tanıtır. Bazen rüya gibi geliyor, uyanmak istiyorum ama olmuyor işte. Koca yirmi sene, acısı geçmiyor. Hayatımda bıraktığı o kadar iz var ki... Hani bazı insanlar için gölgesi yeter derler ya, babam işte öyle biriydi. Çok zor, Vefa babam olmadan çok zor...

Dilan Karabulut

Yoldaşım...

Abim... Babam...

Portuga... Motorları

maviliklere sürerken

yüreğimizde olacaksın. Bugün

yine yüreğimizdesin...

Işıklar içinde...

İlayda Ülker Alakoç

Politik konularda boşluğa düştüğüm ilk konuşacağım insan Vefa yoldaşı. O kadar net ve anlaşılır bir şekilde anlatırdı ki kafamda hiçbir soru işareti kalmazdı. Sorunlarımızı hiç bıkmadan usanmadan dinler, sabahlara kadar çözüm yollarını anlatırdı. Beraber aynı evde kaldığımızda geç saatlere kadar verimli sohbetler eder, bazen türkü söyler, şiirler okurduk. Hiçbir anımı boşa geçirmek istemezdim. Bazen örnek aldığım insanlar konusunda hayal kırıklıklarım olmuştu. Bunu yoldaşa da anlattığımda mücadele içerisinde kalıcı olmak istiyorsak kimseyi gözümüzde idealize etememiz, büyütmememiz gerektiğini, sadece mücadele içerisinde ölümsüzleşenlerimizi örnek almamız gerektiğini, sürekli ileriye bakmamızı söylerdi. İnsani yönü o kadar güçlüydü ki her eksikimizi düşünür, gidermeye çalışırdı. Yoldaşa "her şeyi de sen düşünme" dediğimde "ne yapayım kendimi düşünmekten alamıyorum, bir yoldaşın ayağındaki çorabın delik olması bile beni o kadar düşündürüyor" diyordu.

Vefa yoldaşı anlatabilecek kelimeler eksik kalıyor. Bir insan yaşamında hiç mi karamsarlığa düşmez, hiç mi bir boşlukta hissetmez kendini? O kadar güçlü bir iradeye sahipti ki zamanının hiçbir kesitini boş yere geçirmek istemezdi. Devrime adanmış bir yaşamın kendisiydi. Yoldaşın koronaya yakalandığını duyduğumda çok kaygılandım. Hemen hemen her gün görüntülü konuştuk. Yoldaş o durumda bile kendini değil eşini ve bizleri düşünüyordu. Kendinize dikkat edin yakalanmayın hastalığa diyordu. Bir hafta geçtikten sonra artık tehlikeyi atladığını düşündüm ama nefes darlığı artınca mutlaka hastaneye gitmesini söyledik. O da "aradım gelmediler" dedi bize. Daha sonra duyduk ki hastaneye kaldırmışlar.

Önce durumunun iyi olduğunu, önlem amaçlı yattığını duyunca sevindik. Ama birkaç gün sonra aniden rahatsızlanıp entübe edildiğini duyduğumuzda hepimiz yıkıldık ama yine de yoldaşı kaybedeceğimizi düşünmüyorduk. Ölümsüzleştiği haberini aldığımızda tarif edilemez bir acı kapladı içimizi. Fiziki olarak hayatta olmamasını kabullenmek o kadar zor bir durum ki...

İçimizdeki yeri doldurulması çok zor bir yoldaşı. Artık nereye baksam Vefa yoldaşın anılarını, yaşanmışlıklarımızı görüyorum. Son konuşmalarımız geliyor aklıma. Bir yanımız her zaman eksik kalacak. O boşluğu doldurmak imkânsız. Ama biliyorum ki yoldaşın dokunduğu her şey filizlenir, çiçek açar. Geride bıraktığı tohumlar yeşerecek daha da büyüyecektir. Hayatımızdan böyle koca yürekli bir devrimcinin geçmesi bizler için çok büyük bir şans oldu. Sen bizim her şeyimizsin, seni hiç ama hiç unutmayacağım koca yürekli komünist yoldaşım.

Şenol Budak

İşçi sınıfının ve devrimcinin örneğiydin, önderiydin. Sevgili Vefa yoldaşım... Faşizm kolunu kopardı, yılmadın... Yürekliydin. İşçi sınıfını iktidara hedefleyen Vefa, Sen de uçup gittin yıldızlara... En layıkıyla taşıdığın bayrağı bundan sonra taşıyacaklara da selam olsun... Seninleyim daima! Sürdüreceğiz kavgayı bıraktığın yerden... Unutmayacağız!

Ali Ekber Eraslan

Bir Devrim Yarıda Kaldı

Bin yıl bile erken gidişi için. Hiç aklımdan geçirmedim için çok zorlanıyorum yazmakta. Çünkü Vefa yoldaş devrime tüm yaşamını bütünleştirdiği için o büyük devrimi göreceğine, onu hak ettiğine inananlardan biriydim, o zamansız gidişinin haberini okuduğumda "bir devrim yarıda kaldı" dedim Vefa Yoldaş. Çünkü o devrimi yaşayan ve o inancını dokunduğu herkese hissettiren, öncü bir devrimciydi. Ve o büyük düşünüyü yaratmak için bu gidişin erken oldu. Devrim yürüyüşü senle birlikte devam etmeliydi. Sen bunu herkesten çok hak eden biriydin.

Böyle erken daha çok sevdiğin yoldaşlarının yanına gitmemeliydin. Çünkü onlara verdiğin sözü hiçbir gün tereddüt etmeden, yılmadan, ısrarla da umudu yayarak mücadele verdin. Ve o güzel günleri birlikte armağan etseydik keşke.

Ben Vefa yoldaşı iki binli yılların başlarında tanıdım. Gazi mahallesi Ayışığı Kültür Sanat Derneğinde. İlk kez devrimcilerle tanışıyorduk. Vefa yoldaşa denk geldiğimde, bende bir heyecan, bir sevinç uyanıyordu. Hiç konuşmasa bile, duruşu, sıcaklığıyla sarılması, samimiyeti, sevgisi, sanki yıllardır birbirimizi tanıyormuşuz gibi bir saygınlık, sempati geliyordu.

Sonra sohbet ederdi bizimle. Kelimeleri incitmeden vurgulayarak konuşurdu. Bazen şiir okurdu bize. O zamanlar, zindan direnişleri, ölüm oruçları devam ediyordu. Vefa yoldaş 19 Aralık katliamında büyük bir direnişle çıkıp gelmişti. Fakat yaşadıklarını anlatırken, kendinden pek bahsetmezdi. Yoldaşlarının nasıl direndiğini anlatırdı.

Devrimci mütevazılığından hiçbir zaman ödün vermedi. "Ben böyle mücadele ettim, böyle bedel ödedim" demedi. En çok beni etkileyen bu yönüydü. Ben bile kolunu o zindan direnişlerinde kaybettiğini başkalarından daha sonra öğrendim. Umut dolu, coşku dolu, mücadele dolu... Her dokunduğuna bunu yayarak, yaşıyordu. Bizim için öncü kıvılcık bir meşaleydi. Daha sonra başka bir siyasi harekette mücadeleye devam ederken, Vefa yoldaşın bende bıraktığı saygınlık, mücadele ruhu hep devam etti. Onunla bir etkinlikte, bir mitingde karşılaştığımızda mutlu oluyordum. Vefa yoldaş beni gördüğünde onurlandığımı düşünürdüm.

Bu yazıyı yazmaya başladıktan sonra hiç zorlanmadım. Sadece bu sözler, cümleler onu anlatmaya eksik kalır. Onun hakkında romanlar yazılmalı, belgeseller yapılmalı. Devrim için çok şey sığdırdı hayatına. "Yok, büyük bir devrimciydi, yok büyük bir önderdi" demek Vefa yoldaşa haksızlık olur. Devrimci bir emekçidir. İşçiydi, gençti, öğrenciydi, sanatçıydı, yazardı. Yaşamın kendisi. Öncü bir devrimciydi.

Anıları mücadelemizde yaşayacak. Onun en çok sevdiği okuduğu şiirin mısralarında, "kör olasın demiyorum, / kör olma da gör beni." diyordu.

Biliyorum ki, Vefa yoldaşı her tanıyan yoldaş, mücadelesinde her zaman nereye bakarsa Vefa yoldaşı görecektir. Umut olmaya, cesaret olmaya, Yoldaş olmaya devam edecek.

Gazi Mahallesinden İlhan Reçber

Dayan, Rüsva Etme Bizi

Yetiştirme yurdundan çocukluk arkadaşım Rahmi Durmuş'u ziyarete gitmiştik Eskişehir'e... Rahatsızlandım ve Osman Gazi Üniversitesi Hastanesi acil servisine gittik Rahmi'yle. Soğuk algınlığı dediler acil serviste... Acil serviste iğne yaptılar, ağrı kesici ve ateş düşürücü. O iğnenin etkisiyle kendimi daha iyi hissediyordum. Geçici ve görelî o iyilik hali öğleden sonra kayboldu. Artık ağrı, acı ve halsizlikten ayakta duramaz haldeydim. Sonrasında benim için bilinç yitimi başlamıştı ve ben hatırlamıyor olsam da hızlı trende yer bulamayıp otobüsle Ankara'ya dönüyorduk. Kaldırıldığım devlet hastanesi teşhis koyamıyor ve Sağlık Bakanlığı birimlerince kullanılan yazışma yönetim sistemi üzerinden tüm Türkiye'ye yazıyor böyle bir hastalarının olup teşhis konulmadığını... Daha çok ticarî kaygılarla bir özel hastane, hastanın bakımını yapabiliriz diyor. Bilincimi tamamen kaybettiğim günlerde o özel hastaneye naklediyorlar beni. Günler günleri kovalarken, yaşlı bir Anestezi uzmanı teşhisi mi koyabiliyor. Ensefalit diyorlar...

Yoğun bakım görevlileri ilgili hastalık için tedaviye başlarken, hastane içinde dışında, evlerinde eş, dost, arkadaş ve akrabalar dualar ve iyi niyetini gönderiyor. Bir ottan farkı kalmayan hastanın, benim yaşama tutunabilmem için... Diren diyorlar... Dayan diyorlar...

Koma halindeki hastanın yanına sadece gün de bir kişi on dakika girebiliyor. Günler geçiyor böylece... Bir gün hastanın eşi, ablası, ağabeyi ve çocukları o minicik o on dakika için beklerken, hastanın arkadaşlarından olduğunu bildikleri birisi diyor ki; Lütfen bu on dakika görüş hakkını ben kullanayım. Biliyorum çok zor sizler için ama çok rica ediyorum. En nihayetinde komada bu adam bu on dakika yanında kimin olduğunun da zaten ayırında değil. "Lütfen bu kez ben gireyim yanına..." Hastanın eşi, ağabeyi iki kötüden birine hazır olalım dendiği için biraz da olur diyorlar, bu kez siz girin... Hastanın arkadaşı, hijyen odasına alınıp, hijyenik kıyafetler ile kuşatılıyor. Ve giriyor hastanın yanına...

"Bilirim Hacı Gardaşım, sen direngen, mücadelecî bir adamsın. Direnecek, mücadele edecek ve bu koma halinden sıyrılacaksın. Birlikte şiirler okuyacağız Ahmet Arif ve

Nazım'dan... Hem biliyorum ki senin ezberinde sadece Ahmet Arif şiirleri vardır. İstersen birini sana ben okuyayım"

Hasta bakıcı, hemşire, doktorların bakışlarına aldırmadan okuyor, hem de gürül gürül okuyor. Doktorlar çok ümitvar olmadıkları, yoğun bakımda başka hasta da olmadığı için ses etmiyorlar. O okuyor:

... Öyle yıkma kendini,
Öyle mahzun, öyle garip...
Nerede olursan ol,
İçerde, dışarda, derste, sırada,
Yürü üstüne üstüne,
Tükür yüzüne celladın,
Fırsatçının, fesatçının, hayının...
Dayan kitap ile
Dayan iş ile.
Tırnak ile, diş ile,
Umut ile, sevda ile, düş ile
Dayan rüsva etme beni.

Gör, nasıl yeniden yaratılırım,
Namuslu, genç ellerinle.
Kızlarım,
Oğullarım var gelecekte,
Her biri vazgeçilmez cihan parçası.
Kaç bin yıllık hasretimin koncası,
Gözlerinden,
Gözlerinden öperim,
Bir umudum sende,
Anlıyor musun?

Gözlerimi açıyorum, "dayan kitap ile dayan iş ile" diyor. "Tırnak ile diş ile" ... Karşımda Vefa Serdar, gülümsüyor. Gözlerimi dünyaya ikinci kez açarken onun gülümseyen sevgi dolu gözlerini görüyor, şefkatli ve mücadelede çağırın sesini duyuyorum. "Umut ile sevda ile düş ile" diyor...

Ve şimdi, bugün Vefa Serdar, entübyasyon yapılmış halde yaşama tutunmaya çalışıyor. Direniyor Vefa Serdar, hep yaptığı ve yapacağı gibi, hayat mücadelesini bir kez de yoğun bakım ünitesinde sürdürüyor... Dayan Vefa, umut ile sevda ile düş ile... Seni bekliyor hayat, seni bekliyor Aysel ve biz seni bekliyoruz... "Dayan rüsva etme bizi" ...

Hacı Özkan

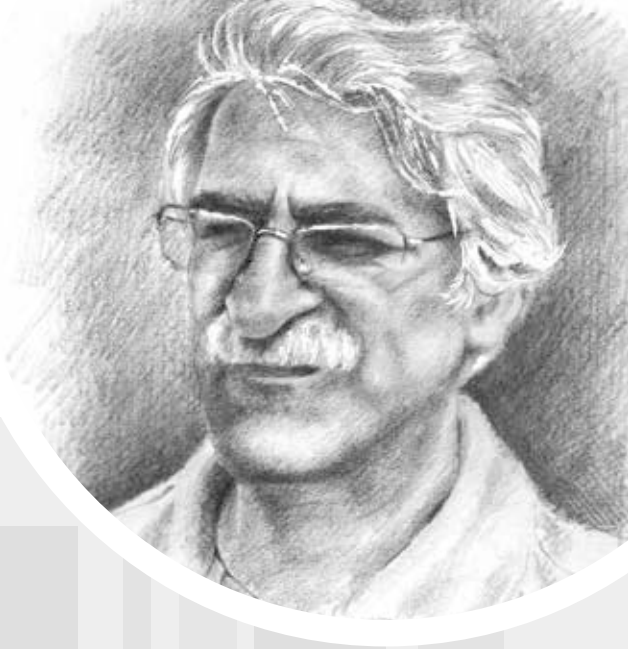
Bir seçim dönemi idi. İlçede seçim cafcacı vardı. Bu dönemde önceden cezaevlerinde bazı direnişlerde bulunmuş, devrimci tavır koymuş, bedeller ödemiş fakat sonradan “devrimci mücadeleyi bırakıp yüzümüzü halka dönmeliyiz” diyenler sendikal mücadeleyi de bölmüşlerdi. Devrimci mücadelenin yerine demokratik mücadeleyi koymuşlardı. Önce demokratik sonra devrimci mücadele verilmesi gerektiğini savunuyorlardı.

12 Eylül’den sonra kendilerini, ideolojilerini tasfiye ederek “yasal” mücadeleyi savunuyor, yasadışı olanın insanları fişlediğini, halka zarar verdiğini ileri sürüyorlardı. “Hani sokakta kim var, işçiler nerede gösterin” diyor, “geçmişteki devrimci eylemlerin dönemi kapandı” diye bize sürekli itiraz ediyorlardı. Birçok anlayış burjuvaziyi seçimlerle yeneceğini iddia ediyordu.

İşte bu dönemde Vefa yoldaş ilçemize geldi. O zamana kadar kendisini tanımıyordum. Vefa yoldaş, “sistem partilerinin karşısında burjuva politikalara karşı bağımsız işçi sınıfı politikalarının, devrimci mücadelenin başarılı olduğunu ve devam edilmesi gerektiğini” anlatıyordu. Seçimlerle sistemi değiştirebileceklerini savunanlarla tartışıyordu Vefa yoldaş. “Burjuva partilerin yanında yer almayın, devrimci politikalara sırtınızı dönmeyin, bu oportünistliktir. Reformizm, bataklıkla kututmak yerine bataklıkla dalıp kaybolmak demektir. Burjuvaziyle uzlaşmaktır.” diyordu. Sonra benimle konuştu. “Burjuvazi bu kadar ahmak mı? ‘Ben yönetemiyorum, eşit koşullarda yarışalım sen kazanırsan söz yetki karar senindir, her şeyi devredebeyim, sen yönet ben bırakıp gideyim’ der mi? Kapitalizm insanları sömürerek çarklarını döndürür, varlığını sürdürür. Bunun için de küçük burjuvalara ihtiyaç duyar. Yönetemiyorum, sen al yönet demez. Devrimci işçi partisi öncülüğünde kitleler burjuvaziyi alaşağı etmezse mücadele başarıya ulaşamaz. Karşılarında devletin tüm olanaklarını arkasına almış, katliamlar yapmaktan çekinmeyen sermaye olduğunun farkında değiller.”

Ben ilkökul mezunu bir işçiyim. Hamalım. Bu sözler benim dünyamı aydınlattı. Daha sonra Vefa yoldaşı dergide, gazetede gördüm ama bir daha yüz yüze görüşemedik. Onun sözlerinin arkasından gittim, hep okudum. Yolumu, yoldaşlarımı bulmamı sağlayan Vefa yoldaşa ve diğer bütün yoldaşlarıma minnettarım.

Tokat’tan Rıza Tural

Ağabeydi, dosttu, yoldaştı...

Saçları notaları ağırlayan ‘porte’ misali, şiir gibiydi... Aklanmış her bir saç teli dünyanın en barışçıl melodisini haykırır gibi düşerdi yüzüne...

Vefa Serdar hayatı boyunca kendini devrimci mücadeleye adanmış, 19 Aralık ‘Hayata Dönüş’ operasyonunda bir kolunu kaybetmiş, ölüm oruçlarında, meydanlarda bıkmadan usanmadan içerde, dışarda işçi sınıfının yanında yer almış onurlu bir kavga insanıydı.

2004’de Taksim’de yapılan bir eylemde polis saldırısında ciğerlerinden aldığı darbe ile akciğer zarı yırtılmış ve bu durum bugün ölümüne sebep olmuş olan koronavirüse karşı ciğerlerini savunmasız hale getirmiştir.

Ben yukarıda verdiğim bilgiler gibi, haber sunar gibi cümlelerle konuşamam, yazamam. Böyle anlatamam seni...

Ben bunları zaten biliyorum. Bilinsin, duyulsun diye yazıyorum tüm bunları... Daha güzel bir dünya için kimlerin, nasıl ağır bedeller ödediği ve buna rağmen yılmadan, usanmadan binbir umutla mücadeleye nasıl devam ettiği... Bilinsin...

Koca bir tarihtin adefa... Ve senden öğrenecek çok şey vardı daha.

Kitap düştü, kapandı bir pencere...

En güzel hatıralarımda, hayatımda tanıdığım en onurlu insanlardan biri olarak kalacaksın.

Işığın sönmessin canım yoldaş...

Tuçe

Vefalı Vefa Yoldaşım

Vefalı Vefa yoldaşım, 2021 yılı Ocak ayının son haftası, soğuk bir pazar gecesi seni ölümsüzlüğe uğurladık. Sibel'in de dediği gibi "bırak dünyanın yükünü yaşayan yoldaşlarına" sen de. Canım yoldaşım, omuzlarındaki ağır yükü analarına, yoldaşlarına bıraktın.

Senin yokluğun hepimizi ateş olup yaksa da seni unutmuyacağız. Kalbimizde yaşayacaksın. Kendimi tutamadım sözcükler boğazıma düğümlendi. Bu satırı ağlamaktan yazamıyorum. Hapishanedeki yoldaşların soracaklar seni bana. Nasıl anlatacağım onlara sensiz kaldıklarını. Sakine yoldaşın yalnız kaldı, yoldaşların öksüz kaldılar.

Tekirdağ'ın yolları yalnız yürünmez. O yollarda hep yanımdaydın. Kantine varınca, anam aç kalmasın, diye masaya çayları, çorbaları kim getirecek. Yoldaşlarım diye canını veriyordun, onları kime emanet ettin?

Görüntülü konuşuyorduk; "Sana bir şey olmasın yoldaşım sensiz olmaz" demiştim.

Canım yoldaşım, pazar gecesi ölümsüzleşti. Dördüncü gün Zuhal arayacak, soracak... Ne diyeceğim? Nasıl diyeceğim? Çok düşündük... Sonunda "Biz söyleyelim, başka yerden duyarsalar perişan olurlar. Sen anlat olup biteni." dedim Şenol'a... Saat geldi. Zuhal aradı, Sesi kötüydü, her zamanki Zuhal değildi, titriyordu sesi yavrumun.

"Nen var, hasta mısın?" dedim.

"Duyduk anne..." dedi.

Şenol'a verdim "dayınla konuş" dedim.

"Biz duyduk, nasıl oldu?" dedi.

Anlattık durumu, hastalığın seyrini ve canımızı, yoldaşlarının ona yaraşır biçimde nasıl sonsuzluğa uğurladığını. Tekirdağ 2 No'lu F'ye haber gittiğini, 1 No'lunun duymamış olabileceğini konuştuk.

Hepimiz ağlıyorduk; telefonun bir ucunda Zuhal, diğer ucunda biz. Ağlıyorduk... Sen, Vefa yoldaş, ne iyi bir insandın. Sevgi, saygı doluydun. Hiçbir görevinden geri durmaz, ön saflarda yürürdün.

Canım yoldaşım, ruhun şad olsun!

Sakine Sürücü

Vefa Olmak

Deniz Fırtınası'nı estirenlerden olmak; ölümün kol gezdiği, en zorlu mücadelenin sürdüğü, işkencelerin, gözaltında kayıpların günlük yaşamın parçası haline geldiği 1990'lı yıllarda devrimci kavga'nın içinde bütün yiğitliği ve cüretiyle tereddütsüz yürümektir.

Devrimci kavga'nın ateş çemberinde sürekli sınanmış, çelikleşmiş bir komünist olmaktır. Ağır işkenceli sorgulardan başı dik çıkmaktır. 1996 Ölüm Orucunu zafere taşıyan en öndeki savaşçılardan olmaktır. 19 Aralık zindan savaşlarında 3 gün süren Çanakkale cephesinde kurşunlara siper olmaktır. F Tipi zindanlardan en zorlu günlerde dimdik durarak çıkmaktır. Yıkılmadan, eğilmeden devrimci iradenin sembollerinden olmaktır.

Zindan sonrası mücadeleye zindan birikimleriyle devam etmektir. Tekrar zindana atıldığında, yılmadan dışarı çıkıp daha kararlı devam etmesini bilmektir.

30 yılı aşan mücadele yaşantısıyla bir devrimci, bir komünist olarak çelikleşmek, bilgeleşmek, bir komünist önder olmaktır.

Özü, sözü bir olmak, güçlü bir karaktere sahip olmaktır.

Devrim için yürüyüşümüzde, devrimin ateşle sınıandığı zamanlarda, devrim ateşinin alevleri arasında çelikleşmiş bir komünist olarak daima bize güç verecek, bizimle olacak, yol gösterecek.

İzmir Zindanlarından Yoldaşların

Tertemiz Bir Su

Sen tertemiz bir su gibi yaşadın. Yatağın çetinse, zorluysa, deli bir çağlayana dönüşebilen, çatlamış toprağa geldiğinde usul usul çatlaklardan süzülüp hayat veren berrak bir su. Kolektif bilincine hayran olduğum, kişisel hiçbir çıkar gütmeyen, çağın çok ötesinde bir devrimcisin sen.

Sen en çok yoldaşların için kaygı duyardın. Buna pek çok tanık oldum. En çok yoldaşların için gururlandın. Ben de seninle gurur duyuyorum sevgili Vefa. Yıllar önce bir eylemde akciğerin sönmüştü, endişelenmiştik. Bugün bu hastalığa yenik düşmen en çok vücudunun aldığı pek çok hasardan kaynaklanıyor. Seni pek çok insana, romanı yazılsa iyi bir roman kahramanı olabilecek birisi diye anlatırdım. Kim bilir belki romanın da yazılır bir gün.

Seninle pek çok şey yaşadık iyisiyle kötüsüyle. Birlikte çok hüznüldük, çok güldük, ağız dolusu, çok kırıldık bazen, çok yürüdük yanyana. Sen devrime adanmış bir yaşamdın. Seni Gazi'nin kondularında, bir çocuk gülüşünde, kır çiçeklerinde sevgi ve saygı ile hatırlayacağım.

Gülnaz Yıldız

Öksüz Kalmış Çocuklarınız

Dostumun tarif ettiği gibi, öksüz kalmış bir çocuk gibiyiz...

Türkiye devrimci hareketi içinde parmakla gösterilecek kadrolardan biriydi. O bizim abimiz, öğretmenimiz, annemiz, babamızdı, zorda kaldığımda aklıma getirdiğim simgeleşmiş bir insandı...

Vefa Serdar, Türkiye işçi sınıfı için hayatını kavgaya adanmış, bu uğurda 19 Aralık zindan katliamında bir kolu kaybetmiş, arkadaşlarının gözleri önünde öldürülmesine tanıklık etmiş, yıllarca cezaevinde kalmış, dışarda olduğu dönemlerde ise meydanları ve eylem alanlarını bir gün olsun bile terk etmemiş bir kavga adamıydı.

ODTÜ işletme öğrencisiydi, para içinde yüzeceği bir kariyeri olabilirdi, o yaşamını hiç tanımadığı çocukların gülüşüne adadı.

Ölüm orucundaki tutsaklar için katıldığı bir eylem sonrası, polislerin tekmeleriyle ciğerinin zarı yırtılan, bu hasarı ile covid sürecinde virüse yakalanan Vefa Serdar, virüs ile olan mücadelesini kaybetti.

Ardında ise benim gibi onunla zamanı, kavgayı, kuru simitleri, dostluğu ve yoldaşlığı paylaşmış yüzlerce insan, binlerce ders niteliğinde anı bıraktı...

İçinde olduğum sıkışıklığı anlatmam güç.

Toplumsal gerçeklik temalı romanlardaki ikonik karakterlere nasıl bakarız? Ya romantik buluruz onları ya da çok idealize edilmiş deriz, yazar tarafından.

Vefa, yaşamının tüm dönemeçleriyle algılarımızı yıkacak türden bir insandı. Toplumun, özel mülk kültürünün tortularını üzerinde taşıyan insanın reddiyesi idi.

O romanlarda gördüğümüz ve "hadi be oradan" diyeceğimiz karakterlerin yazarları, Vefa Serdar gibi şahsiyetlerle hemhal oldukları için bunları yazabildi.

Ve ben bu yaşamın sadece bir kısmına tanıklık etmiş halimle diyebilirim ki, Vefa Serdar insanlık tarihinin tekerleğini iyiye doğru döndürmekte gerçek bir karakterdi, tanınması gereken bir kişilikti. Romanlardaki o 'yeni insanın' cisimleşmiş hali, gerçek hali o idi.

Ferhat Bayat

Ne desem, ne yazsam
eksik kalacak... Oysa biz
yüz yüze konuşsak nasıl güzel
olurdu Vefa... İnsana dair, hayata
dair, kavgaya dair konuşsak; bazen
gülesek, bazen kavga etsek nasıl güzel
olurdu... Ah Vefa, insan Vefa, dost Vefa,
şair Vefa, Aysel'imın eşi, sevgilisi, bizim de
kıymetlimiz... Gidişin çok erkendi,
çooook... Yaşamayı en çok hak edenler
böyle erken gitmemeliler...
Ölüm adın kalles olsun...

Şule Aslan

Adana'da Gezi
sürecinde tanıdığım,
sonrasında Yoğurtçu
Parkında, İstanbul'da denk
geldiğim Vefa Serdar'ı
kaybetmişiz. Üzgünüm...

İnanç Su

Kim Söyleyebilir Öldüğünü

Günlerdir ellerimiz yüreklerimizde senden gelecek umutlu
bir haberi beklerken, bilemezdik soğuk ve zalim ölümün senin
kapını çaldığını...

Nasıl da inanç ve umut doluyduk, senin yollarını bek-
lerken. Başka türlü mümkün değildi, bilmiyorduk, senden
gördüğümüz buydu. Kaç kere meydan okumuştun ölüme ve
nasıl da hepsinden zaferle çıkagelmistin. Seni tanıyan herkesin
"o tanıdığım en dirayetli, en güçlü, en savaşçı insan. "Neler atlattı,
bunu da atlatacak" demesi tesadüf olmasa gerek. Tam olarak da
bu inanç ve sözlerdi senin bütün içtenliğiyle gözlerine yansı-
mış zafer edası ile karşımıza çıkacağına umudunu taşıma-
mıza neden...

Evet, sen ne çok mücadele ettin, ne kavgalara girdin
gözün kapalı tüm cüretinle. Zaman zaman hasar almış
olsan da hiçbir şey eksilmedi cesaretinden ve inancından.
Sen bir kolunu kaybetmiş olsan da davan yolunda; yine de
düşmana haykırdın sana ait dizelerinle:

"Benden bir kolumu aldılar
Ama hesaplayamadılar
Bir KOMÜNİST için
Tek kollu kalmak
İki YÜREKLİ olmak demektir..."

Seni sana anlatmak istiyorum VEFA'lı insan,
Ey sen ölüme çok kez meydan okumuş,
koca yürekli adam,
Ey sen yüreği devrim ateşi ile yanan ve o
ateş ile çevreni ısıtıp, aydınlatan sarsılmaz irade,
Ey sen gülüşlerinde umutlu yarınlara
besleyen savaşçı.

Evet sana söylüyorum tüm bunları, kızmaya
bana, kızardın biliyorum. Ama öylesin benim ve daha
niceleri için. Her zaman yetersiz kaldı yaptıkların senin
için, her daim daha, daha fazlasını yapmak isterdin...

İnsan yürekli bir
Marksist ihtilalci göçtü bu
akşam... Önce insan olmak...
Bu saygıdeğer dostumda gördüm
bunu... Eşi benim 30 yıllık kardeşim-
arkadaşım; hapishaneden çıktığımda
bana iki yıl koltuk değneği olmuştu bu
saçma gezegende... Ve Vefa, onun yârî...
Vefa, yaa; emin misin gitmekte... Bilim ve
insan derinliği dolu dostum; gitme!!!...
Güle güle git kızıl sonsuzluğa... İnsan
yürekli canım dostum...

Polat Han

**Of ki of, lanet olsun
şu sisteme de yarattığı
hastalıklara da... Vefa'mızı
da almış corona... Zindanların,
faşizmin, zulmün eğdiremediği
baş... Güle güle siper yoldaşı...
Güle güle omuzdaş... Yıldızlar
yoldaşın olsun Vefa Serdar...**

Bayram İçlek

**"Dostların arasındayız
güneşin sofrasındayız"
şarkısını söylerdi, sesi
kulağımda, gülüşü gözümün
önünde. Çok güzel, değerli insandı.
Çok zamansız oldu. İnanmak güç.
Bir daha göremeyecek olmak acı
veriyor. Bu gidiş hiç yakışmamış.
Yoldaş kelimesi en çok ona
yakışıyordu. Her konuda
yoldaştı.**

Mehmet Şen

Zafere ulaşmadıkça, yapılan her şey yete-
rince yapılmamıştır senin için... Bilirdik...

Her ne kadar yaksa da yüreğimi, bütün
bunları ardından söylüyor olmak, yine de hay-
kırmak istiyorum; Seni Dünyaya...

Seni yazarken... Yine o güçlü sesinle,
davaya olan inancınla ve tüm yoldaşca
içtenliği ile söylediğin "Güneşi içenlerin
türküsü" var kulaklarımda.

Sana, sana ait "Umudun Türküsü"
şiiri ile veda etmek istiyorum. Şiir kitabın-
da "niye şiir?" diye sorulduğunda vermiş
olduğun cevap ve her zaman şiir okumayı
çok sevdiğin için başka türlü veda edemez-
dim sana VEFA'lı Savaşçı.

Niye şiir?

"Çünkü şiir yaşamın kendisidir;
aşkla, kavgayla, doğa ve insan sevgisiyle
yoğrulmuş yaşam da bir şiirdir."

Umudun türküsü

sabırlı çarkların arasından doğar

Umudun türküsü

nasırlı parmakların karasından doğar

Umudun türküsü

onurlu savaşçıların yarasından doğar

Umudun türküsü

tutarlı sanatçıların mirasından doğar

Umudun türküsü

kararlı insanların davasından doğar

Umudun türküsü

duyarlı insanların davasından doğar

Umudun türküsü

duyarlı canların sevdasından doğar

Umudun türküsü

kızıl fularlı militanların kavgasından doğar

Umudun türküsü

umutsuzlukları artan milyonların ayaklanmasından doğar...

**Güzel yürekli Dostum Vefa;
ölümsüzler kervanına katılman erken
oldu... Üç, dört yıl aynı hapishanede
birlikte kalmıştık. Güzel, onurlu, dürüst, dik
duruşun; mütevazı, ortak paylaşım, komünal
yaşamın güzel yönün; gerçekten de siper
yoldaşlığın ustasıydın ki erken gidişin üzdü
bizi... Seni saygıyla anıyor, selamlıyor, bütün
yoldaşlarının ve ailenin acısını paylaşıyorum.
Başınız sağ olsun dostlar...**

Şahan Gül

**Denizlerin mezarı
başında herkese
sesleniyordun o gür ve
tok sesinle, her şey bittikten
sonra sana bu fotoğrafı hediye
etmiştim. Çok sevinmiştin. Şimdi
sen de mi Denizleştin!?
Vefa Serdar, güle güle!**

Ali Gümüşlü

**Kısa bir
yolculuk
içerisinde
tanışmanın mutluluğu-
gururu-anısı ve
kavgası kaldı Vefa
Yoldaş'tan...**

FETA

Sinem

**Ey Vefa yoldaş,
senin o komünist, kararlı
sınıf mücadeleden bıraktığın
yerden devam edecek, ediyor.
Sen her zaman o yiğit önderliğini
yapacak ve "illa devrim, illa
sosyalizm" şiarını haykıracaksın!
Sen görevini yaptın ama hedefine
varamadan aramızdan
erken ayrıldın... Rahat yat,
mücadelen devam edecek.**

Sefer Sankurt

Tattağın O Eli Hiç Bırakmamak

**Vefa Serdar;
mücadele yaşamıyla devrimci komünist,
bir öncü militan... Tanıdım onu, birlikte
Mardin ovasından Tur Abidin'e (Ömerli,
Midyat, İdil) uzanan inanç merkezli
toprakları kat ederken... Hedeflenen
direnışin odağında olan Cizre'ye
ulaşabilmekti. Sevgi yayan gülümseyişıyle,
samimiyet sergileyen yüzüyle her daim
yüreğimde yer edecektir. Saygıyla...**

Salih Tekin

**Devrimci ruhuyla,
komünist iradesiyle hayran
kaldığım bir avuç insandan biriydin,
sürekli aklımdaydın. Leninistlerin en
militanı, yaşamın her alanında etkin;
aktif olma çabasıyla yaşama sevincini
çok genç yaşlarımızda senden örnek
olarak şekillendirmiştik.
Derinden sarsıldım... Ölüm sana
yakışmadı Vefa Serdar...**

Gökhan Güven

O sıralar on yaşındaydım. Ablamın elini tutmuş Antep'te çarşıda yürüyorduk. Balıklı'da olan Ayışığı Sanat Merkezi'nin önündeydik. Ablam bir an durdu ve bir abiye selam verdi. Birbirlerine yoldaş diyorlardı...

Yoldaş kelimesini ilk kez duymuştum. Ama iyi ki son duyuşum değildi. Sonra abi bana dönüp adımı sordu ve cevabını alınca elini uzattı. Ben de "memnun oldum Vefa abi" deyip sağ elimi uzattım. Ama abinin sağ eli yoktu. Durumu fark edince utanıp sol elimi uzattım ve Vefa bana o güzel yüzüyle gülümseyip elimi sıktı. Sonra başka bir sokağa girip gözden kayboldu...

O abiyle yollarımız sekiz sene sonra yine kesişecek. Ablama dönüp, "abla abinin neden kolu kesik" dedim, "faşizm aldı" dedi. Faşizm, yoldaş, bunlar ilk defa karşılaştığım kelimelerdi. Nasıl ki yoldaşı hep duymak istiyorsam, faşizmi de öğrenince bir daha duymamak için tarihin derinliklerine gömmek istedim.

Lise zamanlarındaydım. Sınıfta birkaç kişi faşizm diye bir konuyu konuşuyorlar. Aklıma hemen Vefa abi geldi. Sonra Vefa abiyi aramaya başladım. Lisede komünist bir hocam vardı. Ama onu tanı mıyordum. Çocukken karşılaştığım sokağa baktım. Ama ne dernek yerindeydi ne de Vefa abi. Ama Vefa abinin arkadaşlarını tanıyordum. 1 Mayıs günüydü. Belki onları görürüm diye alana gittim. Vefa abinin arkadaşlarının elinde üzerinde Deniz Gezmiş silueti olan kıvıl bir bayrak vardı. Gittim yanlarına kendimi tanıttım. "Küçük yolda-

şımız gelmiş" dediler. Ablam beni Ayıışığı'na götürdüğünde bana bu ismi vermişlerdi. Sonra okumalar, pratikler yaptım ve zamanla küçük yoldaşları olmaktan çıkıp yoldaşları oldum.

Üniversiteye gittiğimde gazete bürosuna yolum düştü. Büroya uğrayacakken, yoldaşlarım Vefa'nın da orada olacağını söylediler. Çok sevinmiştim. Kapıyı çaldım, Vefa açtı. Hiçbir şey demeden yoldaşıma sıkı sıkı sarıldım. Sonra da "merhaba yoldaş" deyip içeri geçtim. Birazdan geri geldiğinde, "sen şu şu değil misin" deyip bana sarıldı ve o güzel yüzüyle yine gülümsedi. Sohbet ettikten sonra önümüzde yeni konular vardı. Ben merak ettiklerimi soruyordum. O da bana hiç sıkılmadan cevap veriyordu.

Bana bir anısını anlattı. Bir gence bir şeyler anlatırken, gencin masanın altından telefonla mesajlaştığını görmüş ve o gence ona az önce neler anlattığını ve onun neler anladığını sormuş. Genç de her şeyi doğruca anlatmış. İnsanların değiştiğini, aslında her şeyin değiştiğini bizim de "yeni insan" olmamız gerektiğini söyledi. Vefa bir "yeni insan" dı.

Sonra tekrar onu görme şansım oldu. Yine oturduk. Bana yine o güzel bilgilerini verdi. Birlikte çok güzel zaman geçirdik. Son buluşmamızda bir mendil satıcısından mendil aldı ve mendil satıcısı ona kolunun nasıl olduğunu ve tedavisinin olup olmadığını sordu. Vefa, işçi abiyle konuştuktan sonra yoldaşa döndüm ve "kolunun tedavisinin devrim olacağını" söyledim. Gülümsedi, "Yoldaş" dedi "bunu senin için demiyorum yanlış anlama, ama büyük sözler söylememeliyiz. Büyük işler yapmalıyız. Bunca sene ne insanlarla karşılaştım. Büyük sözler söyleyen ama hiçbir iş yapmayan... O yüzden bir şey yapmak istiyorsan yap yoldaş. Yapacağım deme." "Haklısın yoldaş, anladım" dedim. Sonra onu metroya bıraktım ve yoldaşı son görüşüm o oldu. Ama ben onu ne zaman görmek istesem bir işçide, bir kadında, bir Kürtte görüyorum.

Onun sözlerini o ölümsüzleştikten sonra daha iyi düşündüm. Daha iyi anladım. Yeni insan olmak için, on yaşında tuttuğun eli bir daha bırakmamak üzere mücadelede yaşatacağım yoldaş. O büyük günü senin gibi kafasıyla, kitapların arasından geldiği kavgaya sadık kalmış namuslu bir ameleye armağan edeceğiz.

Seni seviyoruz yoldaş. Daima...

**Canımın içi abim, dayım, yoldaşımı
canımın yarısını sonsuzluğa uğurladık...
Devrimi göremedi ama devrim yapacak yüzler,
binler yetiştirdi. Rahat uyu dayı. Güzel dayım.**

**Ölüm nedir ki senin için ölüm
Ölüm dediğin anlık bir zulüm
Artık yıldızlardan izleyeceksin
Halkın selinden
Emeğin elinden gelen devrimi
Ve güleceksin beyaz bıyıklarının altından
Ufak bir çocuğun pervasızca gülüşünden farksız
Ben demiştim diyeceksin
Akan sellerin önünde
Dağ olsa duramaz...**

Ozan Özçelik

**Mücadele Birliğı ve
bütün devrimcilerin başı
sağ olsun. Vefa yoldaş
hepimizin yoldaşydı.**

Veli Saçılık

Küçük Yoldaşım

Elin Bizde

Şiirler öksüz kaldı, bu gece. Güle güle güzel insan. Yıldızlar yoldaşın olsun.

Emrah Ceyran

Sevgili dostlar! Vefa'nın ardından "baş sağlığı ve sabır" dilemeyin. Onun yaşam öyküsünü okuyun. Vefa gibi yaşamak, "Eşit ve özgür bir dünya" yaratmak için neler yapabiliriz diye düşünün. Vefa güzel bir insan modelidir. Sözünü söylemiş, şiirini yazmış, kavgasını sonuna dek vermiş bir örnek insandır. Anısı ve mücadelesi bize yol gösteriyor!

Mehmet Esatoğlu

Hayatını halkların özgürlüğüne adayın Vefa Serdar şahsında tüm direnenlere bin selam. Mücadele eden tüm yoldaşlarının, ailesinin ve sevenlerinin başı sağ olsun.

Remziye Tosun

Onu ilk kez Adana'nın o kavurucu sıcaklığında, Sanat Merkezi'nin kütüphanesinde etrafına aldığı gençlere Bileşik Devrimi anlatırken tanıdım. Gezi günleriydi, herkesin her şeyi söylediği, ama uygulamada geride kaldığı, ancak halkın bütün ideolojileri geride bıraktığı zamanlarda, o büyük bir özgüvenle Ocak ayında dergide çıkan yazıyı anlatıyordu gençlere... Dergi önünde duruyordu, yazıyı açmış "ama Leninistler söylediğini yapar" diyor, gençler de pürdikkat onu dinliyordu. Sonra sözünü bitirince dönüverdi tanışmak için.

İlk gün sohbetinde bana Kürtçe bilmediğim için kızdığını anımsıyorum. Anadilin önemini nasıl bilmediğimi, bunun bilinçli bir politika olduğunu anlattı uzun uzun. O gün sonunda kendimi sorgulamış, kızmış, hatta öfkelenmiştim. Kendimi bulma serüvenimde en çok emeği olan isimlerden biriydi o.

Asla onun yanında sıkılmamıza, gerilmemize, kasılmamıza izin vermez, "ben sizin yoldaşınızım, en çok benim yanımda rahat ol, olmalısınız" derdi. İnançlıydı, boş tek bir anı yoktu. En küçük boşluğa bir konu sıkıştırır, o konuda aydınlatır, fikir verir ve yol gösterirdi. Aynı soruyu tekrar sormanızın hiçbir önemi yoktu, hiç sorulmamış gibi en baştan anlatır, hiç sıkılmazdı bu işten.

Yolumuz yeniden kesiştiğinde farklı bir şehirdeydik artık. Aradan uzun zamanlar geçmişti. "İlk tanıdığım sen ile şimdiki sen arasında dağlar kadar fark var yoldaş" deyişi hala kulaklarımda...

"O mükemmel biriydi" demek istemiyorum, bu sözü hiç sevmezdi. Eminim o, olması gerektiği gibi yaşayan bir devrimciydi. İdeolojisine, yoldaşlarına, sevdiklerine yürekten bağlıydı. Kendimden vazgeçtiğim, inanmadığım zamanlarda bile o benden hiç vazgeçmedi, inancını tüketmedi bana dair. Tıpkı bütün yoldaşlarına olduğu gibi...

Şimdi ne mutlu bizlere ki, O'na "yoldaşım" diyebiliyor, aynı bayrağı taşıyoruz. Onun her anını tereddütsüz adadığı bu kavga, artık omuzlarımızda.

Uzun uzun yazmak istiyorum ona dair. Yani uzun bir yürüyüşe dair... Ama söyleyecek tek bir söz kalıyor bize:

"Canım yoldaşım, elin bizde."

Dicle

Fidel'in ve Che'nin Yoldaşı

"Söylemenin en iyi yolu yapmaktır!"

Bu bilindik söz, Küba'nın ulusal kahramanlarından Jose Martí'ye aittir. Vurucu bir sözdür. Vefa yoldaş, "Yeni İnsan" broşürü üzerine çalışırken bu sözü en başa epigrafi olarak koydu. İnancı oydu ki, "yeni insan"ın temel özelliklerinden biriydi bu ilke. Kendi yaşamının her alanında temel aldığı ilkelerden de biri aynı zamanda. Ve onun bu değerli yönü, onu yeni tanıyanlar tarafından bile derhal fark ediliyordu. Öne atılmak, savunduğun idealleri sadece sözle değil, pratik olarak ortaya koyabilmek... Onun pek çok alanda yaptığı şey, buydu.

Aradan yıllar geçip "yeni insan" üzerine çalışırken kendisine esin kaynağı olan, hep görmeyi istediği "Che'nin, Fidel'in Kübası"na yolu düştüğünde, pek çok alanda kendini yetiştirmiş, "söylemenin en iyi yolu yapmaktır"ı artık bir kişilik özelliği haline getirmişti. 20 günlük kısacık zaman diliminde, çevresindekiler onun "farklı kumaştan" olduğunu hemen anladılar. Ondaki "yeni insanı", Che'nin, Fidel'in yoldaşını ayırt ettiler.

Yoldaşın ölüm haberi Küba'daki dostlara, yoldaşlara ulaştığında, konuğu olduğu Küba Komünist Partisi üyesi yoldaş Lazara, "Onu daima Fidel'in ve Che'nin yoldaşı olarak bileceğiz!" sözleriyle özetleyecekti bu gerçeği. İşte Kübalı komünist yoldaşın kısa mektubu:

"Sevgili yoldaşlar, bu acı haber için çok üzgünüm, üzgünüz. Vefa tıpkı adaşı Fidelimiz gibi tüm insanlığı düşünerek yaşadı ve mücadele etti.

Küba'da kaldığı 20 günde çocuktan yaşlısına herkesi kendine hayran bıraktı. Tek eliyle bulaşıkları yıkaması, boya getirip 50 yıldır boyanmayan kapıyı yine tek eliyle zımparalaması ve boyaması, onun nasıl bir savaşçı olduğunun en iyi kanıtı. Che'nin 'yeni insan' kavramının Vefa'da vücut bulduğuna hepimiz tanık olduk.

Vefa ölmedi, ölmeyecek!

O, daima, acı çeken korunmasız çocukların umudunda yaşayacak.

O, daha iyi bir dünyanın mümkün olduğunu bilen ve bunun için savaşan gençlerin iyimserliğinde yaşayacak.

O, tek isteği çocuklarına özgür dünyayı bırakmak olan annelerin kalbinde yaşayacak.

O, dünyanın herhangi bir köşesinde, hayat kurtarmak için elini uzatan beyaz önlüklü savaşçıların varlığında yaşayacak.

O, ülkesinde ve dünyada daha iyi bir yaşamı inşa etmek için mücadele eden devrimcilerin baş eğmeyen sınırsız güçlerinde yaşayacak.

Onu daima Fidel'in ve Che'nin yoldaşı olarak bileceğiz. Bizi bu yürüyüşte onun ve sizlerin yolunuza çıkardığı için hayata müteşekkirimiz.

¡Hasta la victoria siempre!"

Lázara Borrayo Tolón / Küba Parlamentosu Eski Üyesi

"Fidel, Vefa demek, biz onunla(Fidel Castro) adaşız biliyor musun..."

Onda her şey, bütün yollar, devrime çıkar. Umuda ve kavgaya inancı sonsuz bir enerji, öyle ki ölüm anlamsızlığa düşer. Hele ki böylesi bir süreçte, yokluğun bize ve devrime ne büyük bir kayıp!

Roni Serhat

**Sevgili Vefa'ya;
Kelimelerin kifayetsiz kalması
demek ki böyle bir şeymiş... Senin için ne
yazsam, ne anlatsam yetmez ki Vefa!...**

Yüreğimizi yakıp giden dost Vefa...

Koca yürekli, kardeş bakışlı Vefa...

Çocuk gülüşlü, insan mı insan Vefa...

İnce yürekli, yıldız saçlı, şair Vefa...

Alçak gönüllü, devrim neferi Vefa...

Yüreğini her daim sevgiyle dolduran

**Sevgili Vefa... Yaşamı her daim cesurca göğüsleyen
Onurlu Vefa... Ölümsüzler ve unutulmazlar kervanına
sen de katıldın artık...**

**Güle güle git dostum. Güle güle... Uğurlar olsun
sana. Ruhun şad, toprağın bol olsun...**

Esin Boyraz Polat

**Tanımaktan onur, gurur
duyduğum yoldaşım, iyi ki bu
ömürde yolum senin yolundan
geçti, iyi ki yol arkadaşın oldum, iyi ki
tanıdım... Acımız tarifsiz, ışıklar içinde
uyu. Can Aysel'im, güzel yoldaşım
Vefa'mızın yerini dolduramamak da
yalnız değildir, acın acımızdır...**

Aysel Dağdeviren

**"Bugün
efkârlıyım
açmanın güller
Yiğidimden kara
haber verdiler"**

Deniz Karadeniz

İnsanlık İçin Çok Büyük Bir Kayıp

Heval Vefa ile 2004-2005 tarihlerinde Mücadele Birliği dergi bürosunda tanışmıştım. Ben Sultanahmet'te müşterisi tamamen yabancı turistlerden oluşan iyi bir restoranda çalışıyordum ve çalıştığım yer büroya yakındı. Dolayısıyla fırsat buldukça dergiye giderdim ve birkaç defa onunla sohbet etme fırsatım oldu.

Turizm sektörünün işleyiş biçimi, müşteri tipi ve uyrukları üzerine sohbet arasında mutfağımızı ve servis ettiğimiz yemekleri sormuştu. Hiç unutmam, "kalamar var mı menünüzde" diye sormuştu bana. Ben de "var" deyip "neden" diye sormuştum. "Çok everim" demişti, ben de "gel misafirim ol ikram ederim" demiştim. Ama fırsat bulup gelemeyeceğini biliyordum, o yüzden bir iki gün sonra ona kalamar paket yapıp dergiye götürmüştüm, çok sevinmişti...

Sonra aradan yıllar geçti. 2019 Aralık ayında Küba'ya gittim. Havana'da bana eşlik eden, rehberlik eden arkadaş, Vefa'dan bahsetti. Meğer Vefa ve eşine de rehberlik yapmış, öve öve bitiremiyordu Vefa'yı. "Harika bir dost" diyordu.

Sonra öğrendim ki Vefa ve eşi, bizlere rehberlik eden o arkadaşın bahçesine iki ağaç dikmişler. Biri avokado ağacı, diğeri ise mamey denilen tropik bir meyve ağacı. Vefa'yı tanıyan İstanbul'dan ortak bir arkadaş fotoğraf çekip yollamamı istedi. Vefa ve eşi ağaçları görünce sevinir diye gittim, o iki ağacı suladım, fotoğraflarını çektim ve yolladım.

İki üç gün önce, Küba'daki o dostu arayıp, ağaçların son halini çekip yollamasını istedim.

Sağ olsun çekip gönderdi.

Heval Vefa ile politik bir bağım yoktu. Buna rağmen devrimci duruşundan ödün vermeden benimle empati kurup, çok rahat iletişim kurabilen, yüreği güzel bir insandı. Enternasyonal dayanışma ruhu oldukça gelişkin örnek bir komünistti bana göre. İçinde bulunduğu politik hareket ve kolektif kendisine çok şey katmıştır elbet. Ama emin olduğum bir şey var. Heval Vefa hem kolektif, hem de insanlık için çok büyük bir kayıp. Çünkü onun gibi donanımlı bir insanın yetişmesi onlarca yıla mal oluyor. Bir birey olarak onun ölüm(süzlüğü)üne çok ama çok üzgünüm...

Bir Dostun

Getirdiğim Bayrağı Bırakmam

Bugünler yine hareketli... Boğaziçi Üniversitesi öğrencilerinin kayyum rektör eylemleri... Birleşik Mücadele Güçleri'nin Kadıköy eylemi, şiddetli polis saldırıları, gözaltılar...

Bu eylemlerde gözümde canlanan anılardan biri de Vefa yoldaşın başına kırık şişe isabet ettiği eylem oldu...

Senesinden emin değilim... HDP tarafından Şişli Camii önüne çağrı yapılmıştı. Sanırım belediyelere ard arda kayyum atanmasını protesto etmek üzere yapılan bir çağrıydı. Kitlesele eylemler yapılıyordu. Ve çağrı üzerine binlerce kişi Şişli'de toplanmıştı. Şişli Cami çevresi tamamen dolmuştu. Bir miting yeri gibi olmuştu. Cami yanındaki alanda hareket etmek oldukça zordu. Ve tabii polis saldırısı oldu. Polisin saldırısına kitle de sessiz kalmadı, çatışmaya dönüştü. Gaz bombaları, plastik mermilere karşılık bayrak sopaları, plastik su şişeleri, taşlar, soda şişeleri havada uçuşmaya başlamıştı.

Çatışma sırasında kitle sık sık toplanabildiği yerden polise karşılık veriyordu. Basın olarak gaz bulutları arasında gözaltına alınmadan ve polisin attığı plastik mermiler ve gaz fişeklerinden korunmaya çalışarak görüntü alma çabasıındaydık. Tabii polise karşılık veren kitlenin attığı taşlar, cam şişeler de -her ne kadar basın emekçilerine gelmemesine dikkat etseler de- sağımızdan solumuzdan geçiyordu.

Mitingde Vefa'yı görmüştüm. Bir ara kitle dağılırken de elinde Deniz resimli bayrakla gözüme ilişmişti. Sakince sağa doğru yürüyordu.

Aradan ne kadar zaman geçti bilmiyorum. Ben yine caminin yanındaki alana geldim ve Abide-i Hürriyet Caddesi tarafına polis gaz bombası atınca yine taşlar, cam şişeler uçuşmaya başladı. Binaların girişinde bir kör nokta bulmaya çalışıyordum. O tarafa geçerken bir anda Vefa'yı gördüm. Elinde bayrakla sanırım o da gruplardan kopmuş olanlarla bir araya gelmeye çalışıyordu. Vefa'ya doğru gittim. Bir bina girişi kör noktaydı. Onunla oraya ulaşırsak kendimizi koruyabilirdik. Ben görüntü alabilirdim, o da uygun bir anda diğer insanlarla bir araya gelebilirdi. Bir çöp konteynerinin yakınında elinde bayrakla duruyordu. Bir anda gaz bombaları atıldı. Ona karşılık önce plastik şişeler havada uçtu. Ayağımın yanından taşlar geçmeye başladı. Kitle yine hızlanmıştı. Bir cam şişe çöp konteyneri yanındaki direğe çarptı. Vefa'ya "Eğil yoldaş" diye bağırdım. Aynı anda gömleğine de yapışmışım ama geç kaldım.

Vefa;

Kararlı, (devrime) inançlı ve bir o kadar da inatçıydı. Tek kolla yaşamaya alıştı, sol elle yazmaya alıştı, tek elle üretmeye alıştı... Asla tek kolunu kaybetmiş olmanın arkasına sığınmadı. O kocaman yüreğiyle sevgi ve umut dağıtmaya devam etti... Hep yoksulun, çaresizin, ihtiyacı olanın yanında oldu. Çocuklara, doğaya ve hayvanlara karşı hep duyarlı ve sevecen davrandı...

Hiç korkmadan... Hiç yılmadan... İnsanlık düşmanı bu sömürü düzeninin hep karşısında oldu... Her eylemde, her mitingde, her anmada o gür sesiyle sistemi teşhir etti ve onu yıkmaya ant içti...

Denizlerin idam sehпасında sergiledikleri korkusuz dik duruşu aynı kararlılıkla ortaya koyarak, Denizlerin yoldaşı olma onurunu hak etti... Aynı zamanda, tüm dünya üzerinde kapitalizme ve emperyalizme karşı savaşımalarını sürdüren dünya komünistlerinin, Türkiye'deki nadide yoldaşlarından biri olduğunu kanıtladı...

Bayrağın yere düşmeyecek... O kocaman yüreğini ve yoldaşlığını anılarımda hep diri tutacağım yoldaşım... Sen rahat uyu...

M. Öktem

**"İyiye gidiyor"
derken, ne yazık ki
Vefa Serdar'ı kaybettüğümüz
haberi geldi... ODTÜ'de birlikte
mücadele ettiğimiz yılların en yiğit
devrimcilerinden biriydi. Zindanda
bir kolunu kaybetti ama onurunu
asla kaybetmedi. Hafızamızda o baş
eğmez duruşuyla yer alacak hep.
Can Vefa...**

Hakan Gülseven

**Seni devrimin "Vefa"sı ve
öncüsü olarak nesilden nesile
tanıtacağız. Mücadeleyi asla
bırakmamış, temiz kalmış çok
değerli bir büyüğümüzdü.
Tüm devrimcilere ışık olsun.
Çok ama çok üzgünüm...**

Meltem Servi

**Vefa abim, yıldızlar
yoldaşın olsun.
Gözün arkada kalmasın.
Sevdiğini hayatta
olduğumuz sürece hiç yalnız
bırakmayacağız. Dayanışmanın
gücünü ayakta kalmaya
devam edeceğiz, söz.**

Tuğba İyigün

Bir soda şişesi uçarak geldi. Vefa yoldaş eğilirken başına çarptı. "Uff" dedi sadece. Konteynerin arkasından biraz durup atışlar ara verince gözüme kestirdiğim noktaya geçtik. Burada biraz bekledik. Yoldaşın başı kanamaya başlamıştı. Çantamda kâğıt mendil ıslak mendil vardı. Kanı biraz temizleyip kâğıt mendili yaraya bastırıp kanamasını durdurmaya çalıştık. Çalıştık diyorum çünkü ben allak bullak oldum. Yanımdaki Vefa Yoldaş ve başından yaralı... Bu çatışmanın ortasından çıkıp en yakın hastaneye gitmek gerek mutlaka... En yakın yer Şişli Etfal... Çatışma yayılmış parça parça devam ediyor. "Muhabir arkadaş yaralandı" diye gitsek yoldaşın elinde bayrak var üstelik iki tane. Biri sopaya takılı. Diğerini yerde bulduk. Hayatta onları bırakmaz. Bırakacaksak da ya birine teslim etmek gerek ya da bir zula bulmak gerek. "Binaların kenarından yavaş yavaş hastaneye gidelim yoldaş" dedim. "Korkma, iyiyim şimdi kan durdu" dedi. "Olsun, biz gidelim, en azından pansuman yaparlar bari mikrop kapmasın." dedim. "Ben hangi noktadayız onu da tam bilmiyorum. Nerede bulacağız hastaneyi? Bi de tatil günü üstelik. Kurumlardan birine gidelim merak eder yoldaşlar. Hem bayraklar var onları kuruma ulaştırmak gerek. Ben iyiyim şimdi." dedi. "Kafayı kırdık ama olsun bayraklar sağlam. Onları teslim edelim" deyip güldüm.

Yoldaşa "Çatışma şu tarafta azaldı, Şişli Etfal yakın, yerini biliyorum gel gidelim" dedim.

Karşımdaki Vefa Serdar. Öyle ikna etmek de kolay değil. Ama böyle de beklenmez ki... Parçalanmış şişe çarptı. Kafasındaki yara ne durumda bilmiyoruz bile... Nasıl ikna ederim diye düşünmeye başlamıştım...

"Yoldaşlara haber ulaştırırım ben. Hastaneye gidiyoruz sonra kuruma geçeceğiz derim. O kısmı kolay" dedim.

"Karıştırma şimdi hastaneyi, merakta kalmayınlar" dedi... "Tamam yoldaş haber veririm ben birilerine.

Gidelim hastaneye..." dedim. Biraz itiraz etti, biraz düşündü... Başındaki yarayı bırakıp bayrakları toparlamaya çalıştı. "Tamam yoldaş ben alırım onları, sen yarayı tut, kanamasın" dedim. Yolda bulduğumuz sopasız bayrağa bakıp "Bunu sen al madem. Ama getirdiğim bayrağı bırakmam" dedi. Kolunun altına sıkıştırdı.

"Onu da alaydım. Hani kafadaki yarayı ben tutamayacağıma göre... Korkma, veririm yine..." dedim.

"Yok onu vermeyim. Aldığım bayrağı bırakmam. Yara kanamıyor zaten. Kanarsa sopayı kemere sıkıştırır kafamı da tutarım." dedi.

Çatışma azalmış ortalık biraz sakinleşmişti. Kenar köşe konteyner falan derken hastane tarafına attık kendimizi.

Hastanenin acil bölümüne gittik. Cumartesi ya da Pazar günüydü. Acilde baktılar. "Dikiş atılması lazım. Ama burada olmaz. Şu kısma gidin, doktor arkadaş ilgilenecek biz konuştuk kendisiyle." dediler.

Tarif ettikleri kısma gidip doktoru bulduk. Doktor baktı. "Pansuman yapılmış ama burada lokal olarak uyuşturabilme imkânım yok. Cerrahi işleme girişirsek prosedürdü işlemlerdi daha uzar. Canınız yanar ama tel zımbayla hemen dikiş atabilirim. Dayanabilirseniz zımbayla dikeyim." dedi.

Ben "normal dikiş için ne işlem yapmak gerek, ne kadar uğraşırız" diye soruyordum ki, Vefa yoldaş "Daha çabuk olacaksanız yapın. Ben dayanırım." dedi. Elindeki sopaya yarı sarılı yarı açık duran bayrağı aldım. Doktor hazırlığını yaptı. "Ben dikiş atarken söyleyeceğim, derin nefes alın. Epey canınız yanar, bağırabilirsiniz ama başınızı hareket ettirmemeye gayret edin, olur mu?" dedi.

Vefa yoldaş "Tamam dayanırım ben, siz başlayın." dedi.

Doktor "Basıyorum" dedi. "Tark!" diye bir ses... "Basıyorum" Tarkk!.. "Basıyorum" Tarrk!... Doktor her basıyorum dediğinde yüzümün vücudumun nasıl gerildiğini ve o "Tarrk" sesinde içimin nasıl burkulduğunu hala çok iyi hatırlıyorum. Böyle 5-6 kere bastı sanırım. Benim içim çıktı, Vefa yoldaştan bir kez olsun "Gık" sesi çıkmadı.

İşlem bitince doktor "Acı eşliğiniz çok yüksek gerçekten. Çok az insan dayanabilir böyle dikiş atılmasına" dedi.

Vefa yoldaş, "Acıya dayanıklı olmadan yaşamak zor bu ülkede böyle bir devlet varken. Ben kolumu da 19 Aralık 2000 hapisane saldırısında Çanakkale'de kaybettim." dedi. Doktorla birkaç cümle konuştular. Doktor "Geçmiş olsun tekrar. Yarada problem olursa beni bulun lütfen." dedi.

Doktorun yanından ayrılınca "Yoldaş, tedavi olurken de iki dakikada ajitasyon yapmayı başardın. Başkası olsa şu an uflayarak, inleyerek kafasını tutuyordu." dedim.

"Birkaç cümle konuşmuş olduk, fena mı? Demek ki güzel bir insan. Yoksa sorun olursa beni bulun demezdi. Sen hastane diye ısrar etmesen hiç niyetim yoktu. İyi oldu. Sen de elinde bayrakla propaganda yapmış oldun... Şu bayrağımı da alayım bu arada, hepten sana vermedim ben onu." dedi. Kafasına zimba teliyle dikiş de atılsa bayrağını bana bırakmadı. Hastaneden çıktık ve yoldaşların bulunduğu kurumlardan birine gittik. Biraz dinlenince "Bunları yıkasak baskıları gider mi? Nasıl temizlenecek yoldaş bunlar?" dedi. "Merak etme ılık sabunlu suyla temizleniyor. Ben hallederim." dedim.

Vefa yoldaş kendi işini kendi yapar, bayrağı kendisi yıkayacak temiz görecektir ki içi rahat etsin. "Gel de ikna et şimdi..." diye düşünürken bayrakları aldım. "Lavaboda ıslatıp biraz bekletelim, çünkü çamur ve kan kurumuş üzerlerinde. Sonra da sabunla yıkarım temizlenirler." dedim.

Biz konuşurken yoldaşlardan biri "Hiç yıkamakla uğraşma yoldaş şimdi. Yarın eşyaları yeniden düzenleyeceğiz. Temizlenecek önlükler, flamalar var. Çamur olmuş, hepsi zaten gaz kokuyor. Eşyaların olduğu odaya gaz kokusundan girilmiyor. Yarın hepsi elden geçecek ayrı ayrı uğraşmaya gerek yok. Ben alayım bunları." dedi.

Benim ikna olmam yetmez tabii... Bir de Vefa yoldaşın ikna olması lazım... Bir yoldaş da destekler şekilde konuşunca "Tamam, size teslim o zaman. Gerçi böyle vermek istemezdim ama geç oldu. Etraf da karışık, sizi de geciktirmeyelim en azından." diyerek kabul etti. Aldığı bayrağı teslim ederek görevini tamamladı.

O bayrak şu an onlarca gencin elinde sınımsız tutuluyor yoldaş. Seni tanıyan bilir onu sınımsız tutup taşıması ve hiç bırakmaması gerektiğini...

**Tarihe tanıklık etmiş,
özverili bir devrimciyi kaybettik.
Yoksulları vuran bir salgına
kurban verdik.
Kendi umutlu sözleriyle
hatırlayalım...**

Çağdaş Yazıcı

**Bugünlerden geriye,
bir yarına gidenler kalır
bir de yarınlar için
direnenler...**

Gizem

**Vefa Serdar yoldaşı
kaybettik! Anısı daima bizimle
olacak... 25 Ocak 2021: Vefa
Serdar yoldaşımızı Karacaahmet'ten
sonsuzluğa uğurladık...
Anısına saygıyla...**

Sibel Özbudun
Temel Demirer

**Yıllardır devrimci
mücadele içerisinde
tanırım kendisini. 19 Aralık
katliamında yaralı çıkan Vefa, bu
operasyonlar sırasında Çanakkale
Cezaevi'nde bıraktı sağ kolunu.
İşçi sınıfı, emekçi halk yığınlarının
mücadelesinde alanlar da hep
yerini aldı Vefa. Yoldaşlarının başı
sağ olsun...**

Umut

Serpil Ünal

Lisede şans eseri DİSK'te bir toplantıda tanışmıştık. O ara dergi çıkartmaya hazırlanıyorduk. Üç-beş zibidi liseli olmamıza rağmen baya vakit ayırmıştı bize dergi konusunda. Tecrübesizliğimizi yüzümüze vurmadan öğretti. Güzel insandı. İnançlı bir devrimciydi. Yüreğimizde yaşayacak.

Ekin Can Alıcı

**Çok üzgünüz...
Türkiye devrimci
hareketinin başı
sağolsun. Vefa yoldaşı
hep kavgasıyla,
saygıyla hatırlatayacak,
anısını mücadelelerimizle
yaşatacağız.**

Taksim Gezi Parkı

**Ne hastalığın, ne ölümün
yakışmadığı bir insandı.
"Devrim" dediğinde,
"devrimci" dediğinde akla
gelecek isimdi o.
Vefa yoldaşı kaybetmenin
hüznü içerisindeyiz. "Ant
olsun ki, söz olsun ki ömrünü
adadığın devrim idealini
zafere ulaştıracağız!"**

DÖB

Vefaların Üniversitesi

Ne güzel okumuştun 28 Panfilovcularını Nazım'ın, Onlardan biriyim gibi... Diev diyebilir miydik biz de ona?

*"Bir zeytin ağacı gibi verimli
bir karınca gibi hamarat
ne zaman aşık olur
ne zaman yemek yer
ne zaman uyurdu
durup dinlenmeden yuğrulan bir hamurdu
Kloçkof Diev'in kocaman ellerinde hayat"*

Belki de Çanakkale'de Natarof'tu. "Yaralıydı. Gece bastı, çıktı siperden. Ormana girdi dirseklerinin üstünde sürünerek. Dolaştı kanayarak günlerce. Bağırıyor, inlemiyor, sesini saklıyordu, saklıyordu bir emanet gibi onu. Rastladı dostlara nihayet." O, yıllarca orada ne olduysa, nasıl savaştılsa siperde komünarlar, bu hikayeyi anlattı. Gözü yaşlı, başı dik, bir onur gibi taşıyarak sağ omzunun altındaki boşluğu ve bir cümlesini dahi kendisine ayırmadan.

...

Tekel işçilerinin Ankara'daki eylemine destek için İstanbul'dan otobüslerle yola çıkıyoruz. Otobüste birçok gruptan insan var. Yan tarafımda ise sosyal medyadan ve dergi köşe yazarlığından tanınan bir şahsiyet oturuyor ve ben kitap okuyorum. Yolculuğun sonlarına doğru bir-iki sohbet geçti aramızda. Merakından hangi siyasi çevreden olduğumu sordu. "Mücadele Birliği" dedim. "Hadi ya, sen onlara hiç benzemiyorsun" dedi. Rahatsız oldum biraz tabii. Ama yazdıklarından, birkaç kez eylem esnasında denk geldiğim popülist tavrından yola çıkarak takılmadım. Lafı nereye getireceğini tahmin ediyordum. "Neden?" diye sordum. "ODTÜ'de okudum, sizinkileri bilirim, özellikle Vefa'yı iyi tanırım." diye cevap verdi. Kafamdan kısa sürede ODTÜ ekibini ve onların politik düzeyini, polemikçiliğini geçirdim. Benzeyebilmek zaten bu hali ile zordu, ama bu vatandaşın konuyu nereye getireceği de malumdu. "Yani...", diyerek devam etmesini istedim. "Onlar biraz deli görünürler, iç savaş ve ayaklan-

**İşçi sınıfının yoldaşı,
devrimin hamalı
Vefa Serdar'ı kaybettik.
Anıları mücadelemize
ışık tutacak.**

Sosyalist Öğrenci Hareketi

**Öylesine bir ömür değildi senin ömrün
Adanmışlık inanmışlık ve yaşanmışlıklar vardı ömründe
Kıymetliydi her anı yaşamının
Ve her anında dikti başın
Sağlamdı duruşun
Tek bir an dahi ödün vermemiştin bu ahir ömründe
Dostum Vefa seni kaybetmenin tarifsiz acısını yaşıyorum.
Yaşamımda tanımaktan onur duyduğum insan Gittiğin yer ışıkla aydınlansın...**

Özge Keser

ma üzerine çok konuşurlar..." Bu cümledeki "deli"nin militan devrimciler için ne türden bir karaktere denk gelebileceği de bilinendi. Çok uzamayacağını tahmin ettiğim bir tartışmanın kapısını araladım. Çünkü karşımda marksizmi-leninizmi akademik düzlemde yutan, ama cansızlaştıran biri vardı. Maksadım onu ikna etmek olmayacaktı. Sadece Leninistlerin kuşak kuşak politik devamlılığı, bu içselleştirmeyi bir gösteriye çevirmeden nasıl sağladıklarını hissettirebilmektir. "İç savaş, birbiri ardı sıra gelen, artmış, kızışmış siyasi ve iktisadi krizlerden sonra..." Tabii ki itiraz edecekti. "Burjuva iç savaş ile proleter iç savaş arasındaki ayırım..." dan bahsedince, "bu bir saçmalık" diye böbürlendi. "Bu Lenin'in meseleyi ele alışı, henüz bize gelmedik" dediğimde, "Lenin'de böyle bir ele alış yok" dedi bilgiche. Devam ettim;

"Proletarya iç savaşının başlangıcı ile burjuva iç savaşının başlangıcını şu noktalarda karşılaştırmaya çalışalım: 1-hareketin kendiliğindenliği; 2-amaçları; 3-harekete katılan yığınların bilinci; 4-hareketin gücü; 5-hareketin direşkenliği." Bu karşılaştırmada aynı zamanda Lenin, devrimci proletarya ve komünist partisi açısından bir konumlanmayı gerektirecek bütünlüğün üzerinde durur." Yutkundü... Nisan Tezleri onun için sadece neden sosyalist devrim denilmesi gerektiğini anlatan bir kitaptı. (Öyle de değildi ya, neysel!) Kuşkusuz hiç bu gözle okumamıştı. Ankara girişinde otobüsü polis durdurdu. Vefa'ya selamını iletteğimi söyledim.

ODTÜ'de okumadık belki, ama Vefaların Üniversitesinde talebe olduğumuz kesindi!

...

Devrimcilik bir profile uyma, simada devrimciyi andırma olarak ele alındığında bir şekle girme çabasından bahsedebiliriz. Çoğu kez, çoğu kişide sırttan bu çabanın göz tırmaladığı da açık. Ama özgün yanları, rahat ve olgun tavırları ile devrimciliği politik-pratik bir çizgide tutarlı bir hatta yerleştirebilen kişilere yönelik olumluların da fazla olduğunu biliriz. Vefa yoldaş bana kalırsa her çağın devrimcisiydi. Onun özgünlüğü her çağın devrimcilerini, komünistlerini aklında ve yüreğinde yaşatması ile de görülüyordu. Başkaları gibi bir devrim romanını lisedeyken okuyup kahramanı ile kısa bir yolculuğa çıkan bir tarafı yoktu onun. Baumann, Vaz, Stock... Attığı adımda, yazdığı şiirinde, kurduğu cümlesindeydi. Son üç yüzyılın devrimleri ve devrimcileri biri diğerine tercih edilmeden bir yürekteydiler. Üstelik bu yüreğin kendi yarattığı hikayesi başkaları tarafından gururla izlenmeye, takip edilmeye muktedirdi.

Vefa yoldaş pratiğin içinde örgütçüydü. Eskiye, eskittiğini anlatan değildi. İdeolojik savunularını, düşüncelerini örgütlü kimliği ile birlikte, önem sırasına koymadan her fırsatta anlatandı. Anlattıkları ise günü gününe yaşananlar-

**Dostların arasındayız
güneşin sofrasındayız şarkısını
söyledi. Sesi kulağımda, gülüşü
gözümün önünde. Çok güzel
değerli insandı, çok zamansız oldu.
İnanmak güç. Bir daha göremeyecek
olmak acı veriyor. Bu gidiş hiç
yakışmamış... Yoldaş kelimesi en
çok ona yakışıyordu. Her konuda
yoldaştı.**

Mehmet Şen

Vefa gibi hayatını inandıklarına adanmış bir insanı anlatmak için cümle bulmak çok zor. Dünden beri yüzlerce cümle geçti aklımdan ama yazamadım. Ama susamadım da. İçin için ağladım...

Ben hep fevri karakterliydim, hep en olmazı ilk düşünen. Ne zaman Vefa'ya çok büyük sandığım bir sorunumu anlatmak için gitssem, sorun birden yok olurdu sanki, basitleşirdi.

Çok zekiydi Vefa, çok direngen, her sorunun üstesinden gelebilecek bir dağ gibiydi.

Ben hiç geri adım attığımı görmedim, o yüzden sanırım hastalandığımı, hatta durumunun kötüleştiğini öğrenince bile umudumu hiç yitirmedi. İyi haber gelecek demiştim. Ama olmadı, bu kez kendisini seven herkesi kahretti.

Seni hep hatırlayacağım Vefa; okuduğum şiirlerde, duyduğum sloganlarda, gördüğüm sıkılı yumruklarda; sevgiyle, özlemlerle ama en çok da saygıyla...

Şiirlerle uyu Vefa, yıldızlarla uyu...

Yeşim Tunçsan

**Üzgünüm,
üzgünüm...**

Vefa arkadaş adı gibi vefalı, cefakâr bir dosttu. Etkinliklerde "devrim, devrim" yüklü gür sesi kulaklarımda çinliyor şimdi.

Nice zorlukları, zulümleri yeni direnciyle, coronaya inat yaşasın hayat demekte ısrar ederken yaşamını yitiren olmuş. Anısına saygıyla...

Hilmi Toy

la devrimin güncelliği arasında kurduğu bağıdı. Her bağın uzayan bir kolu vardı. Kimi yerde parti vurgusuydu bu kol, kimi yerde devrimci programın yaşamsallığı, kimi yerde devrimci eylemin olmazsa olmazlığı. Vefa yoldaş Leninist savaşıçılığın; siper siper dolaşmış, kitap kitap okumuş, devrim olacaksa ancak bu koşulda, şunları yapabilirsek, becerebilirsek olabilir demeyi akıldan çıkartmayan yüzlerinden biriydi.

Duygunun, sevginin ve kolektif bağlılığın mücadele isteği ile buluşmasından, üstüne bir de Leninist çizgide ısrardan ender görülen bir kişilik doğdu ve yaşadı. Onu, biz Vefa diye tanıdık, Cemal, Nazım ve Ali Varol diye okuduk. Biz gençlerin soruları oldukça yordu onu. Eksikliklerimiz, hatalarımız kimi zaman hayal kırıklığıydı onun için. Ama bu çağın devrimci olmaya aday olanları her yönden koyu bir reformizmle, konformizmle çevrelenmişken, devrimcilikte tutunabilmek kolay bir iş değilken, 71 devrimci kopuşunun bugünkü devrimcilerinden birine devrimin asıl yerini, odağını göstermek iş olarak düştü.

Bu yazılanların bir güzelleme olmadığını ifade etmek gereksiz. Ne yazılacaksa, söylenecekse eksik kalacak onun için. Ondan çok şey öğrendik. Rehabetin ne zararlı bir şey olduğunu, öz disiplini, okumanın ve not almanın önemini, legalciliğin bir bataklık olduğunu.

Yönünü bulmaya çalışan, bulan, seninle birlikte dövüşen, sen yanlarındasın diye kendilerini daha güvende hisseden bir kuşak seni unutmayacak Vefa yoldaş.

Bu üniversitede yüzlerce işçi, genç senden ders aldık. Okulu bitirebilenler, uzatanlar, derslerden kalanlar ve okulu bırakanlarla yüzlerce kişi. Ülkenin fabrikalarında, emekçi mahallerinde, kent meydanlarında devrimin programını tartışabilecek yüzlerce bilinç, yumruk... Ajitatör, propagandacı, yazar, militan...

Latin devrimcilere ait olan, "Ayaklanmanın toprağını kazıyın, altından eski militanlar çıkar" sözünü Gezi günlerine yöneltmiştin. Bu sözü doğrulatabilecek binlercesi...

Boğazın maviliğine tepeden bakan caminin avlusunu ve oradaki keyifli derslerinin anısını unutmuyacağım. Bir de yarı ciddi, yarı tebessümlü bir şekilde, "Bak anlaşalım, manzarası güzel diye buraya başka zaman arkadaşlarıyla gelmek yok" uyarını...

"Gelecek, düş kurmaya devam eden; düşünüyü gerçekleştirmek için var gücüyle çalışan, hem teorik hem de pratik olarak, o kıvılcığı takip edenlerin ellerinde şekillenecektir." Son makalenini bu cümlelerle bitirmişsin. Düşünü gerçekleştirmek için muazzam bir şekilde çalıştın. Kıvılcık bir şeritsin mavi atlasın üzerinde!

Yoldaşın, Taleben, Toprak Çağan

*İnşaat işçileri yiğit
bir dostunu mücadele
arkadaşını yitirdi.
Mücadele Birliği Platformu
üyesi Vefa Serdar dün Covid-19
nedeniyle
yaşamını yitirdi. Ailesine ve
mücadele arkadaşlarına
başsağlığı diliyoruz.*

Dev Yapı-İş

*Vefa Serdar,
kesintisiz mücadele ve
her koşulda devrimcilikte
ısrarın sembolüdür. Ödediği
bedeller üzerinden prim
yapmaya çalışmadı, mağdur
edebiyatına sarılmadı, sıra neferi
gibi kavgada
yerini aldı.*

Ankara İşçi Meclisleri

Kocaman Yürekli Bir Komünist

Merhaba yoldaşlar,
Vefa yoldaşla ilgili ben de bir şeyler söylemek istiyorum, ama nereden ve nasıl başlayacağımı bilemiyorum. Öyle ki ne söylersem söyleyeyim asla tam olmayacak yine eksik kalacaktır...

Sanırım şunu söyleyerek başlamak en doğru biçim olacak. Vefa yoldaşla aynı mevzide dövüşmek, aynı amaca aynı yoldan yürümek her devrimciye kismet olmaz. Ben bu on ura eriştim. Aynı mevzide dövüşürken birlikte yaralandık, birlikte gözaltına alındık. Yok, birlikte alındık da yoldaşın ciğer zarı yırtıldığı için faşizm yoldaşa gözaltı işlemi yapmadı, Taksim ilkyardım hastanesinde bırakıp kaçı...

Ama daha sonra birlikte alındık, birlikte saldırıya uğradık, öyle ki işçi yoldaşın deyimiyle "aslında faşizm bizi öldürmek için saldırdı ama başaramadı."

Vefa yoldaşımız, nerede, hangi koşulda olursa olsun örnek olan, örnek yaratan bir yoldaştı. Yaptığı hiçbir şeyi "mış" gibi yapmazdı, yapılması gerektiği için ve yapılması gerektiği biçimde yapardı...

İster tek başına olsun ister kitlelerin içinde, her zaman öz disiplini olan bir yoldaştı. Okuduğum bir kitapta hoşuma giden bir alıntıyı yoldaşa aktarmıştım da çok hoşuna gitmişti. Dönem dönem sanat merkezindeki yazı tahtasına yazardı. Dediğim gibi bir alıntı olmasına rağmen yoldaş o cümleyi bana aitmiş gibi yazar ve söylerdi. Her defasında bana ait olmadığını söylerdim, o da "haklısın yoldaş ama nedense sana ait bir şeymiş gibi geliyor bana" derdi. O alıntı şöyleydi:

"Disiplin herkesin olduğu ve gördüğü yerde uyulan kurallar değildir. Disiplin yalnız olduğun yerde ve zamanda seni kimsenin görmediğini, duymadığını bildiğin halde disiplinli davranabilmektir, her koşulda bunu yapmaktır..."

Hani Vefa yoldaşımızı tanıyan herkes ne kadar insan sevgisiyle dolu olduğunu bilir ya, işte bu yürek aynı zamanda işçi ve emekçiler için bir kat daha fazla sevgiyle doluydu. Belki herkes bunu görememiş, fark etmemiş olabilir ama ben bu sevgiden ve güvenden payıma düşeni aldım diyebilirim... Ben yoldaşın bana sarıldığı her zaman bu duyguyu yaşamış bir işçiyim...

Şimdi yazınca tarihini hatırlayamadım ama Şubat ayı olduğunu çok iyi hatırlıyorum. KESK Ankara'da bir miting yapıyor. Biz de İstanbul'dan gitmişiz. Daha miting başlamadan yani toplanma noktasında saldırı başladı. Devrimci memurlar polisle çatışıyor, direniyor, biber gazı tüm ortamı kaplamış, göz gözü görmüyor. Polis sürekli ateş

19 Aralık 2000 cezaevi operasyonlarını yaşayan, müdahalede kolunu kaybeden, ODTÜ'den bu yana kesintisiz mücadelenin içinde yer alan bir insan güzelini kaybettik. Vefa Serdar devrim inancı, mütevazılığı ile aramızda yaşıyor. Romalılar ölenlerin ardından öldü değil, yaşadı derlermiş. Bir insan güzeli yaşadı...

Mahalle TV

Mücadele Birliği Platformu'ndan Vefa Serdar'ı 1 Mayıs toplantılarındaki sert konuşmaları ve grevlerde okuduğu coşkulu şiirleriyle hatırlayacağız!

Grev Gözcüsü

**Mücadeleyle dolu yaşamı
ile biz kadın yoldaşları için
omzumuzda bir yoldaş sıcaklığı
ve güveniydi. Yoldaşlarına,
ailesine ve dostlarına sabır
diliyoruz.**

Dünyaya Başkaldırıyoruz

**19 Aralık hapisane
direnisinde sağ kolunu
kaybeden, gençliğinden bu yana
sosyalizm mücadelesinin mütevazı
bir neferi olan Vefa Serdar yoldaş
Covid-19 sebebiyle hayatını kaybetti.
Başta ailesi ve yoldaşları olmak üzere
devrimcilerin başı sağ olsun.
Yaktığı meşale ellerimizdedir!**

Meşale Dergi

**Vefa Serdar'ı kaybettik...
Sağlık Bakanlığı'nın büyük ihmali
sonucu, ancak durumu ağırlaştığında
hastaneye yatırıldı. Zindanlara direnen
Vefa Serdar bu ihmali sonucu yaşamını
kaybetti. Onu, Deniz Gezmişleri
anlattığı videoyla uğurluyoruz...**

Gazete RED

**Hücrelerine kadar devrime
ve sosyalizme adanmış
bir yaşam... Eksilmeyen,
yıpranmayan devrimci inanç,
devrimci ruh... Üzgünüz...
Ailesinin, Mücadele Birliği'nden
yoldaşlarının, halklarımızın
başı sağ olsun...**

Dayanışma Postası

ediyor, gaz atıyor ama bir barikatı açamıyor. Öyle bir an oldu ki barikatı kaldıracak için nişan alarak memurlara kurşun sıkılıyor. Ben ve genç bir yoldaş da tam ateşin önünde kaldık ve beni ayağımdan vurdular. Yanımdaki yoldaş beni güvenli bir bölgeye götürdü ve yarayı kontrol ettik ki plastik mermi isabet etmiş. Lakin yürüme imkânım yok. Memurlar beni bir kafeye taşıdılar. Doktor falan derken akşam oldu ve İstanbul'a dönme saati gelmiş, Vefa yoldaş ha bire beni soruyor, merak ediyor. Sanırım bir işim olduğundan ben Ankara'da kalacağım. Ama yoldaşları yolcu etmek de istiyorum, onları merak ediyorum. Neyse sonuçta otobüs kalkmadan yetiştik, yoldaşlar binmiş ben kapıdan girince Vefa yoldaşın bana bir sarılması var ki... Hani biraz arabesk olacak ama gerçekten öyle anlatmak yetmez, yaşamak gerekir. Bu ve benzeri yaşanmışlıklardan ben yoldaşın bu insani, sevecen yanını çoğu zaman gördüm, bu mutluluğu yaşadım...

Vefamız kocaman yürekli bir komünistti. Yaptığın işin karşılığını her daim veriridi yoldaş, bunu esirgemezdi. Takdir de ederdi, hakkıyla yapılanı nasıl görür ve gerekirse örnek gösterirse, yanlış olanı da söylerdi. Eleştiri gerekiyorsa eleştirir, övgüyü hak ediyorsa onu da yapardı. Tabi her yoldaşa aynı biçimde yaklaşmaz ve onun politik bilincini mutlaka göz önünde bulundururdu.

Sarıgazi'de bir Fadime anamız vardı. Ben zindana düştüğüm dönemde anayı da ölümsüzler kervanına uğurlamışız. Bir gün Fadime ana beni arayarak ve gelmemi ve yanımda kim varsa onu da götürmemi söyledi. Biz de o an Vefa yoldaşla birlikte oturuyorduk. Kalkıp anaya, Emek mahallesindeki evine gittik. Hoşbeşten sonra ana bir sürprizi olduğunu söyleyerek mutfağa gitti. Biz de yardım için kalkınca izin vermedi. Birkaç dakika sonra gelin diyerek çağırdı. Fadime ana, sakatattan tirit yapmış. Doğradığı ekmeklerin üzerine dökmüş. Oturduk ve ben sordum "ana, bu ne" diye. O da karından tirit olduğunu söyledi. Ve ben bunu duyunca kaşığı bıraktım masadan kalktım. Sakatat yemediğimi söyledim. Vefa masada tiriti yemeye devam etti. Yemek bitti. Çay içtik, sohbet ettik, daha sonra kalkıp gittik. Yolda sohbet ediyoruz, ne dese beğenirsiniz "ya yoldaş aslında ben de sakatattan yapılan yemekleri pek yemem" demez mi! Ben de "yemeseydin yoldaş, niye yedin" dedim. "Olur mu yoldaş, Fadime ana o kadar hazırlamış bizi yoldaşlarını çağırmış, yemesem çok üzülürdü, ana üzülmesin diye yedim, aslında sen de yemeliydin; ana üzülürdü, senin için başka şeyler yapmak zorunda kaldı."

Daha sonra yoldaşın bu uyarısı nedeniyle gittiğim bir işçi ailesini bizim için hazırlamış olduğu mumbar dolmasını az da olsa yemiştim. Tabi yine yükün çoğunu başka bir yoldaşa yıkarak...

Başlarken de belirttiğim gibi, Vefamızı anlatmaya nereden başlarsak başlayalım asla tam olmayacak. Vefa yoldaş, insan, komünist, partizan, sanatçı, işçi, emekçi yani yeni insana bir örnek. Her birimizin örnek alacağı bir önder, bir devrimci bir dost ve bir yoldaştır. Bir yandan örnek alacağız ama diğer yandan işçi ve emekçilere yoldaşın bu örnek kişiliğini taşıyacağız, taşımaliyiz...

O, benim, bizim için kutup yıldızıydı. Yeri asla doldurulamaz bir yoldaştı. Tüm varlığıyla bir devrimciyi zamansız yitirmenin acısı yüreğimde. "Adın kalleş olsun ölüm." Okyanustaki gemimizi fenersiz koydun. Deniz fenerimizi aramızdan aldın... Yıldızlar yoldaşın olsun yoldaşım!.. Zafere Kadar Daima...

Ali Ekber Sever

**Eyvah...
Nasıl açar sardunyalara
şimdi... Nasıl yaşar şiir... Şair
yoldaşımız Vefa Serdar'ı kaybetmiş
olmanın üzüntüsü içerisindeyiz. Onun
onurlu bir yaşam için vermiş olduğu
mücadele yolunuzu aydınlatmaya
devam edecek kuşkusuz.
Onun da söylediği gibi;
"Benden bir kolumu aldılar
Ama hesaplamadılar
Bir komünist için
Tek kollu olmak
İki yürekli olmak demektir."**

Ülkü Şeyda

Nazım Akarsu Anısına

*Dağların rüzgarı
Karın kardeleni
Nehirlerin çağıldayanı
Yiğit
Toprak gebe
Doğuruyor umudu
Hangi güç engeller
Baharın gelişini
Nasıl susar şiir
Mısra mısra
Yeşerir çiçekler
Yoldaşça*

Halit Tosun

Vefa'ya; Bir Veda Hikayesi

Uzun bir aradan sonra İstanbul'a gelmişti. Bu şehri hep soğuk ve çekilmez bulduğu için aslında çok da mutlu sayılmazdı. Ama tek mutlu olduğu şey burada yoldaşını görecektir olmasıydı. Vapurda denizi izlerken bir tek denizin kokusunu özlediğini fark etti. Bir klasiği yapmadan geçmek istemedi, martılara simit attı, balıkları besledi. Sırayla adalara uğruyordu vapur. Kınalıada, Burgazada, Heybeliada ve sonunda Büyükada'daydı. Defalarca İstanbul'a gelmiş ama adalara hiç gitme fırsatı olmamıştı. Elinde telefon, konuma doğru ilerlerken çok yorgun olduğunu fark etti. Köşeler dönüyor, yokuşlar çıkıyordu. Ve sonunda eve ulaşmıştı. Kapıyı gülen bir yüz ile Sinan yoldaşı açmıştı. İşte tam o an bütün yorgunluğu kayboluverdi. Birden içinde çiçekler açtı. Onu her gördüğünde kendini inanılmaz güvende ve huzurlu hissediyordu. İçeri geçip hasret giderdiler. Uzun zamandır görüşmüyorlardı. İlk yorgunluğunu üzerinden atınca demlikten hiç eksik olmayan çaydan Evin ince belli bardağına, Sinan da her zaman olduğu gibi kupa bardağına çayını doldurup balkona geçtiler.

"Bugün her şey nasıl da güzel. Adanın en güzel zamanları. Büyükada'ya hiç gelmiş miydin?" diye sordu Sinan. Daha önce hiç adaya gitmeyen Evin "hayır" dedikten sonra manzarayı hayranlıkla izlemeye başladı. Yokuş aşağı yolda eğlenen çocuklar, pazar sepeti ile zorlanan teyze, adanın o bin yıllık evleri, sardunyalara, gökyüzüne dokunan yemyeşil çam ağaçları sanki hepsi bir fotoğrafın vazgeçilmez parçasıydı. "Büyükada gizemlidir; kuşları, çiçekleri, böcekleri kendi içinde bir tılsım taşır. Ada bize güzel bir şarkı söyler duymasını biliyorsak."

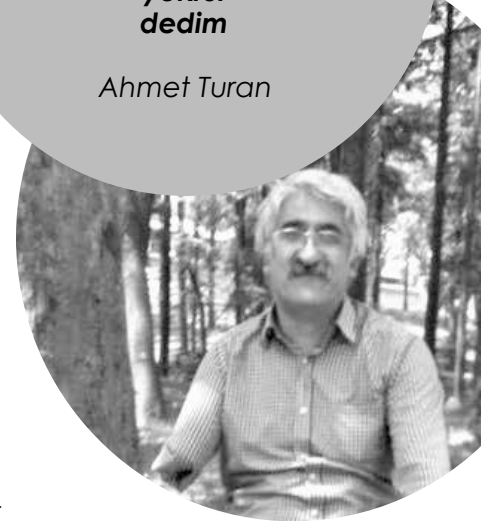
Gözlerini boğazdan alamıyordu Evin. Biraz önce vapurla geçerken bu kadar muhteşem olduğunu fark etmemişti. "Sanırım şu anda Büyükada bana şarkı söylüyor. Kuşların, ağaçların korusuna boğazın akışı eşlik ediyor, baksana. Rüzgâr ağaçların yaprak-

**Büyük bir
devrimciyi, halkların ve
işçi sınıfının yoldaşı Vefa
Serdar yoldaşı kaybettik...
Sana devrim sözümüz
olsun yoldaş.**

Remzi Aydın

**Kalbin, dedi, kalbin ne
kadar sıcak.
Her kaybım yangındır
yüreğimde,
öyle çok kayıp yaşadım ki
o kadar ateş cehennemde
yoktur
dedim**

Ahmet Turan

larına penasını dokunduruyor, işte vapurun sesi ara müziğini verdi." dedi Evin. Bunun üzerine Sinan büyük kahkahasını patlatıverdi. O gülünce Evin'de gülümsedi utangaç bir şekilde.

"Hangi şarkıyı söylüyor bakalım?"

Evin mırıldanmaya başladı.

"Dilê'm li dû te hat wan çıyan
Meşiyam li dor li geliyan
Mîn bi hezaran heval dîtın
Mîn bi hezaran heval dîtın
Yekê mizgînîyek nedan
Yeke xeberek ji te nedan"

Aslında Evin'nin en sevdiği şarkıydı bu. Anlamında hep kaybolduğunu hissederdi. Galiba manzara bu şarkı gibi onu içinde kaybediyordu. Bu sebeple bu şarkı fısıldanmıştı kulaklarına. Şarkıyı mırıldanmayı bitirince Evin çayından bir yudum aldı. Sinan'ın sorduğu soruyla ona doğru dönüverdi.

"Ne anlatıyor şarkı?"

"Yüreğim peşinden bu dağlara geldi
Dolaştım etraftı, vadileri
Binlerce yoldaş gördüm
Binlerce yoldaş gördüm
Hiçbiri bir müjdeni vermedi
Hiçbiri senden haber vermedi." diye

yanıtladı soruyu.

Şarkının anlamında yine kaybolmak üzereydi ki Sinan yakalayiverdi kolundan onu.

"Ne güzelmiş anlamı... Bak, ada sana büyük kıyak geçti." deyip yine bastı kahkahayı.

Birlikte çaylarını yudumlayıp sohbet

devam ettiler. İkisi de geçen zamanın acısını çıkarıyordu. Evin aklında biriken sorularını peş peşe soruyor, Sinan hepsine sakin, ağır ve anlaşılır bir şekilde cevap veriyordu. Evin Sinan'a öyle saygıyla bakıyordu ki... Onun bilgi birikimine, konulara yaklaşımına herkes gibi hayrandı. Sinan'sa genç yoldaşının heyecanlı ve meraklı sorularına gülümseyerek ve olabildiğince açık cevaplar vermeye çalışıyordu. Evin bir anda yoğun konulardan sıyrılıp bunun bir veda buluşması olduğunu hatırladı. İç çekti. İçinden "çok zor olacak" dedi. Ama bir o kadar coşkulu-ydu içi. Bütün sorularını bir köşeye itip aldığı kararı paylaşmak istedi. Ama yeri olmadığını fark edince durdu. Sinan da Evin'de farklı bir duygu olduğunu anlamıştı. Evin her zaman bildiği tanıdığı o Evin değildi sanki. Gözlerinde farklı bir renk farklı bir ışık vardı. Ama o da doğru zamanın sorusu olmadığını fark edince ışıklı sorusunu sonraya bıraktı. Gözleri Evin'in ellerine takıldı. Nasıl da narsılaşmış, çatlamıştı. Ellerini tuttu yoldaşının "Emek kokuyor ellerin" dedi Sinan. "Fabrikada çalışmak o kadar zor ki... 13 yaşımdan beri çalışıyorum. Çocukluğum o çarklar arasında ezildi. Biliyor musun kendime tatil verdim. Uzun bir tatil. Bunu hakkettim galiba, ne dersin yoldaş?" Evin bu cümleleri kurarken Sinan Evin'i ilk gördükleri 1 Mayıs'ı anımsadı. Nasıl da sert bakışları vardı. Yaşının çok üstünde bir sertlik olduğu için dikkatlerini çekmişti. Hemen yanına gidip elindeki bayraklardan birini uzatıp "taşımak ister misin" demişti. Ve nasibini almıştı Evin'in bakışlarından. "Neden bunca bayrak içinde senin verdiğini taşıyacak mıyım?" dediğinde Sinan o şen kahkahasını ilk kez o zaman atmıştı Evin'e. O günden bugüne tamı tamına on yıl geçmişti. O gün ikna olup eline aldığı o bayrağı hiç bırakmamıştı Evin. Elleri büyülmüştü küçük sert bakışlı kız çocuğu. İşçi eylemlerinin en önde geleni, yoksul emekçi mahallelerinin direngen devrimcisi olmuştu. Şimdi ise aldığı büyük kararlar onun her zaman yanında olan Sinan yoldaşının karşısındaydı. Tabi ki de onunla vedalaşmadan olmazdı. Sinan onun gibi bütün yoldaşlarının da ışığıydı. Aydınlığı hissederdi onun yanında Evin. Küçücükken ona ilk o uzatmıştı elini, ilk o fark etmişti Evin'i. Ah ne güzel günlerdi. Sonrasında

yolları farklı şehirlere düşmüştü. Şimdi son kez aynı şehirdeydiler.

Geldiğinden beri bu ikinci sabahıydı adada. Sabahları balkona çıkıp temiz havayı içine çekiyordu. Balkonda sabahı selamlarken bugün artık Sinan'la konuşacaktı. Arkadan gelen günaydınla gün ikinci kez aydınlandı. Sesi gülümsüyordu Sinan'ın. Kahvaltı hazırlayıp sohbet ederken Evin "kahvaltıdan sonra seninle konuşabilir miyiz" dediğinde, Sinan o günün geldiğini anlamıştı. Gülümsemesini yüzünden düşürmeden "tabii ki" dedi. Hoş bir kahvaltı hazırlandı ve boğaza karşı yapıldı. Bulaşıklarda yıkandıktan sonra artık konuşma vaktiydi. Çaylarını alıp balkona geçtiler.

Evin nereden başlayacağını bilemiyordu. Ama başlamalıydı. "Ben gidiyorum" dedi Evin. Sinan sessizce onu dinliyordu. Bunu söyledikten sonra Evin de sessizleşti. Bir soru, bir tepki bekledi. Ama Sinan'dan herhangi bir şey gelmemişti. Evin devam etti. "Nereye demeyecek misin?" Sinan "Sen bir yere gideceksen neden ve niçin gideceğini tartmış ve ona göre karar vermişsindir. Ben senin kararlarına güveniyorum." dedi. "Bu bir bayrak yarışı demiştin bir keresinde. Evet yoldaş bu bir bayrak yarışı elden ele. Şimdi sıra bende." dedi Evin. İki de sustu. Boğaza karşı çaylarını içmeye devam ettiler. Sinan içindeki fırtınayı saklıyordu. Nasıl da zor geliyordu yoldaşından ayrılmak. Ama bu Evin'in kararıydı ve doğru yolda atılmış büyük bir adımdı. "Kaç gün daha buradasın?" diye soran Sinan'a dolu gözleri ile baktı Evin. Bugünün son günü olduğunu, birazdan çıkacağını söyledi. İşte o zaman Sinan içinde bir özlem yeşerdiğini fark etti. Ellerinde büyüyen o küçük kız büyük bir yola onun yanından çıkıp gidecekti.

Evin ayağa kalkarak "Ben artık toparlanayım" dedi. O içeride toparlanırken Sinan büyük bir gurur ve hüznü aynı anda yaşıyordu şimdi. Evin'inse içeride eşyaları toplarken çantasından hiç eksik etmediği, bir parçası gibi taşıdığı kitap gözüne takıldı. Bu kitap artık zamanını doldurmuştu Evin'de. Çantasını alıp odadan çıkan Evin elindeki kitabı Sinan'a uzattı. "Bu kitabı bana verdiğin ilk günü hatırlıyorum. Şiiri sevmediğimi söylediğimde elime tutuşturmuştu. 'Voznesenski oku' demiştin değişecek fikrin

diye eklemiştin. Şiir bana bu kitapla selam vermişti. Bir daha hiç bırakmamıştı yakamı. Sen yine bir pencere açmıştın. 'Kavga en çok şiirle güzel' demiştin. O günden beri hep çantamda bu kitap. Şimdi benden sana bir hatıra olarak bırakıyorum. Beni hep şiirle hatırla." dedi.

Kapı önünde sarıldılar. Evin büyük bir insanlığa sarılıyordu. Birlikte geçirdikleri yıllara, vedalaşamadığı yoldaşlarına sarılıyordu Sinan'da. Sessiz bir veda oluyordu. Sinan söyleyecek tek bir şey bulamıyordu. Bu zorunlu ve olması gereken vedada söyleyecek bir şey kalmamıştı. İki de güçlü duruyordu. Evin merdivenlerden inerken birden arkasından bir ses "Ah Oza, dilerim ıslıl ıslıl kalırsın hep, bir sokak fenerinden sızan ışık gibi". Evin arkasına baktığında o kocaman yoldaşının gözlerinden sızan yaşları gördü. Gülümsedi. Ve ayakları yere basmadan büyük bir sevinç ve umutla gitti.

Zoya

**Vefa Serdar, dost, kardeş,
yoldaş...**

**Ne zorluklardan geçtin, hepsini
yendin. Kalbin sosyalist bir devrim
için çarptı hep. Sen sosyalizmi sevdiğin,
devlet senin sosyalizmi sevmeni
sevmedi. Kolunu aldı senden Çanak-
kale Cezaevinde. Tek suçun insanları
sevmekti, emeğin sömürülmediği
daha yaşanılabilir bir dünya istemekti.**

**Olmadı dost, olmadı can, böyle
erken gidilmez. Daha kolunun diyetini
bile ödemedi bu halk sana.**

**Covid-19 cezaevi koşullarına
bile dayanan yorgun bedenini ele
geçirdi. Yüreğimiz paramparça. Bu
berbat gezegendeki üç-beş güzel
insandan biriydin. Üzölmek fayda
etmiyor, sözler yetersiz kalıyor.**

Yıldızlar yoldaşın olsun!...

Haluk Özalp Polat

Nazım Akarsu'ya

Ben konuşunca
O dikkatle dinlerdi
Bir söz söylerdi
Bütün sözlere değerdidevrimdi

İncitmez sözü sözümü
Kaldırdı mı tek elini
İki yürek birden söylerdi
Devrimin şarkısını

Bütün sözleri devrime çıkardı
Sana dair
Umuda dair
Sevgiye dair
Bugüne yarına dair

Akarsuyu idi devrimin kalbi
Nâzım'ın yoldaşı Nâzım
Devrime inancın, sonsuzluğun
Daima var olacaksın
Fikirlerde, yüreklerde
Fabrikada, tarlada
Bir işçinin nasırlı ellerinde...

Kazım Demir

**Gece gece içim yandı.
Vefa'yı coronadan kaybetmişiz.
ODTÜ'den yakın arkadaşımды.
Siyaset toplantılarının serti ama ev
içmelerinin yufka yüreklisiydi. Ne
dertlerini, aşklarını dinledim o güzel
yüreğinden kopan... Öyle iyi satranç
oynardı ki bir de, çok özenirdim.**

Nazoryan Kapuvski

Mektubuna İkinci Cevap

Merhaba,

25 Aralık 2008'de yazdığın mektuba cevaben... Ben bu mektuba cevap verdim mi vermedim mi bilmiyorum, anımsamıyorum; ama dolaylı yollarla cevapladığımı biliyorum.

Sene artık 2021... çok geçti üzerinden. Ne olaylar, ne insanlar, ne devrim ve ayaklanmalar, ne yoldaşlar... Sadede gelelim...

Nazım'ın "İyimserlik Üzerine" şiiri ile başlamışsın mektubuna... Dün gibi aklımda, tüm işlerin yorgunluğunu üzerimden almak için iyimserliğe davet ediyordun beni. Ben de birkaç ay önce sana anımsatıyordum bu şiiri... Aysel'in ilerleyen hastalığı karşısında gücünü yitirmemen, iyimserliğini kaybetmemen için.

"Çayını, fıstığını, triplexini al gel mektubu okumaya" demişsin. Tripleks yemiyordum uzun zamandır oysa ki... Mektubunu okuduktan sonra gidip almıştım. Şimdi de çayımı aldım, birazdan da mutfığa geçip bir sigara yakarım.

Adetim değildir biliyor musun, bir mektubu önüme koyup satır satır ona cevap yazmak... Oysa siz mapusların huyudur bu, ben ilk kez yazıyorum.

2003'te büroya ilk gelişini ve seni karşılamamı hatırlatmışsın... Kısa süre önce onu ben de anımsadım ve hatta kaleme aldım. Devamını da hatırlatayım sana, o ilk haftayı... Nereden geliyorduk anımsamıyorum, 18 sene olmuş neredeyse. O günlerde doğan bebekler büyüdü, yetişkin oldu, devrimci oldular hatta... Belki de karşıda beraber kalmış, sabah vapurla birlikte geçmişizdir karşıya. Matbaaya gitmek istiyordun derginin basımını görmeye, bense seni gezdirmek istiyordum, dört duvar arasından yeni çıktın diye ve tatlı bir bahar günüydü...

Çaktırmadan orta yolu buldum. Eminönü sahilinden Topkapı'ya kadar deniz kıyısından yürüdük, havadan sudan konuştuk. Neredeyse on seneni mapusta geçirmiştin ve aslında bünyen, kasların oldukça zayıftı, yorulsan da hiç çaktırmamıştın. Ben de gençtim o zaman, tüm İstanbul'u, kavgamızın şehrinin yürüyerek katedebiliyordum. Ama sonra o Topkapı'ya giden yollarda, Edirnekapı'da köprüler ve alt-üst geçitlerde kaybolup dolaş dolaş saatlerce zor bulmuştuk matbaayı...

Satırlarında bana yüreğimin “her şeye rağmen ve her şeyden dolayı”, “en uzak yıldız ile birlikte attığını” söylemişsin. Teşekkürler verdiğin sınırsız sevgin ve güvenin için. Teselli ediyorsun beni ilerleyen satırlarında da. Ataol Behramoğlu’nun “Yaşadıklarımından öğrendiğim bir şey var” şiirini yeniden okumamı istemişsin. Bu mektubu bitireyim, öyle okurum. Yoksa bitmez bu mektup. Baki’nin, kadim dostunun söylediği şarkıyı anımsatıyorsun, “Bir şeyler var değişecek, bir şeyler var değiştirmemiz gereken, önce acılardan başlanacak”... sözlerini istemiştin bunun. Sahi yolladım mı, hiç hatırlıyorum.

İlerleyen paragraflarda bir şey daha istiyorsun benden -ki onu asla unutmayacağım- “bizim çiçekçi var ya, ona uğra selamlarımı ve sevgilerimi ilet ve kendine benim adıma bir gül al, parasını istemez ama, isterse ben çıkınca veririm” diyorsun. Yok öyle yağma, hiç kolay kurtulamazsın elimden. O günlerde yolum Ankara’ya düşmüştü ve Selanik’teki meşhur çiçekçilerden en güzel gülü aldım kendime ve bana feci borçlandın. Çıktığında da aynı yerden bana kırmızı bir gül alıp geldin...

Belki sana hiç söylemedim, ama o gülü hala saklıyorum. Umarım bir yerlerde kaybetmem bir gün. Seni güldüreyim azıcık... Sen mektubunda “Tanercat oralarda ise gülü ondan sakın, kedinin balığına göz diken, güle kim bilir neler yapar” diye uyarıyorsun... Tanercat’i, balığı falan bilmem de, bizim kedi -hani Bulut, sen iyi tanırsın kendisini- güle göz koymuştu. Nereye koyarsam, duvara asarsam bile tırmanmaya çalışıyordu kemirmek için.

Vedanı yine Nazım’la yapmışsın. Ne kötü bir şiir seçmişsin, beni şu an ağlatacaksın. Oysa ne çok uğraşıyorum ağlamamak için... Diyorsun ki son şiirinde: “Belki ben, o günden çok daha evvel, köprü başında sallanarak, bir sabah vakti gölgemi şafakta asfalta salacağım. Belki ben, o günden çok daha sonra, matruş çehremde ak bir sakalın izi, sağ kalacağım o günlere”...

Sağ kalmak bize mi düştü ak saçlarımızla... Kim bilir. Ama kalırsam, “son kavgada, benim gibi sağ kalan ihtiyarlara, bayram günlerinde keman çalacağım”...

Seni çok seviyorum canım yoldaşım.

Seni tanımak, seninle 17 yıla yakın bir süre omuz omuza dövüşmek, gülmek, ağlamak, aç kalmak, eğlenmek, dahası sana “yoldaşım” diyebilmek onurdur.

Daima...

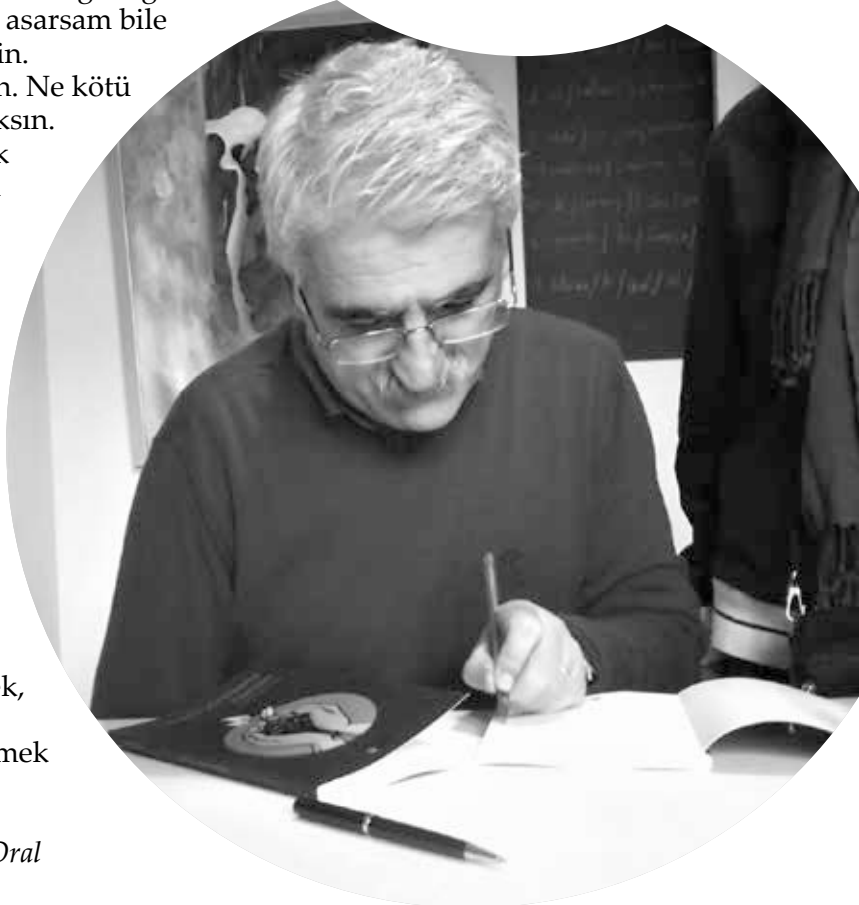
Özlem Oral

**Vefa Serdar,
işçi sınıfı ve ezilenlerin
davasına adanmış militan
devrimci bir yaşam.
Daima bizimlesin.**

Narodnaya Volya

**Nasıl anlatmalı
bilemiyorum bir Vefa Serdar
tanıdım... Ama işte yoldaştık; cezaevleri
operasyonu, ölüm orucu direnişi,
mücadele, eylem, etkinlik, zafer... Aynı evi
paylaştık, aynı yolda yürüdük, aynı şarkıları
söyledik, aynı eylemde direndik... Covid, bu
kadar acımasızsın ki... Güzel yoldaşım, ışıklar
yoldaşın, Hızır yar ve yardımcın olsun... Şiir
bakışlı yoldaşım... Sabırlar diliyorum...**

Tahir Göksu

Savaş Adamı

Mücadele Birliği Platformu üyesi, bu toprakların yiğit bir devrimcisini Covid-19'dan yitirdik. Yıldızlar yoldaşın olsun Vefa Serdar! Anısına mücadelesine saygıyla... "Bugünlerden geriye, bir yarına gidenler kalır bir de yarınlar için direnenler"

Özgür Karabulut

90'lı yıllardan bu yana devrimci her mücadelede yer alan sevgili Vefa Serdar yoldaşı kaybettik. Devrimci mücadelenin çok özel bir insanını kaybettik. Yoldaşların başı sağ olsun.

Şahin Tümöklü

Çok militan bir insandı. "fabrikalar tarlalar" sloganını dolu dolu ve inanılmaz coşkulu atardı. Mücadele Birliği'nin başı sağ olsun.

Kızıl Tugaylar

"Durağan bir zaman dilimindeyiz, sanki zamanın ruhunu yitirmişiz gibi gözüküyor ama öyle değil. İhtimalle büyük devrimi göremeyeceğim, ihtimalle büyük devrimi göreceksiniz!!!" Vefa Serdar böyle demişti bana 2004'te yaptığımız sohbette Gazi Ayışığı kültür merkezinde. Bu sözü de miras gibi.

Sonsuz-everlasting

Nasıl başlasam ki...? En iyisi, en baştan kısa anekdotlarla başlamak galiba.

Ergenliğe adım attığımız dönemlerin toplanma alanıydı lisemizin bahçesi. Üç mahallenin gençleri ve ergenleri her fırsatta orada toplanır, kan - ter içinde maçlar yapılır, dostluklar pekişir, dünya görüşü ne olursa olsun, sağlam temeller üzerine arkadaşlıklar bina edilirdi.

Kurulan mahalle takımlarında yapılan mücadeleler, Şuğul'da birlikte tutulan balıklar, eğlenceli geçen ortaokul ve lise yıllarından sonra, çeşitli sebeplerden ötürü yurdun dört bir tarafına dağılan bir gençlik.

Her genç ayrı bir değerdi yetiştiği Gürün için.

Vefa da o değerlerden biriydi tabi ki...

Her eğitim döneminin takdirlik talebesi, liseyi bitirmiş, Ankara'da devam etmeye başlamıştı eğitim hayatına.

Üniversite eğitimi esnasında toplumsal olaylara, toplumsal yaralara, çarpıklıklara karşı mücadeleye başlamış, kurtuluşun devrimle mümkün olacağına inanmış, devrim yoluna baş koyan devrimci bir genç olmuştu.

Biz henüz lise öğrencisiyken, o, yaz tatillerinde geldiği Gürün'de, çok sevdiği ve harika oynadığı futbolu bile hayatından çıkarmış, akranlarıyla siyasi tartışmalar yaparken, bizler de onların bu dostça münazarasını takip eder, kendimizce çıkarımlar yapardık.

Sonrası... sonrasında hiç yaşanmamasını dilediğimiz bir dizi olaylar ve cezaevinde bırakılan bir kol. Devlet diyeti ni almıştı sevgili Vefa'dan, biraz da acımasızca.

Her şeye rağmen yılmadı bildiği yolda yürümekten. Diken üzerinde bir hayat. Hatta bıçak sırtında...

Uzun yıllardan sonra, yedi yıl kadar önce görmüştüm Gürün sokaklarında Vefa'yı. Sarıldık tabi yıllar sonra karşılaşıncı. O sarılma esnasında fark ettim kolunu kaybettiğini. Soramadım bile "neden, nasıl oldu" diye... çünkü tahmin etmiştim cezaevi yaşamından dolayı olacağını. "Canın sağ olsun. Sen iyisin ya, gerisini boş ver" deyip geçiştirdim kendimce.

Ah be Vefa... daha seninle Adalar'da buluşup, bir masa etrafında toplanacaktık.

Belki de yine en baştan başlayacaktık sohbete. Lisemizin bahçesinden, futbol maçlarından, Şuğul'da tutulan balıklardan, 1989'daki yerel turnuvanın finalinde karşılaştığımız Şuğul Mahallesini, balık avlar gibi avladığımız finalden ve dostlar arasındaki siyasi tartışmalardan...

Sonra, YouTube kanallarındaki sohbetlerinden, şiirlerden, yayımladığınız neşriyatların içeriğinden, sevgiden, begonvillerden ve umudunun rengi kırmızı karanfillerden...

Ah be sevgili Vefa... seni hep sıkı bir devrimci, Galatasaray sev-dalısı, gazete kupüründen keserek çerçevelediğin "Platini" hayranı ve mücadeleci yapınla "MAN OF WAR" (SAVAŞ ADAMI) olarak hatırlayacağım ve unutmayacağım.

Ruhun şad olsun sevgili dostum.

***

Herkesin sevdiği ve dinlediği tarzda müzisyenler, müzikler vardır mutlaka. Mesela Cem Karaca... bir numaradır bence tüm dünyada. Hem sesiyle, hem yorumuyla, hem de verdiği savaşla.

Savaş deyince de ilk akla gelen, tabii ki heavy metalin efsanesi "MANOWAR'dır"

Dinlemeye başladıktan kısa bir süre sonra öğrendim ki, onların da bir felsefesi varmış yaptıkları müzik adına. "Öylesine bir isimdir" diye düşündüğüm grup adının aslında; "Man Of War'dan" geldiğini de o yıllarda öğrenmiştim. Yani "savaş adamı" demekmiş isimleri. Güçlü, savaşçı ve korkusuz...

Yaptıkları müzik, ruhlarını yansıtıyor adeta.

***

Bir savaş adamı daha tanı-mıştım çocukluğumdan itibaren.

Vefa Serdar... düşüncele-rini kimse benimsemek zorunda değil tabii ki. Ama verdiği savaş-lara saygı duymamak elde mi? Nelerini feda etmedi ki sevgili Vefa, düşünceleri uğruna verdiği savaşlarda.

Ve şu an yine büyük bir savaşın içinde Vefa. Kovid ile mücadele halinde ve entübe durumda. Bu savaştan da galip çıkacaksın dostum.

Sevgili Vefa... ben de seni bu şekilde anmak, ayağa kalkmanı görmek istiyorum. Savaş Ada-mı'nın bir şarkısıyla ve o şarkıda sık tekrarlanan bir sözle... (Stand and fight) DAYAN VE SAVAŞ...!!!

Manowar - Heart Of Steel...

Ozan Karakuş

Ben öyle sanat, edebiyat bilen, okuyan biri değildim. Vefa yoldaş ve diğer yoldaşlarımın önerileri ile okumaya başladım. Ölümü değil ölümsüzlüğü, bedeninin olmasa da anıların, yaptıklarının anılmayı anlatacağım size. Emeğin, insanı yücelten, değerli kılan, insana ait olan ve onun olan tek şeyin, emeğin asla ölmeyişini anlatacağım.

Daha çok gençtim. Vefa yoldaş Marksizmi en yalın haliyle anlatmaya çalışıyor. Konuşma bittiğinde gözlerime bakıp tereddüt ettiğimi görünce, "biliyorum ikna olmadın ama şimdi zamanımız yok, işimize bakalım. Akşam eve gelebilir misin, başka arkadaşlar da gelecek, faşizmi konuşacağız. Başka konular da var ayrıca, bu konuyu da etraflıca konuşur, tartışırız" diyor.

Hep bir açık kapı bırakan, tartışmayı kesmeyip, kafa yoran, sürdüren ve asla unutmayan yoldaşımız. Sabahlara kadar tartışmaların, konuşmaların bitmediği, yorgunluğunu, uykusuzluğunu, bedenini hiçe sayan yoldaşımız... Kendine dikkat etmezdi. Tüm hayatını devrime adamıştı, her şeyiyle devrime bağlıydı.

Ziyarete gittiğimiz evlerde yaşlı ve genç yoldaşların çevirdiği ince işleri hayretle dinleyip sevincini gizlemeyen Vefa yoldaşım. Evden ayrıldıktan sonra "şunu bir daha anlat yoldaş" dedi, ben de ayrıntılarıyla bir daha anlattım. Anlatırken dikkatle ve ciddiyetle dinledi. Bitince önce meşhur gırtlaktan kısık gülmesiyle başlayıp kahkahayla bitirdi. Ardından birkaç övgü cümlesiyle bizi gururlandırdı. Teşekkür etti benim yiğit ve zeki yoldaşım.

Akşam benim misafirimdi. Evde adım atacak yer yoktu. Yoldaşım her gelenle tek tek ilgilendi ve herkese devrimci olgunluğunu ve nezaketini ikram etti. Herkes mest olmuştu. Gelenler onu Kürtlere benzetiyor direk Kürtçe konuşuyorlardı. Yoldaş herkese ayrı ayrı Kürt olmadığını, Sivaslı ve Hasan Hüseyin'in memleketlisi olduğunu anlatıyordu. Dışarıda sigara içen köylülerimiz "kesin Kürttür ama bize örgütçülük yapıyor" diyorlardı.

Yiğit ve zeki yoldaşım evlerimizi doldurdu, cevapsız tek bir soruyu arkasında bırakmadı. Her yoldaşın moralini yükseltti. Vefa yoldaşımıza sözümüz devrim olsun. Yiğit ve zeki yoldaşımız, seni ve gülüşünü asla unutmayacağız. Anadolu'nun o küçük köyünde hala seni konuşuyor insanların. Şimdi sen ölmeyenlerin ve unutulmayanların arasındasın.

Tokat'tan İsmet Zozan

Yüreğimizin sancısı dinmeyecek belki ama
Bir kibritle ateşe vereceğiz bütün kenti
Küllerinden doğacak
O zaman göreceksiniz yürek sancısı neymiş
Ne olur ki canlarımızı öldürseniz
acılarımızı devrimle yoğurur yine yürürüz o yolda
Ne acılar çekmişiz
Açlıktan ölmüşüz
Ölüme yürümüşüz
Katliamlarınızda bir kol kaybetmişiz
Bin kol doğmuş ardından
Ne olur ki acı çektiysek susacak mıyız sandınız
Çarkınıza boyun mu eğeceğiz ne olacak sandınız
Ne olacak biliyor musunuz?
Yoldaşımızın da dediği gibi "bal eyleyeceğiz"
Acımızı bal eyleyeceğiz yürüyeceğiz yarınlara
Yangın gibi yakacağız dokunduğumuz yerleri
Yürek yangını nedir ki?
Düzeninizi kül edeceğiz
baskılarınız nedir ki?
Dimdik duracak başımız
Zulümleriniz nedir ki?
Kahkahalarla karşılık vereceğiz
Acılarımızı bal eyleyeceğiz
yürüyeceğiz ölümün üstüne üstüne
Taşlar oynayacak yerinden
Kuş uçurtmayan yerlerden kuş ordusu geçecek
Güçsüz sandığımız serçeler
tepesinden tutup saraylarınızı uçuracak havaya
Dimdizlak kalacaksınız
Ölümsüzlüğe uğurladığımız canlarımız dirilecek
gençlerin, işçilerin, kadınların bedeninde
Çocuklar koşturacak etrafa türküleriyle
Dimdizlak kalacaksınız
Ne denizler ne sibeller ne kenanlar ne vefalar
Daha neler neler görecek bu kentimiz
Biz vefasız da sibelsiz de kenansız da denizsiz de kalmayız
Biz yaşatır, yaşar, doğarız
Ateşe verdikçe küllerimizden doğarız
O yumruk göklere uzanır da inmez aşağı
Biz söz verdik canımızı kanımızı koyduk
Olmaz işimiz alçak düzeninizle
İğrenerek baktığımız her şeye
Aşkla bakarız biz
Bu sevdamız sıçrayarak büyür
Büyüdükçe parçalara bölünür yok olur burjuvazi
Ensenizde hissedin nefesimizi
Kurun saatlerinizi
Çünkü pimi çekilmiş bir bomba gibiyiz
Patlayacak o bomba yakındır...
Doğduk, doğuyoruz, doğacağız
Kurun saatlerinizi yazın tarihe büyük puntolarla
Dostlar yoldaşlar:
BURJUVAZİNİN SONU GELDİ

Sevgili arkadaşlar:
Güneş ışığının karşıdaki
duvara vurmuş haline, karelere
ayrılmış demir parmaklıklar ara-
sından uzunca bir süredir daldı-
ğımı fark ettim. Tarihi attım, ama
gerisini nasıl getirecektim?

Vefa arkadaş, pos bıyıklı
devrimcimiz... Biliyor musunuz
O'nu düşününce aklıma önce bı-
yıkları geliyor ama yüzünde eksik
olmayan gülümsemesiyle. Tanı-
şıklığımız yıllara dayanıyor, adı
gibi vefalı olan Vefa'yla! Yağmur
çamur demeden Elif'in görüşüne
gelirdi. Özellikle açık görüşler-
de muhakkak selamlaştığımız,
o kısıtlanmış zaman içerisinde
muhakkak hal hatır sorduğumuz
arkadaşlardandı. Selamlaşırken-
ki içtenliği, sıkıca tokalaşmasıyla
bütünleşiyordu.

Bilirsiniz, uzun süren mah-
pusluklarda her birimiz diğerinin
dostları, görüşçüleri, yoldaşla-
rı ve ailelerine dair çokça bilgi
ediniriz. Vefa'yı bir de oradan
tanırım. ODTÜ'lülüğünden, Çan-
nakkale direnişinden... Ha bir de
bir süre memleketim Antakya'da
kalışından.

Anlattıklarım, bendeki
Vefa'yı yansıtmaktan çok uzak.
Bunu dilimin yetersizliğine verin.
Bildiğim, değerli bir dostumu-
zu güneşe uğurladığımızdır. Kim
bilir, belki az önce dalıp gittiğim
karşı duvardaki güneş ışığının
güzelliği de ondandır.

Aysel arkadaş, sizin aracılı-
ğınızla selamlarımı ve sevgileri-
mi gönderiyorum.

Her birinizin adını tek tek
sayamam, ama mektubum
elbette ki bütün yol arkadaşları-
na, yoldaşlarıdır...

Hepinizi sıkıca kucaklayıp
öpüyorum.

Umut ve dirençle...

Hiyem Yolcu

19 Aralık katliamında,
"Hayata Dönüş" zulmü sırasında bir
kolunu kaybeden, ülkemiz ve dünya
tarihinde az rastlanır mütevazilikte,
nezaketi elden bırakmayan, etrafıca
düşünebilen, ayakta alkışlanacak bir
hayat süren devrimciyi kaybettik.
Seni tanıdığım için çok mutluyum
Dostum... Yıldızlar yoldaşın olsun...

Bektaş Sariates

Vefa ile
hapishanelerde kavga
dostluğu yapmış olmanın
güzelliği ve gururu hep
bizimle olacak. Onu kavganın
ve yüreğimizin sıcağında
yaşatacağız.

Siper yoldaşları;
Nihat Göktaş, Tekin
Yıldız, Tuner Tekin

100 Kolla Devrimci*

Hayatı boyunca bir kez bile alarm sesine uyanamamış olan ben, sabaha karşı telefona gelen mesaj sesiyle yerimden fırladım: "Operasyon başladı." Hem dürtükleyip hem de bağırarak "evi temizlememiz gerek, operasyon başlamış, kalk!" dedim Esra'ya. Artık nasıl uyuduysam ve nasıl uyandıysam, onun uzun süren kıvıltısız ve haddinden fazla şaşkın bakışlarıyla kendime gelmiş olmalıyım; eyvah! operasyon başladı!

Cezaevlerinde siyasi tutsakların F tipi hapishane ve tecrite karşı başlattıkları açlık grevleri 2. ayını doldurmak üzereydi. Önceki tecrübelerden ve devletin tehditlerinden biliyorduk ki, tutsaklar zorla besleme amacıyla hastanelere getirilebilir ya da herhangi bir nedenle açlık grevi sonlanmış bir tutsak "bilmeden" yanlış beslenmeye çalışılabilir. En kötüsü de hepimizin yaklaştığını hissettiği ama "yapamazlar, çok insan ölür" diyerek en azından zihinlerimizden uzaklaştırmaya çalıştığımız o korkunç ihtimaldi: cezaevlerine yapılacak bir operasyon. İşte bu olası durumlara karşı tüm devrimci ve konuya duyarlı sağlık çalışanlarında adı konmamış bir teyakkuz hali vardı o günlerde: Bu durumlarda hemen hastanemize gidecek ve devrimci tutsaklar getirilirse onlara gerektiği şekilde sahip çıkacaktık.

Apar topar çıktım evden, henüz öğrenci olmama karşın bu durumun tam tersine avantaj sağlamasını umuyordum.

Çakılı bir görev yerim olmadığı için, acil cerrahiye gidip orada bekleyebilirdim, nasıl olsa angarya iş yaptıracakları bir öğrenciye hayır diyecek kimse olmazdı orada. Düşündüğüm gibi oldu ve tüm gün her türlü gereksiz ve saçma sapan işi büyük bir hevesle yerine getirerek gece yarısını ettim. Bu arada tüm Türkiye'de yaklaşık 20 cezaevine operasyon başlamıştı ve özellikle Bayrampaşa, Ümraniye ve Çanakkale Cezaevlerinde katliam yapıldığı haberleri geliyordu.

Artık Çapa'ya kimsenin getirilmeyeceğini düşünmeye başladığım ve gelen haberlerle döşüme canımı acıtan derin bir sıkıntının oturduğu gecenin oldukça geç bir saatinde, bir ambulans ve iki tane akrep aracına benzer askeri araç, sessizce acil cerrahinin önünde durdu. Üç hilalli ve ay yıldızlı kırmızı bandanalar takmış askerler bir ellerinde tüfekleriyle bir sedyeyi hızlıca içeriye taşıdılar. Kıdemli asistan (ki normal koşullarda asla oralarda görülmez) müdahale odasını işaret etti askerlere, onlar odaya yönelirken, ben de hemen önlerinden içeriye girdim. Sakallı, iri yarı birisiydi sedyede yatan. Sağ kolu omzunun yaklaşık 20 cm altından itibaren kelimenin gerçek anlamıyla paramparça olmuştu. Ağır hasarlı ve neredeyse kas dokusunun olmadığı bölgelerde kırık kemik uçları dışarıya fırlamış, daha az hasarlı bölgelerde ise fasyotomi denilen ve ciltle birlikte kasları saran zarların da

tamamen açılarak kasların açıkta bırakıldığı cerrahi işlem yapılmıştı. Sol kolu bileğinden sedyeye kelepçeliydi. “Muayene sırasında bu askerlerin burada olmaması gerek, dışarı çıksınlar” desem, beni de anında şutlayacaklarından hiç sesimi çıkarmadım, hatta hiçbir şeye sesimi çıkarmadım. O haldeki bir hastaya “yav komünizm mi kaldı dünyada arkadaş, daha neyin davasını güdüyorsunuz” diyen o. çoçuğu cerraha bile...

“Kolonun filminin çekilmesi lazım” sözünü duyar duymaz yapıştım sedyeye, askerler peşimde röntgene götürüyorum hastayı. Alt üst beyazın insanı görünmez yapmak gibi bir etkisi var. Çekim odasına gelince birisi içeriye girdi, bakındı “burada her yer kapalı komutanım” dedi, komutan olan “lan olum içeride radyasyon neyin vardır, kapıda bekleyin o zaman siz” dedi. Sedyeyi içeriye aldım, kapıyı kapadım, gözlerine baktım ve “humm hum hum hummm” sesleriyle Enternasyonal’i mırıldanmaya başladım. Planlamamıştım, o anda kendi kendine çıkıvermişti sesler. Önce şaşkın bir şekilde yüzüme baktı, gözlerinden yaşlar süzölmeye başladı iki yanına ve o da başladı “humm hum hum hummm”. Bütün bunlar teknisyen gelip “hastayı alalım” diyene kadar, bir dakikadan kısa sürdü. Gözlerini ve gözlerimi sildim, gülümseyerek röntgen masasına aldım onu, gülümseyerek kolunu uzattı o da, film çekildi ve bitti.

Şimdi anımsamadığım bir nedenle ve biraz da aceleyle başka bir hastaneye sevk ettiler onu röntgenden sonra. Ve lanet olsun ki patolojik derecede kötü bir isim hafızam olduğu için daha sabahına unutmuştum ismini. Kayıtlardan bulamayıp, sonrasında süreci takip eden avukat arkadaşlar ve İHD’den de bir sonuç alamayınca birkaç ay sonra bıraktım aramayı.

***

Benim çok güzel bir dostum, yoldaşım var. Bir dolu melekenin yanında, Türkiye’de faaliyet göstermiş ve gösteren tüm sol yapıların secerelerini, önemli isimlerini, iç ve dış tartışmalarını, önemsiz isimlerini falan her şeyi bilmek gibi bir özelliği var. Sık kullanılanlar sekmesinde sadece sol yapı, örgüt, parti ve dergilerin linkleri var diyeyim siz anlayın. 3 yıl kadar önce bu hikâyeyi anlattığımda “ben bulurum onu, hatta kim olduğunu da tahmin ediyorum” dedi. Açık söylemek gerekirse heveslendim, ama pek de ümitlendiğimi söyleyemem. Bu konuşmadan kısa bir süre sonra, konusunu şimdi anımsamadığım ve herkesin katıldığı bir eylem vardı İstiklal Caddesi’nde. Yürüyüşün ortalarına doğru sevgili dostum yanıma geldi, “gel sana bir şey göstereceğim” diyerek kolumdan tuttu ve çekiştirerek önlere doğru sürüklemeye başladı beni. Bir süre sonra durdu ve kafasıyla biraz ilerimizdeki bir noktayı işaret ederek bana döndü.

Küçük bir kortejin önündeydi ve anımsadığım gibi iri yarı ve o geceki gibi sakallıydı. Sağ kolu omzunun biraz altından kesilmişti. Şaşkınlığımı atar atmaz koşarak üzerine atladım ve sarıldım. “Sen kimsin be!” diyerek ittirdi beni. Kulağına eğildim, “humm hum hum hummm...”. Biraz geri çekildi, “sen o musun?” diye bağırdı ve sınıksız sarıldı. Bir insanın 10 tane, 100 tane kolu olsa öyle sarılamazdı.

30 devrimcinin katledildiği, onlarcasının sakat bırakıldığı bir katliamın güzel bir hikâyesi olur mu? Olmaz, ama umutlu bir hikâyesi olurmuş demek.

Ekim Nehir

*<https://ilerihaber.org/> sitesinden alınmıştır.

**Bir dostumuz daha düştü omuzbaşımızdan...
Bir kelebek kanatlandı sonsuzluğa doğru
En derin yerinden böldü uykumuzu.
Anlatmak şiire sığmaz içimizde kopan fırtınayı
Ah ne zordur yaşanmışlığın söze sığmazlığı...
O, gönlü kelepçe tutmaz bir kuşaktandı
İnsanlığın mahkum edildiği kışa cemre düşürenlerdendi.
şiirleşme yolculuğundaki dilerini
Yüreğinin kağnısından alırdı.
Ardında tanımaktan onur duyulacak bir yaşam pratiği
Tüm mimikleriyle ve yüreğiyle gülümseyebilme güzelliği bıraktı.**

Mehmet Yeşiltepe

Değirmenin Bendine*

Onu ODTÜ 1. Yurt 3. kat dip merdiven başında elinde çay bardağıyla hatırlıyorum. Vefa'ya dair zihnimdeki ilk görüntü budur. Harareтли bir edebiyat tartışmasının içindeydi. O zamanlar (da) zaman zaman alevlenen bir konuydu: Enver Gökçe mi Ahmed Arif mi? Hangisi daha büyük şairdi?

Daha ötesi, Ahmed Arif'in "Hasretinden Prangalar Eskittim" kitabı, Enver Gökçe'nin -güya iddia ettiği iddia edilen- hapishanedeyken yazdığı, dışarıya çıkarabildiği ama dışarıda kaybolan "Yusuf ile Balaban Destanı"ndan mı çalıntıydı..?

"Kalbim Dinamit Kuyusu" şiirini okuyana kadar içimde büyük bir şüphe vardı" dedi, tartışmanın sonuna doğru. "Yıllar sonra o şiiri yazabilen biri şairdir ve başkasının şiirine ihtiyaçı yoktur. Benim için konu kapanmıştır." Sonra bana döndü,

"Sen ne düşünüyorsun?" diye sordu. Bana! Doğrudan! Beni bir tartışmacı kabul ederek. Ortada kala kaldığımı hatırlıyorum. Yeni yetmeydim. Değil tartışmacı olmak tartışmalara dinleyici olmak bile üstümde bol duruyordu. Aynı duyguyu bir keresinde de futbol sahasında yaşamıştım. Benden büyük bir hocam,

"Hangi mevkide oynamak istersin?" diye sormuştu. ODTÜ bu, insana kendini insan hissettiriyordu. Normalde küçükler ya kaleye ya da defansa geçerler. Benden büyük biri bana nerede iyi olduğumu soruyordu. Her iki durumda da kendimi müthiş değerli (insan) hissetmiştim. Öğrendik. Ve çok şükür aynısını biz de bizden sonra gelenlere uyguladık...

Vefa'ya dair ikinci hatıram Bahar şenliği'nden... MM'in oradaki barakaların önünde büyük hoparlörlerin dibine oturmuş Pink

Floyd dinliyorduk. "Shine On You Crazy Diamond" parçasının bilmem kaçıncı notasında omzuma bir el dokundu. Geriye döndüm. Pırıl pırıl bir çift göz bütün sıcaklığıyla bana bakıyordu. Kalktım, sarıldım. Artık yavaş yavaş okuldan kopuyordu... Özlemiştim.

Sonra yoldaş olduk, birlikte siyaset yaptık. Lakin Vefa'yı hiçbir zaman "teşkilatçı" olarak görmedim. Yıllar evvel bir edebiyat dergisinde Hasan Hüseyin'e dair "Gecikmiş bir Kırklı'dır" cümlesini okumuştum. Ordan mı etkilenmedir bilmem, benim için Vefa gecikmiş bir 'altmış sekizli'dir, şairdir, çocuktur; Ankara emniyetinde basının karşısına çıkarılırken arkadan seslenip, 'Başını eğme yoldaş, utanılacak bir şey yapmadın' diyendir; hücrede durmadan türkü söyleyen detone sesli yoldaştır. Boksör lakaplı polis var gücüyle kafasını bastırmaya çalışırken meşhur inadıyla karşı çıkandır... Velhası, Nazım'ın dediği gibi,

Hudutsuz ve Allahsız bir baştı o.

Yoldaştı o.

ODTÜ'den koptuktan sonra Ankara'da mahalle aralarında buluşurduk. DGM iddianamelerine göre anayasanın bir kısmını veya tamamını değiştirme ve ilga etme faaliyetleri içindeydik ama gel ki biz şiir ve türkü konuşuyorduk. Hiyerarşide siyasete yaşım mı ermiyordu yoksa kendisi gibi bendeki şiir ve türkü damarını mı keşfetmişti bilmiyorum, her görüşmeye ayrı bir türkü modunda geliyordu. En net aklımda kalanı, Keklikpınarı mahallesinde bir söğüt ağacının altında mırıldandığıydı. O gün bu gündür ne vakit bu türküyü dinleyecek olsam kendisini hatırlarım.

Değirmenin bendine,

Taş dönmüyor dönmüyor.

Bir gün, Nazım Hikmet hakkında bir yazı yazmamı istedi. Yazdım. Yazıyı aldı bir hafta sonra Kuşulu Park'ta buluştüğümüzde beğenmediğini söyledi...

Son kez Ulucanlar'da yüz yüze görüştük. Siyasette yollarımız ayrılmıştı. Sonra araya mahpus ve sürgünler girdi. 19 Aralık 2000 tarihinde Hayata Dönüş operasyonunda koluna bomba isabet etti ve gerekli tedavi uygulanmadığı için sağ kolunu kaybetti. Yıllar sonra görüşmemiz sosyal medya üzerinden oldu. Romanlarımı gönderdim. "Su Duydum"u hafif geçti fakat "Birazcık Halil"de durum değişmişti... Nazım hakkında yazdığım yazıyı beğendirememiştim ama yıllar sonra onu Nazım gibi konuşturmayı başarmıştım...

"Birazcık Halil"i az önce bitirdim. Öncelikle seni tebrik ediyorum. 'Sende halis bir yazar kumaşı var.' (Bir an kendimi Nazım, seni de Orhan Kemal sandım iyi mi? Yazdığım Nazım'ın cümlesi de ondandır...)
(27.04.2020 11:04)

Güle güle Nazım (Akarsu) yoldaşım. Sen zaten has Nazım damarından, Hasan Hüseyin toprağındandın. Hep bir eksik kalacağım. Yıllar önce edebiyat üzerinden başlayan ilişkimiz yine edebiyat üzerinden asıl mecrasını buluyordu ki bu sefer de ölüm denen devlet girdi aramıza...

Olmadı, hiç olmadı bu böyle!

Hatırana saygıyla...

Hasan Sever

* <https://hasansever.org>
adresinden alınmıştır.

Bugün burada gerçek bir komünist yoldaşı uğurluyoruz. Yaşam denilen serüvende, içinde yaşadığı toplumu bilen, kavrayan ve onun insanca yaşam koşullarına kavuşturulması bilincini kuşanan her devrimci nefes aldığı sürece bu amaç için mücadele yürütür. Bu

bazen zorunluluğun bilincine varmaktır, bazen tarihin omuzlara yüklediği sorumluluğu hiç çekincesiz ve koşulsuz taşımaktır. Gerçek komünistler bütün bunları kuşanıp uzun soluklu hedefe, soluksuz yürüyenlerdir.

Vefa yoldaş bütün ömrünü devrim davasına adanmış; yüreğiyle, bilinciyle, aklıyla bir an bile devrim davasından vazgeçmemiş bir yoldaşımızdır.

Yaşamın ve mücadelenin her alanında dimdik ve sınırsız bir cüretle yol aldı. '96 Ölüm Orucu Eylemi'nin ipi en önce göğüslemek isteyen uzun koşucusu, 19 Aralık Katliamı'nın tek kollu kahramanı, bütün eylem alanlarının gür sesle haykıranı, politik ortamların tavizsiz tartışmacısı, birikimin ve ideolojik güvenin etkili hatibi ve yazarı, dost ve yoldaş ortamlarının şairi, güneşin sofrasının marşlarla coşan sesiydi. O yeni toplumun yaratacağı yeni insan modelinin bugünden ortaya çıkmış örneğiydi.

Bu kadar çok yönlü kendini geliştirebilmek, yaşamın her alanında kendini etkin kılıp saygın bir yer edinmiş olmak yoldaşımızın ardında kolay doldurulamayacak bir boşluk ve bir o kadar da taşımamız gereken sorumluluklar bıraktı. Uzun yıllara varan bu uzun soluklu mücadele içinde olanlar bilir ki; en zor an bir yoldaşını omuzbaşından uğurlamak zorunda kaldığın bu andır. Vefa yoldaşımız da bugüne kadar omuz omuza yürünen, birlikte kavgayı sürdüren, birlikte gülen, birlikte ağlayan, birlikte hüznlenen birçok yoldaşını omuzbaşından uğurladı. Ve onların hepsinin acısını yüreğinde bir bıçak yarası gibi taşıdı. Bugün de biz, yoldaşımızı uğurluyoruz. Bir parçamız da onunla birlikte gidiyor.

Biliyoruz ki, onun gibi biz de tüm yaşamımız boyunca bu bıçak yarasının sızısını yüreklerimizde taşıyacağız. Ve onun dediği gibi, bu sızıyla birlikte acıyı bal eyleyip yürümeye devam edeceğiz.

Uğurlar olsun Vefa yoldaş, uğurlar olsun sana. Sen bugüne kadar gördüğümüz gerçek komünist devrimcilerden biri olarak, bizim yoldaşımız olarak yürüdün. Sen ODTÜ'de Denizlerin yaktığı devrim meşalesini alıp bugüne kadar bir gün bile yere düşürmeden taşıdın. Rahat uyu yoldaş, devrim mücadelesini yakan o meşale, bugün ardıllarının elinde ve zafere mutlaka varacak.

Nuran Güvenilir

İsyankar

Bir garip hava akımı var
düşmüyor havalandırmaya kar
beton zemin, beton dört duvar
dayan yüreğim
yakındır gelecek bahar

Bekliyorum
lapa lapa bulutlar insin
dört duvar boşluğunu kaplasın
Oysa bilirim
serttir burada
göğün yere inişi

Yağmur, kar
karışamayınca toprağa
isyan eder beton zemine
Yine de bekledim

Haberinle koptu damarlarım
başımı yaslayacağım
kol boşluğunu aradım
Tüm sesler Vefa diye haykırdı
tüm kelimeler Vefa oldu
Sensiz yağacak karı neyleyim

Ayrıntılar döküldü dudaklardan
Yüzüncü yılda Moskova'da
Lenin ve Nazım'la
Adaşın Fidel'in topraklarında
Zamanı aşan buluşmalarla
Mutlu bir yaşam
Vedan hüzünlü değil coşku yüklü
Geride kalanların
yüzlerinde ışık, gözlerinde umut

Vefa yaşamdır
yaşamda bitmeyen sevda
Sesine ses olayım, sesime ses
Gel biraz dolanayım
kollarımla sarayım seni
Saçların karışsın sakalıma
gözlerinde kaybolayım
nefesim nefesine aksın
kokunla sarhoş olayım
Ayrılıklar vuslatla son bulsun
Muştular sarsın dört yanımızı
Sesim kulaklarında titresin
sesin kulaklarımda
Vefa sevdadır
sevda! coşkun yürek

Yüzümde tebessüm
kar kokusu, kuru ayazı
Ankara gelir aklıma
çocukluğu, yeni yaşamımın ilk
yılları
ilk öğretmenlerim
içlerinde sen
tarih ve felsefe
Yumruğun havada zevkle söylediğin
marşlar
"Lenin'in işaretiyle ayaklandı partizan"
Nazım'dan okuyuşların
"akın var güneşe akın"
Köy kokan, hasret türküleri
"Heraklit, Heraklit akarsuya vurmak
kabil değil kilit"
Kişiler mısralar karışır birbirlerine
Akarsu akar
Nazım taşar
su akar

Geldi beklenen kar
düşmez dört duvar arasına
-isyankar
Yukarıdan eriyerek
damla damla iniyor zemine
Yanaklarım ıslak, bakarım göğe...

“...
Tanya yine kısacık saçları
ve kahverengi gözleriyle baktı bize
“Kardeşler, hoşçakalın.
Kardeşler kavga sonuna kadar,
Duyuyorum nal seslerini
geliyor bizimkiler!”
Duyduk onu
hepimiz baktık gözlerine
ve birbirimizin gözlerine
baktı bir bir taa içimize...
ve sonra
Gabriel Peri'yle birlikte
Vaz'ın iki koluna girip gittiler.
Kara selvilerin arasından
kayboluncaya kadar arkalarından
baktık
baktık...”

Temade Çınar

